ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Voyager-1-Ochránce.pdb

PDB Name: Graf_L_A-StarTrek_Voyager_1-Och
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.6.2004
Modification Date: 8.6.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

L. A. Graf

STAR TREK
VOYAGER
1

OCHRÁNCE
(CARETAKER)

Poděkování

Zvláštní poděkování náleží Denisi Baileymu a Arne Starrovi, kteří nám pomáhali daleko nad rámec svých povinností.

Kluci, jste jedničky!

Můstkem malé loďky se rozlil šarlatový záblesk; sirény zaječely, jako by je útok překvapil. Přímý zásah způsobil, že už tak poničenou kostru lodi zachvátil smrtelný třes. Chakotay se zapřel kotníky pevněji za sedadlo, aby neskončil na podlaze. Hbitě cosi naťukal do panelu, aniž by se otočil a zkontroloval, jak se daří zbytku posádky. Kdyby to udělal, musel by k nim vyrazit, a na to právě nebyl čas. Nejdřív bojuj, potom truchli, pokoušel se utišit svědomí. Už si nevzpomínal, která slavná osobnost jeho lidu to řekla poprvé. Zajímalo by ho, jestli ten starý Indián někdy musel čelit něčemu podobnému, s čím se teď potýká on.

Motory se zadrhly; loď zničehonic vystřelila po spirále.

Před oknem se rozprskl další výboj; Chakotay se tentokrát musel chytit i konzole, aby ho vzpínající se loď nevyhodila ze sedadla.

"Přímý zásah." Tuvokův klid byl neotřesitelný a nezáleželo na tom, jestli sedí tady na lodi, nebo v bunkru na planetě. Nic ho z něj nedokázalo vytrhnout. V nepřirozeném příšeří můstku byl Vulkánec téměř neviditelný; důvodem byla barva kůže a vlasů, která odstínem připomínala lesklý vlašský ořech. Ale i kdyby Tuvok vidět byl, Chakotay by z jeho výrazu stejně nic zajímavého nevyčetl - vulkánská disciplína nepřipouštěla vložit do tváře o nic více emocí než do hlasu, takže z něho v takových bitvách dělala spolehlivého (byť nepříliš podnětného) společníka. "Štíty na šedesáti procentech..."

"Protrhlo se nám palivové vedení," přidal se hlas Torresové k litanii přicházející odněkud mimo Chakotayův dohled. "Zkouším to kompenzovat..."

Tentokrát cítil, jak spodek lodi trhá torpédo, které vybuchlo příliš daleko, než aby to bylo možné považovat za zásah, ale příliš blízko, než aby ho mohli ignorovat. Přesto když Torresová zničeně zamručela a nakopla panel na zádi plavidla, musel se letmo pousmát.

"Sakra!" Hlas jí přetékal klingonským hněvem, kterým jí proti její vůli obdařily matčiny geny. "Máme sotva impulz. Nedostanu z toho víc - "

Chakotay vycítil, že se blíží další výstřel. Stočil loďku a doufal, že tak učinil dostatečně rychle, ale tak, aby tím zároveň nepřivodil výbuch motorů. "Zkus být tvořivá."

Torresová po něm štěkla latinskoamerickou nadávku. "Jak mám být tvořivá s tímhle třicet devět let starým motorem - "

"Makistická lodi!" Z obrazovky náhle zmizely hvězdy a objevila se šedivá, upjatá tvář zralého Cardassiana. "Zde je gul Evek z cardassijského Čtvrtého řádu. Vypněte motory a připravte se na kap – "

Chakotay se odtrhl od pilotování jen na tak dlouho, aby bříškem dlaně přerušil spojení.

"Spouštím úhybný vzor omega..." Hlasitý ráz a plameny dávaly jasně najevo, že se cosi utrhlo. Chakotay se skrčil před sprškou jisker, která mu ožehla nakrátko sestříhané vlasy, a vložil do panelu potřebné pokyny. "Teď!"

Loď sebou trhla jako vzteklý pes a dala se na útěk.

Když byl Chakotay ještě chlapcem a dělal první váhavé kroky k mužství, odcestoval s otcem a strýcem na západ; tam téměř tři dny bděli v lesích, které se velice podobaly hvozdům, v nichž žili jeho předkové. Starší muži mu na panensky čistý obličej vytetovali první linky obrazce, který nosí na tváři dodnes - aby při tom nezavzlykal, dodával si odvahy zpěvem. Pamatuj, kladli mu na srdce, co tě tvoří. Pokaždé, když se podíváš do zrcadla, pamatuj, že je tomu méně než pět

set let, kdy tví dědové, kteří pro tebe uchovali tyto znaky, stáli v lesích vzdálených mnoho světelných let, v rukou nože a šípy, oštěpy a štíty, a bojovali s hordou omezených nájezdníků, abyste se ty a děti budoucích staletí mohli narodit, vzdělávat a nosit na tváři tetování našeho lidu. Otec už nehovořil o tom, co mladého Chakotaye tak zajímalo: jak bylo možné, že navzdory úžasným bitvám, které jejich předkové svedli, ti omezení nájezdníci zemi zabrali, přesídlili rodiny a udělali všechno pro to, aby modlitby, jazyk i tetování zhynuly - a to ve jménu toho, co považovali za řádné a správné. Chakotay to ale už všechno znal - z dějepisných pásek a výstav v muzeích: snášenlivost a svoboda, kterou si on a jeho lidé užívali na úrodném koloniálním světě, nebyly součástí jejich životů odjakživa. Cítil se velice zavázán každému, kdo bojoval za uchování jeho života.

A teď, vzdálen stovky tisíc kilometrů od planety, kterou předkové nazývali domov, se ocitl na stejné straně barikády se skupinou hrdých kolonistů, kteří chtěli pouze zachránit své domovy, rodiny a způsob života - jako Indiáni na dávné Zemi. Nezáleželo na tom, za jak spravedlivou a potřebnou Federace smlouvu s Cardassiany považovala - lhostejno, kolikrát nějaký admirál prohlásil, jak moc je mrzí, že museli opustit pohraniční kolonie a ponechat je napospas nejistému životu pod vládou Cardassianů -, Chakotay nebyl schopen sám sebe přesvědčit, že se tato situace sebeméně liší od stovek dalších případů, kdy dominantní kultura vnucovala vůli lidem, kteří se neměli jak bránit.

Ať se propadne, jestli to dopustí i tady. Přinejmenším to dlužil předkům.

Něco vrazilo do zádě; Tuvok chladně ohlásil: "Štíty na padesáti procentech."

Kruci. Chakotay přes rameno pohlédl na Torresovou, aniž by zvedl ruce z konzole.

"Potřebuju víc energie."

"Fajn..." Zamrkala a zatímco pod příkrovem černých vlasů probírala technické možnosti, o jejichž existenci neměl Chakotay ani tušení, kostnatý hřeben na čele se jí vraštil ještě silněji. "Fajn," zopakovala najednou, "vypni zbraně. Převedeme všechnu energii do motorů."

Tuvok zvedl hlavu a zdvořile povytáhl obočí. "S ohledem na okolnosti si dovoluji o návrhu pochybovat."

"A k čemu nám ty zbraně jsou?" odsekla kousavě. "Ani jim nepoškrábeme štíty." Chakotay si nešťastně povzdychl; obdařila ho bojovným pohledem, který sice pocházel jen od poloviční Klingonky, dokázal však roztavit čisté deuterium. "Chtěls tvořivost."

'Chtěl' nebylo to správné slovo - 'neměl na vybranou' bylo lepší. V tom byl velký rozdíl.

Obrátil se k panelům. Do štítů se jim zakousl další výboj z cardassijské lodi. "Tuvoku, vypni všechny fázerové banky." Pohledem plným naděje střelil po Torresové. "Když mi dáš třicet vteřin plného impulzu, dostanu nás do Badlands." Nejlepší ze všech reálných možností, která byla nicméně i tak dost špatná.

"Fázery vypnuty," oznámil Tuvok. Hlas žádného Vulkánce nikdy nezněl nešťastněji.

"Vypusť na ně poslední torpéda," přikázal mu Chakotay a v duchu si už rychle promýšlel předběžný kurz bludištěm plazmových bouří v Badlands. "Pak mi uvolni energii ze systému torpéd..."

"Potvrzuji." Tuvok nabil hlavice jedním krátkým pohybem ruky. "Odpaluji torpéda."

Loďka se při každém z hřmotných výstřelů otřásla. Následný záblesk torpéd na neproniknutelných cardassijských štítech Chakotaye příliš nepovzbudil.

"Je před námi nějaká plazmová bouře?" zeptal se Tuvoka.

"Jedna," odvětil Vulkánec. "Souřadnice jedna sedm jedna na čtyři tři."

Chakotay ostře kývl. "Tam poletíme..."

Loď na jeho rozkazy reagovala jako mamut bez mozku - pomalu a ztěžka. Musíme se odtud dostat, pomyslel si a měl podivný pocit z faktu, že si svízelnost jejich situace uvědomil snad až nyní. Když se loď vydala obloukem dolů, přelila se přes ni vlna neviditelné energie a smýkla jí jako kusem dřeva. Jelikož nenásledovaly žádné nadávky ani sirény poplachu, vydedukoval, že nešlo o cardassijské torpédo.

"Hustota plazmové bouře vzrostla o čtrnáct procent..." Tuvokovy tmavé oči byly jako přikované k senzorům. "...Dvacet... dvacet pět..."

Chakotay v té vesmírné distorzi cítil rostoucí hněv i bez Vulkáncovy přednášky. Přesně v to doufal. "Držte se!"

Náraz bouře, která je kompletně pohltila, mohl směle soupeřit s jakýmkoliv útokem cardassijské lodi; byla to však vítaná, známá síla, která mu zdvihla pohřební náladu, přestože drtila jeho malou loďku na prach. Přes obrazovku se míhaly ostré záblesky elektromagnetické palby a bičovaly poškozené štíty jako živoucí chapadla jakési vesmírné příšery. Plazma pohazovala a třásla makistickou lodí jako varování, čemu všemu budou čelit, pokud se zatoulají příliš blízko srdci bouře. Chakotay tuto sílu již dlouho respektoval a neměl v úmyslu ji pokoušet. Opatrně loď vedl mezi lačnými úponky energie, počítal, kolik už je to vteřin, co na ně Cardassiané naposledy vypálili, a usmál se.

Jako kdyby si Tuvok uvědomil, na co Chakotay myslí, ozval se od stanoviště zbraní: "Cardassijská loď nezpomaluje. Letí za námi."

Chakotay se s plavidlem elegantně prosmýkl trhlinou v plazmě, jež byla jen o málo větší než střelbou poškozený trup. "Gul Evek je dnes nějaký odvážný."

Tuvok promítl obraz ze senzorů do rohu hlavní obrazovky, takže Chakotay mohl sledovat zároveň dění za sebou i před sebou, aniž by ho to rušilo při pilotování. Musel připustit, že ten pohled stojí za to. Výboje plazmy týraly ohromné cardassijské plavidlo ze všech stran; divoce se pod jejich útoky zmítalo. Poznal, o co Cardassianům jde - nemotorně se snažili sledovat dráhu makistické lodi k energetickému víru. Nemohl se dočkat, co se stane, až se pokusí proletět uchem té plazmové jehly, kterým se právě protáhl on.

Evekova loď sebou najednou smýkla - Chakotay se domníval, že asi proto, aby se vyhnula dotěrnému záblesku pod sebou -, dosáhla tím ale pouze toho, že jí hladové chapadlo pohltilo jednu z gondol, která se záhy proměnila v zářící pochodeň a oblak trosek. Koutkem oka sledoval, jak se válečná loď přetáčí a mizí z dohledu, zanechávajíc za sebou zářivý chvost úlomků.

"Na všech cardassijských frekvencích vysílají nouzový signál," oznámil Tuvok.

Znamenalo to, že většina z nich stále žije. Škoda.

Torresová si odfrkla a spokojeně udeřila pěstí do panelu. "Evek byl blázen, že s tak velkou lodí letěl do Badlands."

"Blázen je každý, kdo letí do Badlands," připomněl jí Chakotay. Odměnila se mu nepříliš obvyklým širokým úsměvem a hrubým gestem ruky.

Chakotay se stále usmíval, a než upřel veškerou pozornost opět na kormidlo, pohlédl na Tuvoka. "Můžete nastavit kurz těmi plazmovými poli, pane Tuvoku?" Bylo by hezké, kdyby taky nemusel všechno dělat sám, nemluvě o tom, že by chvíli mohl pracovat i počítač.

"Aktivita bouří je v této oblasti vysoká." Tuvok zmlkl a zkoumal okolí zbytkem senzorů, které jim Cardassiané nezničili. "Mohu nastavit kurz," usoudil nakonec, "obávám se však, že bude nutné zvolit nepřímou trasu."

Chakotay pokrčil rameny a vychutnával si nezvyklou situaci: "Nikam nespěcháme."

Nezdálo se, že by si byl Tuvok suchého humoru vědom - bez warp pohonu a jen se zlomkem impulzu nikam chvátat ani nemohli -, Chakotay se ale naučil využít každé příležitosti zavtipkovat na účet Vulkáncovy přesné mysli. Humor byl mezi makisty poslední dobou vzácným zbožím.

Vyčkal, dokud kontrolky na panelu neohlásily, že teď řídí počítač, odtáhl se od konzole a ztuhle vstal. Svaly po celých zádech mu bodavě připomínaly všechny ty hodiny, které strávil shrbený v miniaturním křesle pilota. Zkřivil obličej a protáhl se, až se prsty dotkl stropu. I když loď stále nadskakovala a kodrcala se napříč výboji plazmy, bylo příjemné stát. Na tuhle každodenní hru na kočku a na myš už je příliš starý.

Torresová se ani nehnula od stanoviště, vyvolávala hlášení o škodách a rozdělovala pokyny ostatním částem lodi, zatímco se současně pokoušela rozmotat dráty, které jí uvěznily nohy. Jakoby odnikud se objevili i ostatní členové posádky a hluk, který při úklidu dělali, zněl po chmurném tichu dlouhé bitvy jako pohlazení. Chakotay věděl, že je to pro ně tvrdé. Tolik kolonistů se dalo k makistům, aby chránili sebe a své rodiny, ne aby zemřeli. Být na palubě té titěrné trosky, kterou do Demilitarizované zóny za strašlivé peníze propašoval jakýsi ferengský kupec, stačilo, aby i ten nejoddanější revolucionář začal pochybovat o moudrosti svého boje. Čekal, že až kvůli opravám přistanou v Terikofově pásu planetoid, ztratí přes čtvrtinu posádky. Jako vždycky.

Když se protahoval kolem Torresové, poplácal ji po zádech; vyděšeně trhla hlavou. Usmál se jí do zachmuřené tváře a zdvihl palec, aby ocenil dobrou práci, kterou za posledních několik hodin udělala; věděl, jak neprozíravé by bylo snažit se jí to říci nahlas. Zavrčela, obličej se jí zbarvil do okrova, což by se u plnokrevného Klingona nikdy nestalo, a se strohým přikývnutím se obrátila k panelu. Chakotay byl spokojen, že komplimentu porozuměla, byť jím nebyla nadšená, a unaveně přešel na záď velícího centra, aby zjistil, kde se bere tenký proužek kouře, který se vytrvale hromadil mezi výztuhami stropu.

"Slyšela jsem, že Hvězdná flotila zařadila do služby novou loď třídy Intrepid," zničehonic prohodila Torresová. Snad věděla, že by měla Chakotayovi nějak odpovědět, netušila ale, jak by to měla provést.

"S bioneurálními obvody, aby mohla manévrovat v plazmových bouřích..." doplnila.

Kouř se řinul z mřížky pod panelem řízení prostředí; nouzové svítilny a planoucí oheň mu propůjčovaly nadpřirozený nádech. Chakotay mřížku odklopil, za což byl odměněn přívalem sazí, a přiklekl, aby se mohl pod poškozený panel natáhnout. "Najdeme si novou skrýš," ujistil Torresovou.

Chvíli mlčela. Využil toho času tak, že nalezl spínač automatického hasicího systému a palcem ho přehodil do polohy spuštěno. Kolem ruky se mu vyhrnul ledový plyn. Urychleně ji vytáhl a nechal ho v klidu působit.

"Myslíš vůbec na to, co by se stalo, kdyby nás chytli?" zeptala se Torresová, když vracel mřížku zpátky do výřezu. Řízení prostředí hlásilo, že funkce je omezena na minimum, selhání nicméně nehrozilo.

Chakotay si na imaginární seznam neuskutečnitelných oprav, který měl v úmyslu předat technikům ve skrýši, přidal výměnu atmosfériky, a zkusil se rozhodnout, který beznadějný úkol si vezme na starost teď. "Můj pradědeček měl poktoj" nadhodil, když se protahoval kolem Torresové. Nejistě se zamračila; usmál se a vysvětlil: "To znamená úsloví, které předal mému dědečkovi, který je předal mému otci, jenž je předal mně. Koja anokta zab." Jedno z bezpočtu torpéd roztavilo systém řízení oprav a i jeho ovládání bylo tak zničené, že se z něj nedalo nic vyčíst. Chakotay ho nechal být a šel o dům dál. "Neotáčej se."

Torresové se rty zvlnily v potlačovaném úsměvu. Chakotay musel záblesk černého humoru z její strany opětovat; uvažoval, jak moc se ta slova hodí k většině jejich bitev. Ber, kde můžeš, pokáral se. Humor se ti vyhýbá obloukem, nezapomněls? Není divu.

"Zvláštní..."

Tuvokův hlas se vznášel kolem zbraňové konzole, jako by si Vulkánec ani neuvědomoval, že promluvil. Chakotay sledoval, jak dlouhé, tmavé ruce hrají složitou hru s přístroji a snaží se dopadnout něco, co by nikdo jiný než Vulkánec nejspíše ani neviděl.

Tuvoka to, co nalezl, podle všeho uspokojilo; povytáhl obočí a očima projížděl sled údajů. "Právě jsme proletěli jakýmsi koherentním tetryonovým paprskem."

Chakotayovo srdce zabušilo do plic. Jestli mají Cardassiané nějakou novou zbraň... Zaplašil tu myšlenku, neboť se mu na něco takového nechtělo v té chvíli vůbec myslet. "Zdroj?" ptal se a razil si cestu zpátky na příď můstku.

Tuvok znovu přehlédl údaje. "Neznámý." Chakotay se vmáčkl za něho; Torresová také chtěla vidět a téměř veliteli šlapala na paty, udržovala však dostatečnou vzdálenost, aby se ho nedotkla. Vulkánec ukázal na jakousi nesrozumitelnou oblast dat. "Nyní se zdá, že se k nám blíží masivní tlaková vlna."

Chakotay střelil pohledem k obrazovce, neviděl ale nic než vířící plazmu. Zklamaně se otočil k displeji, na kterém se bez ustání rojila čísla; všudypřítomný bledý příkrov rozmazával údaje. "Další bouře?"

Tuvok zavrtěl hlavou. "Není to plazmový úkaz. Počítač to není schopen identifikovat."

"Na obrazovku."

Zuřící plazmová bouře se zavlnila a vytratila, nahrazena výhledem ze zádi malého plavidla. Chakotay cítil, jak se mu při pohledu na třpytivou, mohutnou, ničivou stěnu, která se prokousává bouří, stahuje hrdlo.

"Při našich současných rychlostech," poklidně oznámil Tuvok, "se s námi střetne za necelých třicet sekund."

A sežere nás zaživa. Chakotay se rychle odvrátil od zbraňové konzole a vrhl se ke kormidlu. "Zbylo nám něco v impulzních generátorech, B'Elanno?" zavolal na Torresovou a posadil se.

Bojovala s poškozeným vybavením a bručela kletby na adresu toho, co se od konzole dozvěděla. "To zjistíme."

"Stále je rychlejší než my," podotkl Tuvok.

Chakotay se neobtěžoval s odpovědí. "Maximální výkon."

"Máš ho," hlásila Torresová.

Ale i když sebou plavidlo trhlo a vyrazilo vpřed, cítil, jak se k nim ta vlna blíží - jako žhnoucí polibek blízkého ohně nebo mávnutí křídla sovy, jež se uprostřed noci vrhá střemhlav vstříc čísi smrti. Takhle ne, prosil. Tolik jsme toho zažili a o tolika věcech jsme snili - prosím, nenech nás ztratit život takhle!

"Vlna stále zrychluje." Vulkáncův hlas při odpočtu podtrhávalo jakoby rytmické zvonění. "Střetneme se za osm sekund... pět..."

Chakotay se znovu zaklesl nohama za křeslo, ruce přitisknuté k panelu, přesto ale nebyl schopen ze zmučeného plavidla vyždímat vyšší rychlost.

Takhle ne!

Nejprve sirény, pak výkřiky a nakonec sténání týraného kovu. Zaťal zuby a přál si, aby mohl zavřít uši, proklínal Federaci kvůli nepromyšlené smlouvě, proklínal Cardassiany, že je do té bouře zahnali a proklínal ten rozmar přírody, který je právě pronásleduje, drtí, drásá a trhá jako shnilou rybu a čeká, až se vnitřnosti lodi rozletí na molekuly a zmizí v nekonečné nicotě -

Takhle ne takhle ne takhle - !

KAPITOLA 1

"Kapitáne Kathryn Janewayová, zde je řízení letů Auckland. Máte povolení přistát ve Federační věznici, plošina tři."

Janewayová zamrkala a vrátila se do přítomnosti. Mimoděk se natáhla k ovladači komunikace, řízena jakoby instinktem a zvyky; byla tak unavená, že jí téměř nic jiného nezbývalo. "Janewayová řízení letů Auckland, potvrzuji. Přistávám ze směru jedna tři jedna na sedm."

"Potvrzuji, Janewayová," živě odvětil hlas z druhého konce linky na Novém Zélandu. "Užijte si to."

Cele se soustředila na vedení štíhlého raketoplánu kolem rozeklaných hor ostrova a nepovažovala za nutné na Novozélanďanův sarkasmus odpovídat.

Zářivá zeleň severního ostrova Nového Zélandu prostupovala čistým oceánským vzduchem a s vřelostí objala kapitánovo srdce. I když bylo San Francisko mírné a vlahé, jeho pobřeží bylo vyvedené jen v odstínech matově zelené. Jen mlha, útesy a jalovce, žádné hory, stromy a sníh jako v tom divokém panoramatu, které ubíhalo pod ní. Nebylo pro těžké zločince takové nádhery škoda? I když se ze všech sil snažila sama sebe přesvědčit, že i kriminálníci jsou lidé a zaslouží si jistou důstojnost a práva, nemohla se tak úplně zbavit dojmu, že vězení za vážné zločiny by mělo být nepříjemné a temné. Proč zabírat plochu, kterou by bylo možné připojit k úžasné soustavě národních parků Nového Zélandu, když se uprostřed sanfranciského zálivu stále krčí Alcatraz a kromě turistů a racků z něj nemá nikdo užitek? Zločinci, kteří se právě sluní na aucklandských plážích, by přece měli přemítat, jak už se nikdy nechtějí dostat do vězení, a ne plánovat, kdy si sem zase zajedou, jako by šlo o nějakou Federací placenou dovolenou.

To není fér, vyhubovala se. Nutí je tu pracovat a navíc: rehabilitační zařízení jako toto mají mnohem vyšší procento úspěšnosti než staré nápravné metody. Přesto ale hlubší část její osobnosti hněvalo, že se tu trestanci jen tak poflakují, když ona si své chyby neodpouští.

Věznice přijala její kód bez dotazů. Janewayová dovolila jejich letovému počítači, aby při konečném přiblížení a přistání převzal ovládání raketoplánu. Vlastně bylo příjemné se jen tak opřít - byť jen na několik minut - a nechat mozek odpočinout od nekonečného náporu rozhodnutí, která musela za posledních pár dnů učinit. Mark, bůh mu žehnej, jí byl tak velkou oporou, jakou jen může civilní přítel být, nikdy nic nenamítal proti hodinám, které strávila daleko od něho (i když byli spolu), nikdy nevyžadoval, aby byl důležitější než věci, které jí Hvězdná flotila předhodila k vyřízení. Dokonce i když onemocněla chudinka Bear, Mark ji sám vzal k veterináři a dovolil jí, aby mu po cestě položila hlavu do klína, i když to znamenalo, že až do konce týdne bude mít kalhoty samý šedivý chlup. Věděla, jak strašně mu psí chlupy vadí.

Proč se hroutí všechno najednou? ptala se sama sebe s unaveným povzdechem. Ještě si úplně neodpustila, že ráno poslala Bear bydlet do boudy a stále netušila, proč fenka najednou přibrala skoro sedm kilogramů a upadla do neustupující apatie. Jestli se jí něco stane, zatímco budu pryč, nikdy si to neodpustím.

A jestli se něco stane jejímu nevypočitatelnému bezpečnostnímu důstojníkovi jen proto, že nedokáže dostat Voyager z přístavu o jediný den dřív, tak si to taky neodpustí. Jak jen zvládnout obojí zároveň?

Počítač u hlavní brány ji očekával. Vkročila na svěží louku, jež oddělovala oba letouny, které byly nastálo přidělené tomuto zařízení, od věznice samotné, kde žili vězni. Opět se těšila ze svěžího vzduchu a krásy blankytné oblohy. Potřebuji dovolenou, usoudila. No, hůře si ji načasovat nemohla. Prošla branou - k tomu stačilo pouhé ověření jejího hlasového vzorku a snímek sítnice -, a nebyla ještě ani za druhým zátarasem a bezpečnostní systém ji už informoval:

"Vězeň Thomas E. Paris je v opravárenské hale pohonných jednotek. Přejete si k cestě užít vozidlo bezpečnosti?"

"Ne," odmítla. "Raději půjdu pěšky."

Počítač ani nepoděkoval, ani se nerozloučil; bez zájmu prošla branou.

Na to, že návštěvníci tu nemohli být příliš častí, si jí vězni, které minula, nijak zvlášť nevšímali. Nebylo možné, že by o jejím příletu věděli. Pravděpodobnější bylo, že návštěva důstojníka Hvězdné flotily vždy znamenala pro některého z obyvatel zařízení potíže, a nikomu se dvakrát nezamlouvalo stát se tím některým obyvatelem. Budiž. Neměla náladu si povídat, navíc s někým, kdo ani neví, jak se vyhnout vážným potížím, nemluvě o záchraně tvrdohlavého přítele z jámy lvové.

Parise nalezla na chodníku před opravárenskou halou. Žádní jiní vězni v dohledu nebyli - a i z něho byla vidět jen polovina. Horní polovinu trupu měl vklíněnou pod dlouhým, zavalitým kusem stroje, vybaveným energetickou cívkou velikosti asteroidu. Jeho blůza byla nedbale přehozená přes ovládací konzoli porouchaného zařízení; zastíněnou zem nepravidelně osvětlovaly záblesky plazmové svářečky. Janewayová si povšimla detailů jeho úkolu - úrovně vybavení, které směl používat bez dozoru, očividné funkčnosti stroje, který opravoval - a uvědomila si, že ani elektronický nákotník, který měl připevněný k pravé noze, by mu nedokázal zabránit v útěku, kdyby se pro něj třeba rozhodl. Pomohl by ho kdekoliv nalézt, to ano, nemohl by ho ale zastavit. Skutečnost, že tu stále je, vypovídala buď o jeho oddanosti rehabilitaci, nebo o jeho inteligenci. Zatím ho neznala natolik, aby poznala, která varianta je správná.

Nadechla se, aby si pročistila hlavu a smazala nechuť z tváře. Dala si ruce volně za záda. "Tom Paris?" Oslovila ho, jako by právě teď přišla na scénu, protože necítila potřebu vzdát se jediné výhody, které nemusela. Ne ve prospěch tohohle děcka. Ne, když věděla, odkud přišel.

Rozptýlené světlo pod spodkem stroje zničehonic pohaslo. Na sítnici zůstal kapitánovi černý pruh jako pozůstatek jeho jasu. Paris se vysoukal ven s hladkostí, která prozradila fakt, že má pod sebou podložku se skluznou vrstvou, a odklopil clonu, která mu kryla oči, jako by odkládal nesmírně elegantní a drahé sluneční brýle. Na hrudi a břiše se mu leskl pot; všimla si, že kůže na krku a nad zápěstími se mu barví až příliš do růžova. Není tedy zvyklý na jasné zimní slunce Nového Zélandu, a je příliš hrdý na to, aby se schoval, když světlo začne pálit. To svědčilo o zvláštním typu pošetilosti vyhrazeném mladým mužům, kteří měli pocit, že musejí něco dokázat, neměli ale tušení co. Hodně se to podobalo popisu, který před letem na Nový Zéland dostala. Je úplně jiný než jeho otec.

"Kathryn Janewayová," představila se. Nepodala mu ruku a on nedal nijak najevo, že by to očekával. "Sloužila jsem s vaším otcem na Al-Batani. Mohli bychom si někde promluvit?"

Při zmínce o otci se mu na tvář vkradl podivný úsměv, který zřejmě šel hlouběji, než by měl. Hlavou jí blesklo, jaké myšlenky asi skrývá takový výraz.

"A o čem?" zeptal se jí Paris, stále natažený na podložce.

"O práci, kterou bychom chtěli, abyste pro nás udělal."

Zasmál se - stejně podivně a lehce, jako se usmíval - a trhl rukou ke stroji nad sebou. "Už mám práci," vykládal s falešnou upřímností. "Od Federace."

Svým přístupem vyhledává problémy. Janewayovou před tím varovali, přesto ale takové chování neměla ráda. Nicméně dvanáct let služby ji naučilo, jak takový tón a výraz zklidnit. "Rehabilitační komise je prý s vaší prací velmi spokojena. Dali mi svolení s vámi tuto záležitost projednat."

Paris ji přejel očima, v nichž se skrýval náznak intelektu mnohem pronikavějšího, než by napovídala jeho minulost. Nato pokrčil rameny, jako by zavrhl vše, o čem právě přemýšlel, a vyskočil na nohy s ladností, která jasně svědčila o výcviku a životě, který vedl dříve. Rozhodil rukama a jako štít před sebe vztyčil ten rozčilující škleb. "V tom případě jsem asi váš."

Jen když se rozhodnu, že o tebe stojím, odsekla mu v duchu Janewayová, tvář co nejchladnější a nejpřísnější. A jen když usoudím, že tě potřebuji. Jinak si nemohla dovolit ztrácet s ním čas.

Park. Ta zatracená věznice měla vlastní park. Procházeli mezi košatými zelenými stromy, rozrušeni místem tak překrásně opuštěným, které tu bylo pro lidi, jejichž temperament jim ho možná znemožňoval ocenit. Přesto to byl Paris, kdo zastavil, aby mohl z pěšiny sebrat zatoulaný kousek plastu - Paris, na jehož pokyn se vyhnuli hejnu nepozorných holubů, aby je hovorem nerušili. A pokaždé, když si Janewayová začala myslet, že by v tom rebelovi mohlo být víc, než si kdo uvědomoval, ujistil ji svým chováním o opaku. Přinejmenším byl převelice složitým mladým mužem. Nebyla si jistá, že na této choulostivé misi chce něco složitého.

"Váš otec mne toho hodně naučil," prohlásila poté, co jeden z jeho sebekritických výlevů nastolil příliš dlouhé ticho. "Byla jsem jeho vědecký důstojník při Ariaské expedici."

Zahloubaně přikývl. "Musíte být dobrá. Můj otec přijímá jen ty nejlepší."

Překvapilo ji, že se mu do hlasu nevetřela zahořklost, kterou očekávala. Možná se většina obrátila dovnitř a nikoli ven.

Pronásledovala krátký záblesk rozumného dialogu, než se téma obrátí v prach. "Úkolem mise, na kterou odlétám, je nalézt makistickou loď, která se před týdnem ztratila v Badlands."

"Být vámi tak to nedělám."

Bezstarostná jistota v jeho hlase působila dojmem, že komentuje fotbalový zápas a ne výpravu do nejhorší části nezmapovaného vesmíru.

"Skutečně?" nadhodila suše.

Znovu přikývl, tentokrát vážněji, a dokonce se odvážil pohlédnout jí přímo do tváře, jako by se chtěl ujistit, že poslouchá. "Ještě jsem neviděl hvězdnou loď Federace, která by dokázala manévrovat v plazmových bouřích."

"To jste neviděl Voyager," podotkla a tajně si vychutnávala jiskřičku podezíravé zvědavosti, která mu zaplála v očích. "Rádi bychom, abyste letěl s námi."

Ať už se mu v mozku začal sbírat jakýkoliv zájem, vytlačilo ho trpké porozumění. "Rádi byste, abych vás dovedl k bývalým kolegům." To nebyla domněnka, i když věděla, že chtěl, aby to tak znělo. A ten zpola zlostný, zpola posměšný úsměv, z nějž už se téměř stal jeho trvalý průvodce, rozptýlil i poslední zbytky kapitánova respektu. "Než mě zajali, byl jsem s makisty jen několik týdnů, kapitáne. O většině jejich skrýší nevím zhola nic."

"Znáte tu oblast lépe než kdokoliv, koho máme." Jistě věděl, že je to pravda.

Ať už tomu věřil, nebo ne, mávl nad její poznámkou rukou, jako by to byla nabídka na skleničku uprostřed dlouhé a nudné recepce. "Co je na té makistické lodi tak zajímavého?"

Dobrá otázka, když vezmeme v úvahu skutečnost, že Hvězdná flotila nikdy nepronásledovala ostatní nájezdníky tak daleko na jejich území. "Na palubě byl můj šéf bezpečnosti. Tajně. Za posledních šest dní se už měl dvakrát hlásit." Zahnala nechtěnou vzpomínku na noc, kterou probděla čekajíc, až jí spolehlivý přítel zavolá podle stanoveného rozvrhu. "Neudělal to."

Paris si odfrkl nad nějakým osobním vtipem, který Janewayová nikdy neslyšela. "Možná že zmizel jen váš šéf bezpečnosti."

Ta možnost bolela, ale... "Možná."

Dopřála mu okamžik, aby si prošel všechny myšlenky, které v něm její návrh vyvolal. Bojovala s nutkáním vytřást z něho odpověď, nechtěla ale riskovat, že vyplaší jedinou naději, kterou mají. Když odtrhla pohled od stěny vzdálených hor, aby zjistila, kam ho úvahy přivedly, Paris na ni hleděl s překvapivou naléhavostí. Oči se jim střetly jen na ten jediný okamžik; pak se odvrátil a poníženě zrudl od tváří až na čelo.

Taktně odvrátila pohled a předstírala, že si ničeho nevšimla.

"Té lodi velí další bývalý důstojník Hvězdné flotily jménem Chakotay," pronesla, dávajíc mu příležitost vrátit se ke konverzaci, než po něm bude chtít odpověď. "Mám za to, že jste ho znal."

"Máte pravdu." Zašklebil se, jako by vzpomínal na víkendy plné darebností na Akademii nebo divoké první přidělení, kdy měl oporu v ostatních mladících.

Janewayová ho pozorně sledovala. "Prý jste spolu nevycházeli moc dobře."

Pokrčil rameny, zasmál se a rozhodil rukama, jako by se zbavoval veškeré zodpovědnosti za všechno, co mohl Chakotay tvrdit. "Chakotay by vám řekl, že opustil Hvězdnou flotilu z principu," vysvětloval. "Aby bránil domovskou kolonii před Cardassiany." V blažené nevinnosti si založil ruce na prsou. "Já jsem byl zase přinucen rezignovat. Považoval mě za žoldáka - který je ochotný bojovat za každého, kdo mu zaplatí účet v baru. Problém je -" s úsměvem znovu pokrčil rameny, "že měl pravdu."

Odvrátil se od ní, kráčeje pomalu a zlehka po sluncem prosvětlené pěšině, která nikam nevedla, stejně jako jeho život. "Pomoci vám nalézt mé přátele makisty mi nedělá potíže, kapitáne. Potřebuji jen vědět -" šlehl po ní pohledem, "co z toho budu mít?"

U lidí jako ty to vždycky končí takhle, pomyslela si. Pak musela okamžitě připustit, že smlouvat o Parisovu svobodu ji nepřiměla dobrota vlastního srdce. Všichni jsou tak trochu sobci, každý svým způsobem. Lidé jako Paris z toho jen udělali něco jako umění, to je vše.

"Vy nám pomůžete najít tu loď," oznámila mu. "My vám pomůžeme při příštím hodnocení."

"To ne." Paris na ni zavrtěl prstem a zdvihl nohu, aby poklepal na nákotník. "Nejdřív přijde tohle dolů. Pak vám pomůžu."

Janewayová to očekávala - vlastně už se na to připravila. Kdyby Rehabilitační komise neměla v úmyslu svého vysoce ceněného delikventa pustit, nemělo by smysl ztrácet čas s Parisem samotným. A pokud je Paris ochotný souhlasit s jejími podmínkami, nechtěla stejně tak ztrácet čas hádkami se zkostnatělou komisí o něčem tak bezvýznamném, jako je vězeňský nákotník, který stejně pozbude významu, jakmile odletí ze Země. Přesto neřekla Parisovi nic jiného než: "Uvidíme."

Obrátil oči v sloup, jako by to pro něj nic neznamenalo, a zamžoural k horám, snad fascinován jejich bělostí.

"Oficiálně byste byl při misi pozorovatelem Hvězdné flotily."

"Pozorovatelem?" Upřímná potupa mu do tváře vyryla podmračený výraz. "Jsem k čertu ten nejlepší pilot, jakého můžete mít."

Pokrčila rameny, záměrně ho napodobujíc, a sledovala, jak křehká vrstva hrané statečnosti při pouhém náznaku nezájmu praská a rozpadá se. "Budete pozorovatel," prohlásila rezolutněji. "Až to skončí, můžete jít."

Paris se pokusil vyloudit zraněný povzdech. "Tak je to u mě vždycky."

Musela se zuby nehty bránit, aby se neotočila na patě a nenechala ho shnít v tom jeho vládou placeném ráji, obklopeného zbytkem všech těch ubožáků, s nimiž metal los, když před více než rokem poprvé selhal ve službě. Přistoupila k němu - tak blízko, až po ní vrhl polekaný pohled a snažil se ucouvnout -, vzala ho za bradu a držela ho jako neposlušného dvanáctiletého spratka. Dětská hrůza v jeho očích ho dělala ještě mladším, ještě méně hodným této oběti nebo její důvěry.

"Jestli uděláte chybu a člen mé posádky bude zraněn," pověděla mu velice tiše, "nebudete se muset bát o nákotník, pane. Dohlédnu, abyste už nikdy nespatřil denní světlo."

Upřeným pohledem zvyšovala účinek prohlášení; Paris nic neřekl. Pustila ho, nic neřekl. Otočila se k odchodu, a on opět nic neřekl.

Kdo ví? pomyslela si. Možná ho nakonec bude možné vycvičit.

KAPITOLA 2

Křehká spirála vesmírné stanice Deep Space Nine se ladně otáčela na liduprázdném pozadí otevřeného prostoru. Byl na ni sice zvláštní, ale překrásný pohled - nepodobala se žádné stavbě, kterou Hvězdná flotila považovala za orbitální vesmírnou stanici, její cizí architekti jí však nemohli dát do vínku více půvabu a funkčnosti. Kdyby ještě měla kolem čeho obíhat, nemusela by vůbec vypadat tak nepřirozeně, i když tím si nebyl Paris tak úplně jistý.

Několik astronomických jednotek od horní části Deep Space Nine se nacházel zjizvený a válkou vyčerpaný svět jménem Bajor a pravděpodobně opisoval dráhu, po níž dříve obíhala tato vzpurná stanice. Paris si vzpomněl, že přede dvěma lety zaslechl řeči o náhodném objevu stabilní červí díry v tomto sektoru a následném přemístění DS9 k ústí zmíněné anomálie. Bral to s rezervou jako senzacechtivé žvásty zpravodajské sítě. To se mi zase jednou něco povedlo. Shrbil se níže, opřel se patami o neaktivní kormidlo druhého pilota a výřezem ve tvaru písmene V mezi koleny sledoval, jak se stanice blíží.

Sedět znovu v raketoplánu Hvězdné flotily a nemít po obou bocích stráže nebo pouta na rukou v něm vyvolávalo zvláštní pocit. Vzpomínka na poslední let - a posledních několik hodin v uniformě Hvězdné flotily - mu vehnala krev do tváří tak bolestivě, až téměř vykřikl. Po tolika měsících tréninku to nutkání snadno potlačil. Truchlit pro minulost je marné. Co se stalo, stalo se a nemůže se odestát, a pokud to neprokázal poslední rok jeho ubohého života, tak už to neprokáže nic. Přijmi každou milost, které se ti může dostat, připomněl si. A pokud to přijetí v tomto případě neobnášelo o moc víc než jalovou uniformu bez hodnosti, symbolickou pozici pod zaujatým velitelem a příležitost vylepšit si statut z uvězněného zrádce Hvězdné flotily a zatracence na prostého, volného civilistu a zatracence, tak už jen to bylo víc, než si zaslouží - jak dobře věděl.

Ale bylo by hezké být prvním pilotem, který s hvězdnou lodí proletí tou červí dírou.

Popotáhl si uniformu, aby mu lépe seděla a pokradmu pohlédl na poručici, která pilotovala raketoplán už sedm hodin, od chvíle, kdy se oddělili od početnějšího transportu posádky. Byla malá a příjemně upravená, zkrátka jako většina Betazoidek, které kdy viděl, s týmž vysokým čelem a velkýma, čokoládovýma očima, které ničily lidské muže od doby, kdy se cesty těchto ras protly. Když vypluli, snažil se s ní konverzovat. Samozřejmě nic vážného - jen živé, nezávazné klábosení, které mu tak šlo. Konec konců si byl naléhavě vědom, že Janewayová možná téhle Betazoidce řekla věci, které by raději neprobíral, když nebylo kam utéct. Tím, že převzal břímě zahájení konverzace, získal si právo uchovat téma neosobní, humorné a banální; ze všech sil se snažil, aby to vydrželo až do konce cesty. Stadi mu sekundovala zdatně. Usmívala se, smála se, na jeho plaché lsti a dotírání odpovídala rázně a břitce, a Paris jí dopřál získat jen tolik bodů, aby ji zajímal rozhovor a ne on sám.

"Stadi," oslovil ji, vyburcovaný změnou její nálady, kterou způsobila délka mlčení, jež se mezi nimi rozhostilo, když si prohlížel stanici, "ty úplně měníš můj názor na Betazoidy."

Trhla obočím a spokojeně kývla.

"Fajn."

Položil nohy na zem a sedl si spořádaněji. "To nebyl kompliment," upozornil ji. "Až dodnes jsem považoval tvé lidi za vřelé a citlivé..."

Tentokráte opět ožil slabý záblesk žoviálnosti, kterou v ní živil po celou cestu.

"Já umím být vřelá a citlivá."

"Ale ne ke mně."

Zaměřila na něho všechnu svou hranou rozmrzelost. "To na ženy vždycky letíte warpem, pane Parisi?"

Paris se usmál a díky jeho odpovědi získali bod oba. "Jen když je mám na dohled."

Konverzace opět ustala, tentokrát však k Parisově větší spokojenosti. Opřel se a cítil, jak impulzní trysky snižují rychlost na polovinu; sledoval, jak Stadi jemně mění směr raketoplánu, aniž by ji upozornil, že to několika jinými způsoby mohla udělat rychleji, lépe a hladčeji. Jsem přece pozorovatel. Poslední výkřik technologie: dívej se, ale nedotýkej se.

"To je naše loď," vyhrkla Stadi. V hlase jí zaznělo napjaté, nakažlivé vzrušení, které Parisovu pozornost okamžitě přitáhlo tam, kam ukázala, i když se tak stalo proti jeho vůli. "To je Voyager."

Nalézt tu loď uprostřed změti všech těch cizích a federačních plavidel, která věnčila přístavní pylony stanice, mu zpočátku dělalo obtíže. Pak bloudícím okem zachytil znak Hvězdné flotily, jenž zdobil trup malé, štíhlé lodi, která se přídí tiskla k nejvyššímu přístavišti. Téměř okamžitě si uvědomil, že právě ji chce Hvězdná flotila poslat za makisty. Janewayová mu toho o lodi řekla tak málo, že ani nevěděl, co očekávat, nyní však myslel jen na to, že tahle krasavice je úplně jiná než všechny hvězdné lodě, které kdy viděl. Útlý dravec, rychlý a neúnavný jako gepard.

"Třída Intrepid," poznamenala Stadi, zatímco klouzali blíže. "Maximální cestovní rychlost warp faktor 9,975. Patnáct palub, 141 členů posádky, bioneurální obvody – "

Obdařil ji tázavým pohledem. "Bioneurální?"

Betazoidka téměř nepřítomně kývla. "Některá ze stávajících vedení byla nahrazena gelovými moduly, které obsahují syntetické nervové buňky. Třídí informace s vyšší účinností a snižují dobu odezvy." Úsměv, který po něm vrhla, byl téměř rozpustilý. "Chcete se podívat zblízka?"

Paris si byl jistý, že by souhlasil, Stadi ale na odpověď nečekala. Jemnými prsty přeběhla panel kormidla; loď zatočila v mírném oblouku, přeletěla vrchol stanice a těsně minula elegantní příď Voyageru, jeho boky, a prosmýkla se mu pode dnem. Hltal každou slibnou linii té skvostné lodi a zakoušel žárlivost, která v něm vyvolávala hněv i strach zároveň. Nízko zavěšené warp gondoly připevněné ke krátkým, statným pylonům naznačovaly sílu, kterou dosud žádná loď nevládla; hladké splynutí primárního a sekundárního trupu vypadalo v porovnání s andělskými plavidly, která jí předcházela, téměř aerodynamicky. Paris ji chtěl řídit - chtěl na ní sloužit - chtěl si ji zasloužit tak, jako se navždy obětoval, když si na Caldiku I přivodil vyloučení z Hvězdné flotily. Kdyby mu tehdy někdo řekl, že několik hodin

hloupého strachu mu zničí nejlepší léta života, vysmál by se mu a pozval ho na další pivo.

Ale teď...

Teď se v tichosti vezl za potemnělým panelem a toužil po životě, který mu už byl zapovězen, jako věčný pozorovatel ve víru bytí, který ho stahoval níž a níž až do zapomnění.

Jako by ho nechtěli pustit do cirkusu. Všichni kolem se hnali za jasnou a živou budoucností, jen Paris byl zapomenut, jako ztichlý dům, a byl příliš daleko, aby třeba jen viděl tu nádheru.

Vnitřek DS9 zdaleka nevypadal tak, jak sliboval podivně svůdný zevnějšek. Byl jaksi nedodělaný - holé, zakřivené výztuže rozdělující nenabarvené stropy a stěny, vedení vrnící pod podlahou z pletiva. Dokonce i oba civilní bezpečáci, kteří ztuhle stáli za vraty hangáru, vypadali bezbarví a nepopsatelní. Všichni od bezpečnosti jsou ale stejní - když Paris zabíjel čas v Aucklandu, naučil se je docela dobře rozeznávat. Najednou byl rád, že se Stadi zdržela, aby zařídila vše potřebné kolem přistání.

"Pan Thomas Paris?" Hubenější z důstojníků demonstrativně pohlédl na padd, který držel v ruce, dávaje najevo, že Parise identifikuje, ne že se ho ptá. "Přidělený na průzkumnou loď Voyager?"

Silněji sevřel popruh lodního pytle, který měl přes rameno, neudělal ale ani krok k blížící se dvojici. "Jo, to jsem já."

Na vychrtlého mluvčího zřejmě sladký úsměv nezapůsobil. "Jmenuji se Odo. Tady na Deep Space Nine jsem šéfem bezpečnosti." Na tu práci měl dobrý obličej - bez výrazu, nelidský, lesklou kůži napjatou přes neexistující rysy, jako kdyby se nějaký lékař už neobtěžoval dokončit operaci po opravdu ošklivé spálenině. Kdyby přítomnost toho muže Parise tolik nerozčilovala, téměř by mu ho bylo líto.

"Mohu pro vás něco udělat, pane policisto?" Nechtěl, aby otázka vyzněla tak jízlivě, jak se mu to podařilo, už to ale asi jinak neuměl.

Odo nahnul hlavu v gestu, které podivně připomínalo zdvižené obočí. "Jen jsem si chtěl ověřit váš přílet na stanici, pane Parisi," prohlásil neochvějně. "A říci vám, že pokud tu budete mít jakékoliv problémy, buďte si jistý, že já nebo někdo z mých lidí jsme nablízku."

Zatracená Janewayová. Bylo snad přiměřené, že mu věřila tak málo - že očekávala takovou katastrofu - aby považovala za nutné upozornit na něho místní bezpečnost? A jemu samotnému dopřát na stanici ani ne dvě hodiny volna? Paris měl co dělat, aby se dál napjatě usmíval. "Teda díky, pane policisto. Všichni se určitě cítí mnohem líp, když tu práci děláte vy."

"Hele, ty-!"

Odo zvedl ruku, na jejímž konci se skvěly velmi dlouhé prsty, a umlčel tím mladého člena bezpečnosti, který stál za ním. Po mladíkově už tak nakrčeném nose se rozběhly dotčené vrásky.

"Možná byste měl s tím svým přístupem něco udělat, pane Parisi," suše podotkl Odo. "Podle toho, co o Hvězdné flotile vím, moc o sarkastické nižší důstojníky nestojí." Z Odova paddu se ozvalo zabzučení. Dopřál mu jen chvilku pozornosti a poté kývl. "Tak, pokud vám to nebude vadit, rád bych šel pozdravit několik vašich kolegů, kteří právě dorazili k pylonu dva." Obdařil Parise něčím mezi opovržlivým ohrnutím nosu a zamračením. "Vítejte na stanici."

Několik vašich kolegů... Paris sledoval, jak Odo cílevědomě odchází chodbou. Než zmizeli za křižovatkou, mladý důstojník bezpečnosti, který ho následoval, Parise probodl nejedním kradmým pohledem. Paris si náhle uvědomil, že vítají každého, kdo přiletí. Zdvořilost. Vzdání profesionálního respektu členů civilní policie dobrodincům z Hvězdné flotily. A on jim téměř plivl na boty.

Už dlouho se necítil tak zahanbeně.

Můj problém je, pomyslel si a pomalu a sám se dal na cestu opačným směrem, než odešel Odo, že nevím, kdy držet zobák. No, možná to nebyl největší problém, rozhodně ale všechny ostatní problémy zhoršoval. Dodnes slyšel otcův vyrovnaný, kultivovaný hlas, jak říká: "Stydím se za sebe, Tome. Stydím se, že se mi nějak podařilo vychovat syna, který snad nemá mravní zásady nebo není schopen prostého úsudku."

Jo, tati, já se za tebe taky stydím.

Dostat se pěšky do centra stanice nebylo těžké. Paris nechal nohy, ať ho vedou, přesvědčený, že zastaví před nejbližším barem. Po nějaké době se ocitl v jakémsi přezdobeném prostoru plném lidí, jehož podobnost s nákupním střediskem byla až zarážející. Kam se podíval, všude se na sebe mačkaly obchůdky a stánky, mezi nimiž pobíhali zmatení zákazníci. Chvíli si nebyl jist, zda je na stanici Hvězdné flotily, nebo se má účastnit směňování naturálií na trhu pořádaném na nějakém zaostalém planetoidu. Alespoň že dokázal přečíst většinu nápisů.

Hostinec byl mezi ostatními podniky nepřehlédnutelný. Spousta správného osvětlení a zařízení, žádné z levných pozlátek, které patří ke špatným podnikům, co si rády hrají na bary, aniž by přitahovaly klientelu, která k barům patří. Ne, tohle je skutečné. Zaslechl bolestné mumlání od několika stolů na dabo, všiml si boxů a barových stoliček hrubých, ale příliš příjemných, aby se o nich dalo říci, že jsou ošuntělé, a ucítil tu zvláštní směs syntheholu a potu, která značila velký byznys, spoustu těl a spoustu chlastu. Někdo mu kdysi řekl, že charakteristické modrošedé osvětlení, které používá většina lidských putyk, je pozůstatek z dob, kdy bary na Zemi byly plné kouře z hořících papírových válečků nacpaných různými druhy rostlin, které produkují nikotin. Lidé údajně ten kouř nasávali do plic a úmyslně ho tam nějakou dobu zadržovali. Parisovi ta představa nepřipadala pouze neuvěřitelná, ale i nechutná. Přesto ho to teď napadlo, protože když prošel hlavním vchodem hostince, obličejem se dostal doprostřed něčeho čadivého a pálivého, co vonělo po mátě. Stiskl si nos, aby nekýchl, a urychleně minul dva šklebící se hulváty, kteří si mezi sebou podávali hořící sklenku. Posadil se u druhého konce baru.

"...a můžu-li být tak smělej, vždycky mám velkou radost, když těmahle dveřma chodí noví důstojníci jako vy." Barman - úlisný mrňavý Fereng, který na sobě měl tak křiklavou a barevně neuvěřitelně nevkusnou kamizolku, že to nemohl být nikdo jiný než majitel - se opřel lokty o vyleštěný bar a vycenil žraločí úsměv. Objektem jeho zájmu byl praporčík

Hvězdné flotily s bezelstnou asijskou tváří mladého Buddhy. "Rodiče jsou na vás určitě moc pyšní, chlapče. Víte, při takovéhle příležitosti - "

Praporčík se zdvořile usmál a zavrtěl hlavou. "Nevím, proč by mě to mělo zajímat."

Paris se bolestně zašklebil na barpult. Před Ferengem se slovo "zajímat" neříká.

"Zajímat?" zopakoval jako ozvěna barman; modré korálky, které představovaly oči, byly kupecká nevinnost sama.

Praporčík se opětovně usmál. "Měl jste v úmyslu něco mi prodat, není to tak?"

Úspěch číslo dvě, pomyslel si Paris. Řekl "zajímat" a "prodat" během pouhopouhých pěti minut. Ten kluk je ztracený.

A ten barman je dobrý. Zvedl se z baru, napřímil se v celé 'výšce' své drobné postavy, a shlížel na praporčíka jakoby z pozice velké morální nadřazenosti. "Jen jsem chtěl naznačit, že by rodiče možná ocenili nějaký suvenýr z vaší první mise - "

"- a vy jich tu náhodou pár máte."

Fereng pokrčil rameny, jako by to byla jen drobnost. "Prodávám jisté unikátní artefakty a drahokamy, které pocházejí z této oblasti..."

Od číšníka, který byl tak hloupý, že se zdržoval mimo dohled zákazníků, si Paris objednal romulanské pivo, a znovu se naklonil nad bar, aby viděl na barmana a už brzy oškubaného praporčíka. Zatímco chviličku nedával pozor, před Ferengem se objevila rozměrná kazeta se třpytivými drahokamy. Nemohl si pomoci, aby nebyl trochu zklamaný - doufal, že zahlédne, jak to ferengský podvodník dělá, že z rukávu vytáhne tak velkou vitrínu, aniž by si toho kdo všiml.

"Tak tedy, celkem nedávno," pokračoval barman a nakláněl kazetu sem a tam, aby se každý kámen ukázal v co nejlepším světle, "jsem od velmi podivného stvoření jménem Morn získal tyto lobské krystaly - "

Jeden z podsaditých zákazníků na opačném konci baru vzhlédl, protože zřejmě zaslechl své jméno, a praporčík Ferenga umlčel sebejistým a vědoucím úsměvem. "Na Akademii nás před Ferengy varovali," podotkl - velice zdvořile.

Paris téměř slyšel, jak do Ferengových kapes s řinčením padají pruty latinia.

Barman s přehnanou pečlivostí odložil podnos s drahokamy, narovnal se a probodával praporčíka pohledem plným upřímné nevíry. "Říkáte varovali před Ferengy..." Mluvil, jako by taková slova v životě od nikoho neslyšel.

Praporčík spokojeně kývl. "Přesně tak."

"Urážky," překládal domněle nepřesnou větu Fereng. "O mých lidech. Na Akademii."

Náhlé zděšení, jež se rozlilo po tváři mladého praporčíka, téměř samo stálo za cenu romulanského piva, které se Paris dosud neobtěžoval ochutnat. "Chtěl jsem říct - "

"Tak já se tu snažím bejt srdečnej hostitel, poněvadž vim, jak by se rodičům mladýho důstojníka líbilo dostat něco, co jim připomene lásku jejich syna, navíc v předvečer nebezpečný mise, a čím se mi tu odvděčuje?" Fereng zafuněl v sotva ovládaných mukách. "Sprostýma urážkama." Téměř stejně zázračně, jako předtím vytáhl drahokamy, se v barmanově ruce objevil padd, do něhož si dělal poznámky už ve chvíli, kdy se Paris teprve začínal usmívat chirurgické přesnosti umění tohoto Ferenga. "O tomhle každopádně někdo uslyší." Zpoza obočí mu vyšlehl krutý pohled. "Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Jak se... jmenuji?"

Fereng si odfrkl. "Jméno snad máš, ne?"

"Kim," vyhrkl praporčík s vytřeštěnýma očima. "Harry Kim."

"A kdo přesně vás na Akademii varoval před - "

"Víte," skočil mu do řeči Kim a roztřesenýma rukama se vzrušeně natáhl po Ferengově rukávu, "myslím, že suvenýr pro rodiče je skvělý nápad!"

"To nepřichází v úvahu." Barman se odtáhl, jako by ho mělo zranit, kdyby se nechal uchlácholit tak snadno.

"Ale opravdu!" Kim zdvihl kazetu a okatě se snažil zkoumat naparáděný obsah. "Tady ten by byl skvělý jako přívěsek pro matku."

"Nebo jako manžetové knoflíčky pro otce."

"Manžetové knoflíčky," nadšeně opakoval Kim. "Výborný nápad."

"Nejsou na prodej!" Fereng mu vitrínu vytrhl z rukou takovou silou, až Kima přinutil uskočit. Paris nevěřil vlastním očím. "Tak," zafuněl barman a znovu se nahrbil nad padd, "teď informujte svého velícího důstojníka, že Rada Federace může očekávat oficiální žádost o vysvětlení – "

Kim se oběma rukama opřel o podnos, aby ho Fereng nemohl ukrýt. "Kolik za to všechno?"

"Hotově nebo převodem?"

To už bylo příliš. I když se Paris raději považoval za otrlého, cynického muže a plod nápravné soustavy Federace, ani on nedokázal jen nečinně přihlížet, jak jeden z nejzáludnějších dravců Galaxie cupuje nedospělého příslušníka lidského (tedy jeho) rodu na kusy. A nezáleželo na tom, jak moc si to zmíněný příslušník zasloužil. Nechal pivo vlastnímu osudu (stejně bylo hanebně zředěné) a vydal se o dvě stoličky blíže ke smlouvající dvojici, aby hlasitě poznamenal: "Oslnivé, že ano?"

Fereng po něm šlehl pohledem, který by roztavil warp jádro.

"Zářivé jako koladské diamanty," pokračoval Paris a posadil se vedle mladíka.

"Mnohem zářivější," téměř vyprskl Fereng.

"Člověk by jen těžko uvěřil, že jsou k nalezení na všech planetách téhle soustavy." Když Paris vzal jeden z poněkud upravených drahokamů do ruky, aby si jej prohlédl, Fereng mu ho zase rychle uzmul. "To je trochu nadsazené."

Paris dělal, jako že ho neslyší, a mimoděk poznamenal ke Kimovi: "Ve volnarské kolonii je obchod, kde prodávají tucet nejrůznějších druhů za jeden cardassijský lek." Vrhl po Ferengovi záměrně nevinný pohled. "Za kolik je máte vy?"

"Na ceně se zrovna domlouváme..."

Kim zamrkal, jako by se vzpamatovával ze silné rány do hlavy, podíval se na Parise, na Ferenga a nakonec na vitrínku,

která stále ležela před ním. Paris věděl, jak se ten chlapec cítí - i on byl kdysi tak hloupý, že se snažil smlouvat s Ferengem. Dodnes mu zůstaly jizvy. Kim postrčil kazetu zpátky k majiteli, otočil se a zamířil ke dveřím, ještě než Paris stihl zaplatit přemrštěnou cenu za pivo. Ale co - to pití za to možná nestálo, následné představení však rozhodně ano.

Paris Kima našel, jak nervózně přechází před vchodem a očividně na něho čeká. Vypadal snad ještě mladší než uvnitř, tváře ruměné, obličej zmučený ponížením. Paris si přinejmenším vzpomínal, jaké to bylo, myslet si, že je člověk připravený na všechno - ale všechno kolem vás svědčilo o opaku.

"Díky," zamumlal Kim a díval se do země.

Paris ho poplácal po rameni a přál si, aby nikdo nemusel být tak mladý. "Tebe na Akademii nevarovali před Ferengy?" zeptal se.

Chvíli to vypadalo, že se Kim pokusí o odpověď, pak to ale vzdal a jen se zasmál. Parise překvapilo, jak moc si toho zvuku váží.

KAPITOLA 3

Mohlo to být horší, pomyslel si Harry Kim. Nemusel být jen hloupý - mohl být i domýšlivý a trvat na tom, že si to s Ferengem vyřídí sám; když se ale do věci vložil jeho zjevně světaznalejší kolega z posádky, moudře ustoupil do pozadí. Domýšlivost však - na rozdíl od hlouposti - nikdy nebyla Kimovou významnou těžkostí. Zatímco uvažoval, že by za to teď měl být vděčný, jediné, co cítil, byly rozpaky, vědomí vlastní prostomyslnosti a mládí.

Pohlédl na vysokého, tichého muže, který mu přispěchal na pomoc. Nikdy nebudu tak úžasný, napadlo ho zasněně. A tak vysoký. Na tom, že je vždycky ten mladý, roztomilý chlapec, který vzbuzuje ochranitelské pudy v úplně cizích lidech od opačného konce baru, bylo něco strašlivě nefér. Vsadil by se, že Toma Parise nikdy žádná žena nepolíbila na tvář a nevzdychla: "Jsi tak slaďoučký!"

Cesta ke kotvišti Voyageru nebyla ani tak dlouhá jako spíše nabitá lidmi a hlučná. Kim na DS9 dorazil už včera - měl tedy spoustu času, aby utratil velkou spoustu peněz snad ve všech obchodech, aby se mu udělalo špatně v klingonské restauraci, aby se zúčastnil krajně podivného tellaritského představení Višňového sadu (podle jeho názoru tu hru pěkně znásilnili), a aby se odhodlal k účasti na zápasu v raketbalu s přátelským zdravotnickým poručíkem. Přesto se posud úplně nezbavil napjatého rozechvění, které ho ovládlo vždy, když se vracel na loď z odvážných výletů po stanici. S úžasem si uvědomoval: Tohle je teď můj domov.

Když do něho zezadu vrazil Paris, uvědomil si, že se zastavil uprostřed otevřené přechodové komory. Odvrátil tvář, aby opět nezrudl, a rychle vyrazil do chodby, mávaje na společníka, aby ho následoval.

Paris prošel vchodem, jako by jím nezmítaly žádné zvláštní emoce, a lodní pytel měl stále zavěšený přes rameno. Kim pozoroval, jak se starší muž rozhlíží se stejnou zdvořilostí, s jakou by středoškolák zkoumal spolužákův byt, a uvědomil se, že nadšení, které zakouší, když slyší vlastní kroky rozeznívat podlahu, není všeobecný úkaz, jak sám sebe přesvědčoval. To jen on, Harry Kim, hledal naivně romantiku v něčem, co je zkrátka jen další práce.

"To už pro tebe musí být celkem rutina," poznamenal a snažil se mluvit s dospělou nenuceností, "když takhle přijdeš na palubu nové lodi..."

Parisův smích doprovodil podivný, pokřivený úsměv; zavrtěl hlavou. "To zrovna ne."

Ta zvláštní odpověď Kima nějak uklidnila. "Na první umístění se asi nedá nikdy zapomenout. Když jsem ráno přišel na palubu, nemohl jsem tomu zabránit... dostal jsem husí kůži..."

"Přesně." Neobvyklý chlad zmizel z Parisových očí. Usmál se na Kima s vřelostí vzpomínek, o které se dělilo jen nemnoho nejlepších příslušníků Hvězdné flotily. "Ten pocit si pamatuju."

A najednou už nebylo tak hloupé, že se Kim cítí právě takhle. "Už jsi ohlásil příchod?" Když Paris zavrtěl hlavou, Kim se usmál a mávnutím mu pokynul. "Tak pojď - vezmu tě na ošetřovnu."

"Ošetřovnu?" Paris se zastavil, aby si mohl přehodit zavazadlo z jednoho ramene na druhé, a spěchal za Kimem. "Proč se neohlásíme nahoře na můstku?"

"No, vlastně ani nevím." Ve skutečnosti ho ani nenapadlo se ptát. "Ještě jsem na můstku nebyl," připustil stísněně. "Ale doktor Fitzgerald je na ošetřovně snad pořád a má hned po kapitánovi a prvním důstojníku Cavitovi nejvyšší hodnost."

Paris přikývl s ironickým úsměvem. "Pak tedy na ošetřovnu." Ukázal před sebe. "Veď nás, Macduffe."

Po většinu cesty vládlo mlčení. Kim se za těch dvacet minut dvakrát či třikrát pokusil začít konverzaci. Avšak jeho mysl, po léta trénovaná Akademií, nebyla schopna přijít s dostatečně inteligentním úvodem, a to se o něj usilovně snažil už od vstupu na palubu. Čas tedy ubíhal v tichu pro Kima nesnesitelném; naopak Paris si tiše pískal a nakukoval do každé otevřené kajuty, kolem které prošli. Dokonce i ve chvíli, kdy došli ke vchodu na ošetřovnu, Kim se zmohl jen na posunek, jímž ukázal ke dvojitým dveřím, a prohlášení: "Takže... jsme tu," jako by od vstupu do Hvězdné flotily studoval především umění sdělovat zjevné. Paris naštěstí odpověděl jen úsměvem a kývnutím, a vstoupil.

Lékařské zařízení bylo sice malé, ale dobře vybavené. Zatím zelo prázdnotou, neboť většina členů posádky se teprve usazovala v kajutách a kotevní svorky stanice byly stále pevně zasunuté. Doktor Fitzgerald se zabýval skupinou nesrozumitelných počítačových panelů, které visely na jedné ze stěn; totéž dělal už před několika hodinami, když Kim přišel poprvé. Už tehdy mu doktorovy hrubé, výrazné rysy připadaly poněkud nevlídné; když teď sledoval, jak netrpělivě mává na svou vyrovnanou vulkánskou asistentku, nijak to jeho počáteční dojem nezlepšilo.

"Proveďte diagnostiku třetího stupně," popudlivě přikazoval Fitzgerald, jako by Vulkánka byla tím nejpitomějším stvořením, jaké kdy musel snášet. "Jen pro jistotu - " Otočil se, aby na ni ještě něco zavolal, a zahlédl, jak ve dveřích

stojí Kim s Parisem. Zdálo se, že ho jejich rušivý příchod velice pobuřuje. "Mohu pro vás něco udělat?"

Kim cítil, jak se na povrch derou obvyklé rozpaky, a zlobil se na doktora, že je v něm vyvolal, když vlastně neudělal nic špatného.

"Tom Paris hlásí příchod na palubu." Paris to oznámil s klidnou jistotou, kterou mu Kim záviděl, i když si tím starší z mužů vysloužil od špatně naloženého doktora pohled plný čiré nelibosti.

"Ach ano... ten..." doktorovy plné rty zkřivilo neskrývané znechucení, "...pozorovatel... "

Paris přikývl, úsměv na tváři, v očích ostražitost. "Přesně tak." Odmlčel se a natahoval ticho tak dlouho, až měl Kim pocit, že ho musí porušit. A právě než stačil praporčík zasáhnout, prohodil Paris vesele k Fitzgeraldovi: "A ze své pozice pozoruji, že tu je nějaký problém... doktore."

Fitzgerald nasadil úsměv, ve kterém nebyly vůbec vidět zuby, natož nějaká opravdová emoce. "Sloužil jsem jako lékař v nemocnici na Caldiku I v době, kdy jste se tam zdržoval i vy." V doktorových očích se zablesklo něco blízkého nadšení nad tím, co to prohlášení udělalo s Parisovým obličejem. Ale když Kim honem pohlédl na společníka, neviděl nic než úsměv. "Vlastně jsme se nikdy nesetkali," pokračoval doktor.

Paris kývl, jako by to prohlášení hovořilo za vše, neřekl ale nic.

Fitzgerald se od něho odvrátil, aby si pohrál s datovým čipem na nedalekém vyšetřovacím lůžku. "Už dorazily záznamy z vašeho posledního... umístění. " Zahleděl se na Parise přes čip. "Myslím, že je vše v pořádku. Kapitán se ptala, jestli jste na palubě. Měl byste se jí ohlásit."

"Ani já jsem kapitána ještě nepozdravil." Kim opatrně zatahal Parise za loket; tím na něho tiše naléhal, aby využil příležitosti k odchodu, než vzduch zhoustne natolik, že už ho nebude možné dýchat.

"No, pane Kime," podotkl Fitzgerald, který zřejmě myslel na totéž, "to by měl nový operační důstojník určitě udělat."

A ty mně taky, proti vlastní vůli napadlo Kima. Naplněn hrůzou ustoupil do chodby a absurdně uvažoval, co by asi řekla jeho matka, kdyby věděla, jaké nezdvořilé myšlenky chová o nadřízených. Počkal, až se za nimi se zasyčením zavřou dveře, pohlédl na Parise a zeptal se: "O co šlo?"

K jeho překvapení si Paris jen povzdychl a poplácal ho po rameni. "To je na dlouhé povídání, Harry, a mě už o tom nebaví mluvit." Přinutil se k úsměvu, který byl však příliš nucený, aby se dostal až do očí. "Někdo ti to tu určitě brzy poví."

Problém byl v tom, že si Kim nebyl tak docela jistý, že to chce slyšet.

KAPITOLA 4

Tolik práce. Příliš mnoho práce, a do startu už nezbývá ani hodina. Janewayová mrkáním zaplašila imaginární seznam subprostorových volání, která ještě musí vyřídit, a zjistila, že zírá do replikátoru, ve kterém stály dva šálky kávy. Nevzpomínala si, že by objednávala třeba jen jeden, natož dva. To je Markova práce, uvědomila si s hořkosladkým pobavením. Její milý se usmíval z monitoru za jejími zády. Byl jí oporou, když se tak často připravovala dlouho do noci, a vždycky jeden druhému nosili kávu. Ze zvyku objednala hrnek i pro něho. Tentokrát mu ho však nemohla podat a on ji nemohl na oplátku políbit.

Zvedla jeden z hřejivých keramických šálků a pod paží sevřela několik zatoulaných paddů, aby nemusela jít dvakrát. Nakonec je ale stejně musela nechat spadnout na ostudně neuspořádanou hromadu na stole, jemuž vládla. Kávu postavila bezpečně z dosahu svých loktů.

"Volal doktor," zmínil se Mark, jako by mu vůbec nezmizela z dohledu, duchem nepřítomna, když byl uprostřed předchozí věty. Janewayová věděla, že je zvyklý na tento druh zmatku, kterému propadá bezprostředně před misí.

Upila kávy a vzala do ruky první z vysokého stohu hlášení. "A...?"

"A," pronesl blazeované, "měl jsem pravdu."

Janewayová musela rychle polknout, aby si nespálila jazyk. "Je březí?!"

Úsměv, který měl na tváři, byl tak nesnesitelný, že by ho kopla, kdyby mohla. Ale jen něžně. "Štěňátka se narodí za sedm týdnů."

Sedm týdnů? Zdálo se, že si uvědomila, co se děje, až když bylo těhotenství téměř v polovině. Přitiskla si ruku ke tváři a jen s obtížemi se jí podařilo odsunout starosti s lodí na tak dlouho, aby vymyslela, co dělat. "Marku," vyhrkla nakonec, "musíš ji vzít k sobě domů!"

"K sobě? Právě jsem si nechal vyčistit koberce!"

"Bude mít miminka," protestovala. Měla co dělat, aby se jeho velice nejistému pohledu nezačala smát. "Nemůže zůstat v boudě, když nejsem - "

"Znamená ta žádost, že když chci milovat tebe, musím milovat i tvého psa?" přerušil ji vlídně Mark.

Usmála se na něho. "Ano."

Vzdychl a obrátil oči v sloup ve snaze co nejvěrněji napodobit hrdinství mučedníka. "Jak bych ti mohl říct ne?"

"Díky, miláčku." Bylo to za tolik věcí, ne jen za Bear, Mark to ale určitě věděl.

"Kdy odlétáš?"

Ta otázka jí jen připomněla lavinu práce, která zavalila stůl v pracovně. V záchvěvu nečekané únavy sklopila zrak. "Hned jak schválím tahle hlášení o stavu systémů." Jedno vzala a přinutila se je pročíst, zatímco mluvila.

"Tak dobře," odvětil Mark. "Už tě nebudu rušit."

"Počkej..." Zvedla oči od paddu a natáhla ruku, aby pohladila jeho obraz na monitoru, zhrzena světelnými roky mezi nimi. "Ty mě nikdy nerušíš," ujistila ho něžně. "A když už, tak jen tak, jak to mám ráda. Rozumíš?"

Také se k ní natáhl, komunikační kanál jim ale znemožnil se dotknout. "Ano, kapitáne."

"Uvidíme se za pár týdnů." Za pár velice krátkých týdnů, soudě podle rychlosti, s jakou dosud události ubíhaly. Téměř se zdálo, že nestihnou všechno. "A Marku - dojdi ke mně domů a vezmi odtamtud psí postýlku. Bude jí v ní líp."

"Už se stalo," přiznal, aby ji poškádlil. "Před hodinou."

Pokusila se vypadat rozhněvaně, ale jako obvykle nedosáhla ani falešné podrážděnosti. Políbila si prsty, dotkla se jeho rtů na obrazovce a usmála se. Jen pár týdnů. Opětoval to tiché gesto, vesele na ni mrkl na rozloučenou a ukončil spojení, aby se mohla věnovat práci.

To je přinejlepším takový dar nedar. Té práce bylo jistě spousta, ale většina nebyla příliš náročná. Potvrzení tady, ověření támhle. Janewayová už připojila otisk palce k tolika různým zprávám a seznamům, až ji překvapovalo, že si ho ještě nesedřela do hladka. Ale alespoň byla kopička uprostřed stolu poněkud uspořádanější a tvořila ji práce hotová, ne ta, která by na ni teprve čekala. To drobné vítězství na začátku mise ji vždy trochu uklidnilo.

Vstala, odnesla prázdný šálek zpátky do jediného replikátoru v pracovně a uvažovala, jestli má vypít i tu druhou kávu, nebo ji recyklovat. Vyrušil ji zvonek ode dveří. "Dále."

Oba návštěvníky poznala: Parise podle krátkého rozhovoru v Aucklandu, a mladíka - Harryho Kima - podle seznamu členů posádky, který se naučila před několika hodinami. S úhledně zastřiženými vlasy a v uniformě Hvězdné flotily působil Paris nevinnějším a mnohem seriózнějším dojmem. Kim vypadal tak mladý, že by ho vyhodili z každé hospody v sektoru, nemluvě o tom, jak byl vyděšený.

"Pánové, vítejte na Voyageru."

Paris s jakousi ironickou vážností kývl; Kim se statečně pokusil ještě víc vytáhnout do pozoru. "Děkuji, pane," vydechl mladý praporčík.

"Pane Kime..." Stiskla ovladač na replikátoru a sledovala, jak oba hrnky mizí. "Pohov, než si něco natáhnete."

Předpokládala, že se pokouší uvolnit, na držení těla se to ale příliš neprojevilo.

Založila si ruce na prsou, otočila se zády k replikátoru a prohlížela si toho chlapce. "Pane Kime, navzdory protokolu Hvězdné flotily nemám ráda, když mi někdo říká pane."

Zrudl a strnule kývl. "Omlouvám se... madam."

"Madam se hodí v krizi, nejraději ale mám kapitáne." Počkala, až to trhnutím hlavy vezme na vědomí, a ustoupila od replikátoru. Ukázala na dveře na druhé straně pracovny. "Připravujeme se k odletu. Ukáži vám můstek." Vydali se za ní; Paris o několik kroků zaostal, protože ještě předtím musel zvednout svůj poloprázdný lodní pytel. Zajímalo ji, jaký osobní majetek si tak mohl přinést, nebo jestli si jen s sebou vzal všechno, co bylo po ruce v ubikaci v Aucklandu, aby nevypadal neobvykle.

"Dostal jste se sem bez problémů, pane Parisi?" Tu otázku myslela úplně nezávazně - aby kvůli její nerovnoměrně rozdělené pozornosti Paris s Kimem nepociťovali zřejmý rozdíl mezi svým postavením - poznala ale, že ji Paris musel pochopit jako něco víc, protože pohotově odpověděl: "Úplně bez problémů - kapitáne."

No, přinejmenším si mohla být jistá, že jí Rehabilitační komise poslala toho správného zločince.

Dveře oddělující pracovnu od můstku se rozletěly a trojici zaplavil nepříliš hlasitý, ale pronikavý hukot pracujících přístrojů. Tělo Janewayové na ten živý zvuk okamžitě odpovědělo a splynulo s rytmem lodi tak snadno, jako se tanečnice oddává hudbě, která tvoří polovinu jejího umění. Cavit, jenž stál vedle Stadi u kormidla, vzhlédl a kývl, což kapitán ocenila náznakem úsměvu. Už tu loď milovala a nedokázala vysvětlit proč - milovala ladnost jejího mocného mozku, hospodárnost jejího designu... nemohla se dočkat, až si najde omluvu, aby jí popustila otěže a zjistila tak, jaké je to dýchat na záda warpu deset. Sestoupila na hlavní velící plošinu a zastavila se u velitelského křesla, o které se opřela. Ještě se ale neposadila.

"První důstojník nadporučík Cavit." Ukázala na Kima a Parise, který stál v popředí, a Cavit se otočil, aby jim podal ruku. "Praporčík Kim, pan Paris," představila je.

Cavit zaváhal jen krátce, než Parisovu ruku přijal, úsměv na jeho tváři však byl upjatý a nepřesvědčivý. "Vítejte na palubě."

Janewayová si předsevzala, že si s Cavitem bude muset promluvit. Očekávala by, že bude mít lepší způsoby. Nicméně podle pobaveného (ale kyselého) výrazu Parisovy tváře bylo zjevné, že on ne.

Raději se obrátila na Kima a odvedla ho k operační konzoli po straně můstku.

"Toto je vaše stanoviště. Chcete je převzít?"

Vypadal sice trochu překvapeně, ale doširoka se usmál. "Ano, madam."

Janewayová přemohla nutkání plesknout ho po hlavě. "Krize ještě nenastala, pane Kime." Mávnutím ho usadila do křesla. "Řeknu vám, až přijde."

S rukama za zády se krátce prošla po můstku - zdánlivě proto, aby vrhla poslední přísný pohled přes ramena všech přítomných členů posádky, skutečným důvodem ale bylo, že si stále ještě vychutnávala opojnou směsici svobody a odpovědnosti, která provázela každé nové velení.

Můstek sám byl malý, spolupráce posádky už ale probíhala živě a horlivě. Jako skupina budou dobří, pomyslela si nadšeně. Byla to dobrá loď a ona nemohla být pyšnější, že je jejím kapitánem.

Jako disharmonický ostrov uprostřed toho váhavého souznění stál Paris, lodní pytel pohozený u nohou, a tiše se rozhlížel po všech stanovištích a kariérách, které mu byly minulostí nenávratně zapovězeny. Nebyla schopna ho litovat. Pravda, nutnost čelit následkům svých činů byla jedním z těch těžších ponaučení dospívání. A s životními ponaučeními už to tak bývá, že jinak slibní lidé se občas utopí v proudu svých velkých chyb. Možná to není spravedlivé, ale už je to tak. Nemohl to změnit ani otec v admiralitě. Pokud si tedy Paris nedokáže zvyknout stát stranou, zatímco posádka Voyageru bude dělat, co je její práce, následujících několik týdnů bude znamenat jen začátek jeho problémů - protože, soudě podle toho, co dosud viděla, neočekávala, že by se Paris někdy v dohledné době

změnil.

Znovu sešla na velící plošinu a střetla se pohledem s Cavitem. Čas nadešel, pomyslela si. A on přikývl, jako by to pochopil i beze slov.

"Poručíku Stadi -" Hlas prvního důstojníka se rozezvučel můstkem, poutaje pozornost každého člena posádky. "Nastavit kurz a oznámit náš odlet velínu."

Stadi přikývla a naklonila se nad konzoli; prsty jí tančily po ovladačích. "Kurz vložen. Velín povoluje odlet."

"Připravit trysky."

"Trysky připraveny," oznámil Kim, možná trochu hlasitěji. Janewayová se nervóznímu rozčilení v jeho hlase musela usmát.

Vím přesně, jak se cítíš.

Usadila se do kapitánského křesla a přinutila se zůstat v klidu, zatímco se každý neuron v jejím těle chvěl očekáváním. Ke kapitánovi se nehodí, aby se vrtěl, když loď odlétá od stanice. Zhluboka se nadechla, jako by se připravovala na věci budoucí, zvedla bradu a prostě přikázala: "Vpřed."

KAPITOLA 5

Den nezačal moc dobře, usoudil Tom Paris. Zastavil se uprostřed jídelny, zívl a promasíroval si zátylek. Není na palubě Voyageru ani den a už ze sebe před celým osazenstvem můstku udělal idiota; navrch se ještě mizerně vyspal. Přesvědčoval sám sebe, že vinna byla postel - v porovnání s ubytováním v nápravné kolonii byla nepříjemně měkká a přespříliš dobře tvarovaná - a že ticho v kajutě na téhle sterilní lodi zní oproti divokým novozélandským nocím nepřirozeně. Ale i když si pustil nahrávku zvuků přírody, hlavou se mu stále dokola honily otrávené myšlenky, a přesunem na podlahu také většího pohodlí nedosáhl. Když zavrhl i tyto neškodné iluze, musel si konečně přiznat, že nemůže usnout kvůli nervozitě, nejistotě a zoufalé touze udělat při této misi na někoho, na kohokoliv, dojem.

A teď tohle.

Kim byl jediný ze členů malého hloučku, který vzhlédl, a také jediný, který měl dost slušnosti na to, aby dal najevo rozpaky. Cavit s Fitzgeraldem se ani neobtěžovali odvrátit pohled, když se na ně Paris zadíval, jako by měli právo tu o něm mluvit a on ani nesměl dýchat stejný vzduch jako oni. Bolestně si uvědomoval, že zřejmě mají pravdu, a vydal se k seskupení jídelních replikátorů, byť už ho hlad téměř přešel.

"Rajskou polévku."

Přístroj chvíli ševelil, na výdejní plošince se ale žádné jídlo neobjevilo.

"Tento replikátor nabízí čtrnáct druhů rajské polévky," uvědomil ho zdvořilý ženský hlas. "S rýží. Se zeleninou. Po bolijsku - "

"Obyčejnou." Měl rád věci bez příměsí.

"Upřesněte, zda chcete horkou nebo studenou."

Paris udeřil čelem do stěny a uvažoval, do jaké míry je pravděpodobné, že se proti němu na této lodi, jako ubohé varování rasy, která je stvořila, spikly i počítače. "Horkou," vyslovil s lehkým důrazem. "Horkou, obyčejnou rajskou polévku." Zdálo se, že nic v jeho životě není tak snadné, jak by mělo být.

Když replikátor své dílo dokončil a vydal misku obyčejné rajské polévky, Cavit s Fitzgeraldem už byli pryč. Paris zůstal stát s vařící miskou v rukou a hleděl přes celou místnost na Kima, kterého zničehonic začalo jídlo strašně zajímat a nudit zároveň. Paris se na něho snažil nezlobit. Hele, domlouval si, věděls, že to nevydrží. Ale stejně jako doufal, že mu dá Janewayová na Voyageru druhou šanci, upínal se k naději, že ho minulost nechá na pokoji na tak dlouho, aby si jednou zvolil osud sám za sebe. Asi bych tomu neutekl ani warpem 9,9.

Posadil se naproti Kimovi a trochu se předklonil, aby se mladíkovi, jenž upřeně sledoval tác s jídlem, podíval do očí. "Vidíš?" prohodil Paris a vykouzlil svůj nejbezstarostnější úsměv, aby zaplašil nepříjemnou situaci mezi nimi. "Říkal jsem ti, že to nebude trvat dlouho."

Kim ještě chvíli zíral na podnos, a pak, jako by učinil nějaké velké rozhodnutí, zvedl zrak a Parisův úsměv opětoval nelítostnou upřímností. "Je to pravda?"

Já už "pravdu" neznám, toužil odpovědět, slyšel však, jak jeho ústa vyslovují: "Jestli byla ta nehoda moje vina? Ano. Chyba pilota. Chvilku mi ale trvalo, než jsem to přiznal." Ta trocha statečnosti, kterou se opájel, jej opustila, a najednou se přistihl, že si zaujatě prohlíží hladinu polévky, jen aby se měl na co dívat. Byla spíše oranžová než červená a slabě voněla po zázvoru. "Čtrnáct druhů a ani obyčejná rajská není udělaná pořádně..."

"Říkali, žes zfalšoval hlášení..."

Zamíchal svou nedokonalou polévku. "To je pravda."

Kim odložil příbory a nahnul se nad stolek. "Proč?" Jako by ho něco takového nikdy ani nenapadlo - jako by si ani nedokázal představit situaci, kdy by něco tak pitomého mohlo znamenat přijatelné řešení.

"Není to jedno?" namítl Paris a cítil se hloupě, že čekal pochopení od takového neviňátka jako Kim. "Lhal jsem."

"Pak jsi ale promluvil," nedal se Kim, "a přiznal ses, že to byla tvoje chyba."

Paris k němu vzhlédl a pokrčil rameny. Nic čestnějšího ho nenapadlo, ale ani tak to za moc nestálo. "Povím ti pravdu, Harry," povzdechl si a odsunul polévku. "Stačilo, abych držel jazyk za zuby a byl jsem volný. Ale nešlo to. Uprostřed noci za mnou přišli duchové těch tří mrtvých důstojníků a vysvětlili mi pravý význam slova čest..." Takové náhlé přiznání ho vyvedlo z míry; bránil se tím, že je bohorovně přešel. "A tak jsem se přiznal," uzavřel trochu nepřesvědčivě. "Byla to největší chyba, jakou jsem kdy udělal. Ale ne poslední. Když mě propustili z Hvězdné flotily, šel jsem po

příležitosti bojovat a našel jsem makisty..." Odfrkl si. "Chytili mě hned na první misi."

Kim si chvíli hrál s jídlem, tmavé oči zamyšlené. "To pro tebe muselo být zvlášť nepříjemné," řekl nakonec, a pak ještě dodal: "Když jsi synem admirála."

Aniž by o to Paris stál, představil si otce, jak vypadal, když se slyšení blížilo ke konci, a nedokázal si zabránit, aby neuvažoval, proč nemá na otce žádné veselejší vzpomínky.

"Upřímně si myslím, že to pro otce bylo nepříjemnější než pro mě."

Vstal, zvedl misku s nešťastnou polévkou a odnesl ji zpět k replikátoru, kde ji vrátil. Proč by na tom měla být ta polévka lépe, když předstírá něco, čím není, než když dělá totéž on?

"Podívej," oslovil Kima, zatímco vkládal misku do otvoru, "vím, že pánové ti doporučovali, aby ses ode mě držel dál." Ohlédl se. "A víš ty co? Měl bys je poslechnout. Já štěstí nenosím."

Kim zavrtěl hlavou a na čele mu vyrazily vrásky. "Nepotřebuji, aby mi někdo vybíral přátele." A usmál se, jako by byl na své rozhodnutí hrdý.

Paris se v duchu zasmál a promnul si oči. Trocha pomoci by ti neškodila, napadlo ho. Zvlášť když si za kamaráda nevybereš nikoho lepšího než mě. Než ale mohl cokoliv z toho vyslovit, zapípal mu komunikátor; leknutím nadskočil. Až doteď si neuvědomil, jak je to dlouho, co s tím zvukem naposledy žil.

"Janewayová Parisovi."

Paris odznak stiskl a zakoušel pocit, že je znovu součástí systému. "Mluvte."

"Hlaste se na můstku," přikázala mu Janewayová. "Blížíme se k Badlands."

Poznal Badlands okamžitě. Paměť mu neosvěžilo ani tak postavení hvězd a mlhovin, jako spíše proudy a záblesky plazmového reje, jenž jako požár plál na pozadí temnoty vesmíru. Když do toho pekla letěl s Chakotayem poprvé, byla v něm malá dušička, a to navzdory tomu, jak samolibě ten přerostlý Indián vypadal, když tvrdil, že žádnou makistickou loď ta bouře nezničila - přinejmenším ne v poslední době. Nato se Paris uklidnil myšlenkou, že Hvězdná flotila nemá lodě, které by byly dostatečně malé a zároveň dobře vyzbrojené, aby mohly makisty pronásledovat do jejich skrýše. Když teď stál na můstku právě takové lodi, připadala mu ta dřívější jistota bláhová, a obával se, že i nynější pocit bezpečí, jenž jím prostupoval, stojí na stejně vratkých základech.

Jakmile zasyčely dveře turbovýtahu, Janewayová vzhlédla od taktického stanoviště, na tváři masku neupřímné neutrality, již nosila od jejich prvního setkání v Aucklandu. Zasloužila si za to jeho uznání - bylo dost jasné, že ho nemá ráda, alespoň ale necítila potřebu šířit svůj názor mezi zbytkem posádky. To Cavit jen s nechutí ustoupil od kapitánova boku, aby mohl Paris na její pokyn přistoupit ke konzoli.

Vám také dobré ráno, pane Cavite, pomyslel si Paris a vrhl po něm až protivně srdečný úsměv. První důstojník asi dnes hodlá pokořit svůj osobní rekord; disciplínou je vystupovat jako osina v zadku.

"Cardassiané nám poskytli poslední známý kurz makistické lodi." Janewayová upoutala Parisovu pozornost tím, že se natáhla přes rameno bezpečnostního důstojníka a poklepala na jeden z taktických displejů. Paris nevěděl, jestli si Cavitovy útočné nálady není vědoma, nebo ji pouze ignoruje. "A máme mapy aktivity plazmové bouře ze dne, kdy loď zmizela. S trochou pomoci bychom mohli přibližně určit její kurz."

Na její pokyn - ať už znamenal cokoliv - se otočil ramenem ke Cavitovi a nahnul se nad taktickou konzoli, aby lépe viděl na údaje. Po celé obrazovce náhodně vykvétaly a zase mizely plazmové výboje, mezi kterými se sem a tam táhl krajně nepravidelný náčrtek kurzu makistů. Na místo, kde byli nuceni přerušit pronásledování, vložili Cardassiané černou značku, a tečkovaná linie naznačovala, kam poté makisty sledovali už jen senzory.

"Myslím, že se snažili dostat na některou z planetoid třídy M v Terikofově pásu."

"To by se dostali sem," vysvětlil Cavit bezpečnostnímu důstojníkovi, aniž by ho kdo žádal; přitom se poněkud nepříjemně naklonil před Parise, aby ukázal do rohu důstojníkovy obrazovky.

Poručík od bezpečnosti přikývl. Obraz na displeji se zamihotal a znovu se objevil, pak se zamihotal a zvětšil se. "Plazmové bouře by je přinutily letět tímto směrem."

Janewayová přikývla. "Srovnejte náš kurz s jejich," vyzvala Cavita.

"Ano, kapitáne."

Vypadalo to, že první důstojník má velikou radost, že se může odpojit od hloučku kolem taktického panelu; odklusal po horní části můstku a zastavil se u Stadi, jež se starala o kormidlo. Á, Stadi. Když spolu byli na výletě, byla vcelku přátelská. Teď se na něho ani nepodívala a začala plnit instrukce, které jí zadal Cavit. No dobrá. Paris jí s tichým povzdechem dal sbohem a následoval Janewayovou ke kapitánskému křeslu.

"Cardassiané tvrdí, že makistickou loď vehnali do plazmové bouře, kde byla zničena." Zamračeně se posadila. "Naše sondy ale nezaznamenaly žádné trosky."

"Po plazmové bouři nemusejí zbýt vůbec žádné trosky, " podotkl Paris.

Zavrtěla hlavou, hledíc na něho. "Přesto bychom zaznamenali rezonanční stopu z jejich warp jádra." To byla pravda, a tak nic dalšího nerozebíral.

"Kapitáne..." Kim se zpola otočil i s křeslem, jako by měl strach zvednout ruce z panelu. "Zkoumá nás koherentní tetryonový paprsek."

Janewayová se předklonila. "Původ, pane Kime?"

Otočil se zpátky k přístrojům. "Nejsem si jistý," přiznal. Pak zničehonic zamrkal a chvilinku zaváhal, hned se ale rukama znovu rozběhl po přístrojích. "Směrem k nám se také pohybuje rázová vlna..."

Kapitán vstala. "Na obrazovku."

Když Kim stiskl ovladač, na obrazovce vybuchla nejbělejší a nejhutnější energie, jakou kdy Paris viděl. Byť věděl, že mezi lodí a tou kypící vlnou jsou určitě stovky tisíc kilometrů, musel se chytit opěradla velitelského křesla, aby

neuskočil, když ji Kim ještě zvětšil.

Janewayová k tomu nestvůrnému obrazu o několik kroků přistoupila, jako kdyby snad mohla vidět něco, co jim lodní počítače nepoví. "Analýza."

"Nějaký polarizovaný výkyv magnetického pole," oznámil Kim.

Cavit se naklonil přes zábradlí vedle taktického stanoviště. "Mohli bychom to rozptýlit gravitonovým polem."

Janewayová přikývla, aniž by na něho pohlédla. "Udělejte to."

Cavit ve spěchu odehnal bezpečnostního důstojníka od panelu, zatímco kapitán ohlásila: "Poplach," a položila ruku na Stadiino rameno. "Vezměte nás mimo dosah, poručíku."

"Nový směr," přisvědčila pilotka. "Čtyři jedna na jedna osm nula."

"Spouštím gravitonové pole," připojil se Cavit; když první důstojník uvolnil zášleh energie, Paris cítil, jak se celá loď chvěje.

Na rozdíl od blížící se rázové anomálie nebylo gravitonové pole vidět; mohli si jen domýšlet, jak vystupuje ze zádi lodi a střetává se s neústupným protivníkem. Parisovi se zdálo, že přibližně ve chvíli, kdy se cesty pole a rázové vlny měly protnout, zahlédl, jak její integrita kolísá. Nebylo to však vidět jasně či zřetelně, a když záhy na to zaslechl, jak Kim nervózně hlásí: "Gravitonové pole nemělo účinek," uvědomil si, že si tu trhlinu jen představoval. Začalo mu divoce bít srdce.

"Plný impulz," přikázala Janewayová.

Stadi bez mrknutí uposlechla a otočila loď, v níž při tom manévru zahučela energie. Paris náhle a naléhavě zatoužil po stanovišti, k němuž by se mohl posadit a u něhož by byl užitečný, kde by byl k něčemu dobrý.

Kim se nedokázal odtrhnout od rychle přicházejících údajů. "Vlna nás zasáhne za dvacet sekund..."

"Můžeme přejít na warp?"

Stadi zavrtěla hlavou, zatímco divoce zápolila s ovládáním. "Ne dokud se nedostaneme z pole plazmy, kapitáne."

"...osm sekund..."

Janewayová dvěma hbitými kroky přešla ke křeslu a udeřila do ovládání interkomu v jeho opěrce. "Připravit se na náraz!"

"...tři..."

Kapitánův hlas se stále rozléhal po nižších palubách, loď už ale uchopila ruka boží a mrštila jí do nicoty.

Stadi spolkla výkřik - vždyť se sama struktura její reality roztříštila na stovky samostatných, zoufalých a zmučených skučení. Nahnula se nad kormidlo a vší silou se snažila ovládnout mysl, když už nebylo možné ovládnout loď. Na prvním místě je osobní kázeň, jemně jí připomenul hlas z hluboké minulosti. Po ní přijde všechno ostatní.

Jak ale mohl člověk dojít klidu, když se empatie, jež Betazoidy tak pevně poutala ke kolegům z posádky, obrátila proti němu samému jako strašlivé mučení? Všechny dřívější obavy z těsného kontaktu se silnou, ale nevycvičenou rasou lidí jí v děsivém návalu lítosti zapraštěly v hlavě.

"Jak to můžeš vydržet?" zeptala se tehdy tety. Vzpomínala si, že byla malá a plochá jako prkno; ještě nedosáhla věku, ve kterém teprve plně pochopí kontrolu, jež byla pro tetu samozřejmostí a splývala po ní tak lehce jako pohodlné šaty. "Každou jejich myšlenku, každý jejich pocit, každou vteřinu!"

Teta Šenzi žila s lidmi déle, než byla dospělá Stadi na světě. Pracovala jako nějaký státní zaměstnanec a spolupráce s lidmi vedenou Federací ji občas zdržela na Zemi i několik let. "Každou vteřinu to nevnímáš," nesouhlasila se Stadi. "Jen když něco cítí opravdu velice silně."

Podle toho mála, co Stadi do té doby u lidí pozorovala, bylo to tak skoro vždycky. "Cožpak tě ale nepřipravují o tvé já?" namítla. "Crisa říká, že tě lidé emocemi zavalí a ty pak cítíš jen to, co cítí oni, a už to vůbec nejsi ty."

Crise bylo sedmnáct a vloni ze zúčastnila federační recepce, kde ji všichni mladí praporčíci z Hvězdné flotily žádali o tanec.

"Crisa není zrovna nejlepší příklad osobního odstínění," podotkla zamračeně teta Šenzi. To byla pravda - Crisa se věčně věků chovala nervózně a potrefeně, protože ji pronásledovaly jak emoce ostatních Betazoidů, tak její vlastní. "Drobný únik lidských emocí může být nepříjemný," pokračovala Stadiina teta, "jen sotva je ale tak strašlivý, jak ho popisuje Crisa. Poznáš to sama."

A teď, když minula mnohá léta, to Stadi konečně opravdu poznala. Viděla admirála s mohutnou hřívou bílých vlasů, který na ni zachmuřeně hledí s otcovskou nelibostí - ženu s vřelýma, usmívajícíma se očima, v nichž bylo na její věk příliš moudrosti a trpělivosti - muže a psa, kteří se spolu váleli po přerostlé trávě; pobavený ženský hlas je nabádal, aby si dali pozor, jinak že se ušpiní. To ale byly vzpomínky jiných lidí, obrazy cizích životů. Pomalu ji obklopovaly uprostřed toho nekonečného okamžiku v prázdnotě, který provázel jejich zmizení z Badlands a objevení se v - nevěděla kde. Ve smrti? Skutečně existoval ten proslulý okamžik, kdy se člověku před očima přehraje celý život? A já prožívám život někoho jiného, pomyslela si se zarážející samozřejmostí. Přesně jak ji Crisa varovala. Přesně jak se Stadi po celá ta léta bála.

Ne jen jejich životy. Myšlenkami pronikl hlas tety Šenzi; jako by stála hned vedle Stadiina ucha a uhlazovala jí vlasy. Jejich životy a život tvůj, a to blaží vás všechny. Teta Šenzi zahynula před sedmi lety, když společně s lidskou ženou, s níž tak dlouho žila, cestovaly na osobní lodi, kterou zničili Borgové. Všechno mi o tom pověz, drahoušku.

Je to jako návrat domů, zachvěla se úlevou Stadi. Na všechen ruch lidské hrůzy může zapomenout, přijme emoční ticho, jež nepoznala od doby, kdy odletěla z Betazedu na Akademii. Živý vnitřní hovor lidí jí bude chybět, s radostí ale přijme mír, který jí slíbila teta Šenzi.

Však už jdu, teto. Cítila, jak loď znenadání uprchla temnotě a vplula do světla tak jasného a palčivého, že cítila, jak se jí propaluje tváří, rukama a hrudí. Voyager jistě prožíval smrtelná muka - otřesy, které cítila pod sebou, nepochybně

provázely výbuch, který jej rozmetá na kusy. Zdálo se, že ji žhnoucí jas vyhodil vzhůru, ven z těla, pryč od všeho toho ruchu a hrůzy. Pryč od strachu a bolesti. Stadi se usmála a natáhla se, aby tetu Šenzi objala. Společně odešly do ticha.

Obrazovku vyplňovaly záblesky světla. Míhaly se jako proudy plazmy, jimž se tak snažili vyhnout, pomyslel si první důstojník Cavit. Nebo jako iontová stopa hynoucí lodi, jež se ovíjí kolem Voyageru a spolu s posádkou jej táhne k ústí Ničeho, jemuž neunikli ani makisté. Hvězdy přestaly existovat, střepy času se téměř zastavily, a zdálo se, že i silná setrvačnost hvězdné lodi ve warpu slábne a vytrácí se Cavitovým smyslům jako stále slabší Dopplerův jev vzdalujícího se výkřiku. Byli zaliti v jantaru, drženi na místě uprostřed nehybného sametu časoprostorové anomálie.

Avšak realita se znovu divoce prodrala k životu; transcendentní okamžik časoprázdna se ztratil.

Pocítil, jak se k němu z explodujícího kormidla v přední části můstku hrne záplava smrtonosného žáru, provázená dunivým hřměním. Jako ve snách se peklu postavil čelem. V hlavě o jeho pozornost bojovaly tisíce a tisíce obav - strach z ohně, jenž požírá kyslík, z úniku plynu, nebo z nejhoršího: z celkového protržení trupu - už ale nezjistil, který z těch mnoha způsobů smrti je ten pravý. Nesmlouvavá vlna násilně stlačeného vzduchu ho přirazila k zábradlí, přes které přepadl do horního traktu můstku; dech z něho vyprchal, jako by jej zmáčkla neviditelná ruka bezejmenného obra. Na podlahu dopadl nejprve ramenem a cítil, jak kloubní lůžko úpí. Ať lodí předtím otřáslo cokoliv, stále ji to ovládalo a pohazovalo si s ní, jako když pes třese s bezmocným zajícem. Cavit se pokusil zapřít, ale vinou silného kymácení nekontrolovaně přistál u nohou důstojníka, který měl na starosti inženýrskou konzoli. Oba se skáceli na panel. Ve chvíli, kdy vrazil do spodní části přístroje a k podlaze jej tiskla váha inženýrova těla, ucítil krev - nevěděl, jestli svou nebo inženýrovu.

První loď, na níž sloužil, byl podpůrný transport Hvězdné flotily, který se staral o kolonie, a mohlo to už být tak deset, patnáct let. Tehdy byl mladým praporčíkem, který vlastně ještě árii nedokončil Akademii. Polovinu jeho ročníku krátkodobě přidělili do služby na bezpečnou dopravní trasu, což byla součást jakýchsi nových osnov, které jim měly poskytnout příležitost zakusit realitu toho, čemu si mysleli, že se chtějí vyučit. Takříkajíc příležitost ušpinit si ruce.

Cavit si tehdy myslel, že je to ta nejvíc vzrušující práce na světě. U. S. S. Kingston vozil na všechny rozrůstající se kolonie od Miracle po Cimotu VI vědce, léky, zvířata a zásoby. Nic nemohlo být romantičtější a důležitější než poskytovat nejvzdálenějším výspám lidstva materiál, kterým by pokryly ty nejzákladnější potřeby, na nichž záviselo přežití. Cítil se jako mladý bůh, který každé planetě na cestě přináší požehnání z hvězd. Když se vyznal ze svých pocitů, lodní hospodář Kingstonu Russ Tepper se mu vysmál, ale ani to mladíkovy soukromé názory nezměnilo.

Jednou, když Kingston plul na Rukbat III s nákladem nevýznamných zárodečných buněk z vulkánských genetických laboratoří, vrhli se na ně orionští piráti a rozervali jim trup na kusy.

Orionci si mysleli, že Kingston převáží latinium do zpracovatelského závodu v sektoru Ganges, kde je roztaví a přetvoří do všech jeho cenných podob. Piráti se dostali na palubu a zmasakrovali každého člena posádky, který se jim postavil, než si uvědomili svůj omyl. Pak už ale bylo pro útočníky příliš pozdě, aby se jen tak stáhli, jako by se vůbec nic nestalo. Kdyby odletěli, aniž by pobili celou posádku Kingstonu, zůstali by na něm svědkové, kteří viděli jak Orionce, tak jejich loď, a byli by schopni identifikovat profil jejich motoru. Úřady Federace by pak Orionce do jednoho pochytaly a předvedly před sice spravedlivý, nicméně výkonný federační soud. Ba co hůř, mohli by být předáni své vlastní vládě, jež praktikovala několik obzvláště nepříjemných metod jak nakládat s korzáry tak hloupými, že je Federace chytila. Podle svého omezeného vidění morálky neměli Orionci na vybranou - museli loď vyčistit a zařídit to tak, aby to vypadalo jako špinavá práce nějakých jiných nájezdníků, kteří záhy stáhli ocas mezi nohy a prchli do vlastního sektoru vesmíru. A protože se tahle posádka skládá převážně z neozbrojených dělníků a nevycvičených praporčíků... no, bude to jen další v řadě ztrát při "jednání" s Orionci.

Cavit byl tehdy tak mladý, tolik dychtil potěšit nadřízené, udělat, co měl za úkol. Když jej (a ostatní vyděšené kadety) Russ Tepper náhle táhl někam pryč, byl víc než jen ochotný následovat hospodáře do jakékoliv části lodi - udělat cokoliv, co mu Tepper nebo nějaký jiný důstojník přikáže. Protože poslouchat nadřízeného důstojníka je správné. Když všechno ostatní selže, stačí poslouchat rozkazy a je to zase v pořádku.

Tepper všech šestnáct mladých mužů a žen napěchoval do nákladového prostoru úplně na zádi, kde je poschovával mezi tolik transportních kontejnerů na zárodečné buňky, kolik jich byl schopen odpojit a přemístit. Několik kadetů se dokonce ukrývalo uvnitř kontejnerů. V době, kdy se Orionci dostali až do těchto malých skladišť, byli si už vědomi svého omylu a neměli v úmyslu ztrácet čas mezi tímto v podstatě bezcenným nákladem. Ze skladiště - a od šestnácti lidí uvnitř - odešli, aniž by třeba jen zhasli světla. Cavit se tiše choulil do klubíčka, jak mu Tepper nakázal, a za dva dny dorazila Enterprise, aby odstranila škody po strašlivém krveprolití.

V následujících letech mu tucet komodorů a admirálů nepřestalo klást na srdce, že udělal správnou věc. Všichni ti mladí lidé byli tak chytří, tak stateční, tak oddaní, že se schovávali podle rozkazu, zatímco jejich kapitán a celá posádka zahynuli. Díky nim bylo možné zjistit skutečné pozadí tragédie a Orionci, kteří se toho zrůdného zločinu dopustili, byli nalezeni a potrestáni podle práva Federace. Cavit se líčení ani jednou nezúčastnil. Myslel jen na to - navzdory pochvalám a květnatým řečem, které na jeho počest vedli ti nejlepší z Hvězdné flotily - že se v srdci stále cítí jako zrádce, který nečinně přihlížel vraždě své lodi. Každou noc usínal s modlitbou za odpuštění a sliboval si, že jestli bude ještě někdy loď, na které slouží, ohrožena, raději zemře, než aby její posádku opustil.

Podruhé to nedopustím!

Inženýra, z nějž už život vyprchal, ze sebe shodil, vydrápal se zpod konzole a klekl si. Nevěděl, jestli nouzovému osvětlení tak dlouho trvá, aby ožilo, nebo jestli jej ten první velký výbuch zbavil zraku, nicméně se poslepu a namáhavě postavil a oběma rukama šátral po zábradlí. Podruhé se to nestane, slíbil si. Moje loď, můj kapitán, moje posádka - raději zemřu, než abych je zapřel!

Jakmile zaslechl, že nad ním cosi kovově skřípe a praská, jakási nezaujatá část jeho osobnosti věděla, že se hroutí

strop. Zvedl hlavu a prázdnýma očima pátral v temnotě nad sebou; neměl však ani tušení, kam ustoupit, aby se zachránil. Ještě chvíli se držel zábradlí a proklínal se za vlastní neschopnost, když tu se na něho, o zlomek vteřiny později, zhroutily padající trosky a naposledy ho poslaly k podlaze.

"Hlášení!"

Když kapitán Janewayová vyštěkla tento rozkaz, Paris sebou škubl a vrátil se mezi bdící. Zamrkal a natáhl ruku, hledaje cokoliv známého a užitečného, co by jí mohl povědět. Otřeseně si uvědomil, že leží tváří na podlaze a ze všech stran jej olizuje kouř a plameny. S obtížemi se zvedal na kolena, ale vypadalo to, jako by si nevzpomínal, kam se má otočit.

"Protržení trupu, paluba čtrnáct!" Kim se už vrátil k panelu a očima přelétal obrazovku za obrazovkou, nedbaje na jako pěst velkou ránu na lícní kosti a spáleninu, která se mu táhla po celé paži. "Spojení se strojovnou je mimo provoz - snažím se obnovit..."

Paris doklopýtal k roztříštěné konzoli kormidla, u níž nehybně ležela Stadi. Slyšel, jak za ním Janewayová odkopává trosky zhrouceného stropu, a opožděně si uvědomil, že černočervená šmouha, kterou uprostřed té změti zahlédl, bylo něčí rozdrcené tělo.

"Opravářské čety!" vykřikla Janewayová, aby ji bylo slyšet přes sirény a třesk jejího boje se zbytky můstku. "Utěsnit trhlinu v trupu na palubě čtrnáct - "

"Přicházejí hlášení o ztrátách," ozval se od taktické konzole nový hlas. "Ošetřovna neodpovídá."

Paris vzal Stadi za rameno, ona se však jen bezvládně převalila. V okamžiku, kdy dopadla na záda a vystavila na odiv spálené, nevidomé oči, Tom si uvědomil, že udělal chybu. Neměl čekat, že by někdo mohl přežít tak velký výbuch, který zničil konzoli pilota; neměly jím otřásat marnost a žal nad něčím, co nezpůsobil a nemohl ovládnout.

"Můstek ošetřovně." Kapitán zničehonic stála za ním; zřejmě vzdala snahu o záchranu osoby, kterou rozdrtil hroutící se strop. "Doktore, slyšíte mě?"

Cavit. To jméno se Parisovi vybavilo jako další malý výbuch, tentokráte porozumění. Co je pohltila rázová vlna, nezaslechl Cavitův hlas, a Janewayová se neptala, kde má prvního důstojníka. To znamenalo, že už to ví. Ted' vyrazila k místu, kde na podlaze ležela Stadi.

Paris si vzal z kapitánova klidu příklad. Pomalu vstal a otočil se k ní s nadějí, že se mu na tváři podařilo vykouzlit zmužilý výraz. "Je mrtvá." Pokud mu hlas při tom zakolísal, doufal, že to kapitán pochopí.

"Kapitáne...?" ozval se Kim. To posloužilo jako obzvláště vítané odvrácení pozornosti, už kvůli tomu, že si Paris nebyl jistý, jak dlouho se mu tváří v tvář chápavému soucitu v očích Janewayové podaří udržet masku síly. "Kapitáne, něco tam venku je!"

Obrátila se k němu a přešla můstek, aby se opřela o zábradlí pod jeho stanovištěm. "Potřebuji lepší popis, pane Kime."

"Já nevím co," vyhrkl. Paris viděl, jak Kimova tvář rudne rozpaky, zatímco shromažďuje dostatečné množství informací na lepší odpověď. "Zaznamenávám... Nejsem si jistý, co zaznamenávám!"

"Můžete zprovoznit obrazovku?"

"Snažím se..."

Obrazovka zasršela a chrčela statikou. Paris se k ní spěšně otočil, jako by očekával další útok. Přes celou plochu plály syčivé, pokroucené vlny, které se splétaly a rozplétaly, zatímco se obraz pod nimi snažil dostat na povrch. Paris si nejprve myslel, že je to město, které Kim zachytil z vizuálního vysílání nějaké planety poblíž. Pak ale prostor kolem podivné stavby začaly postupně vyplňovat hvězdy a on si uvědomil, že objekty, které považoval za budovy, jsou jen drobnou součástí tajuplného souboru rozpěr, klenutých nosníků a pylonů, jež se ježily z povrchu jakési nízké, protáhlé stavby. Mezi vížkami, které připomínaly hmyzí nožky, pulzovala a přeskakovala energie, jež se v pravidelných intervalech vrhala do vesmíru a bledla ve vzdáleném nekonečnu. Parisovi připomínala maják. Nebo radiový vysílač.

Nedaleko spodní části olbřímího komplexu se blyštilo drobné smítko hmoty a odráželo záři energie, kterou vypouštělo to veliké zařízení. Že se jedná o loď makistů poznal Paris pouze podle nezřetelného nápisu u dolního okraje obrazovky, který označoval registraci ukradeného plavidla.

"Kapitáne..." Kimův hlas byl velice tichý, v porovnání s okolním zmatkem téměř otupělý. "Pokud senzory fungují, jsme více než sedmdesát tisíc světelných let od naší předchozí pozice." Pohlédl na Janewayovou s výrazem, jenž byl příliš ohromený, aby vypovídal o strachu, který mohl cítit. "Jsme na opačné straně Galaxie!"

KAPITOLA 6

Na opačné straně Galaxie. Janewayová opatrně odkráčela od Parise a zničeného kormidla a sevřela očazené zábradlí, hledajíc oporu, aniž by dala před posádkou najevo slabost.

Na opačné straně Galaxie!

Když člověk chodil na Akademii, na takové věci ho tam nepřipravovali. Vyjednávání, souboje, spletitosti lodní metodiky a politiky, všechny skutečnosti života ve vesmíru, které mohl kapitán víceméně očekávat - takové věci plnily dny a noci kariéry kapitána Janewayové, ne divoké spekulace o vhodném postupu, když vám operační důstojník oznámí, že jste se ocitli sedmdesát tisíc světelných let od domova.

A tak hrála na jistotu. "Něco o té makistické lodi?"

Kim pohlédl na panel; mrkal, jako by ho v očích štípal kouř, jenž se stále prohánělmůstkem. "Nejsou na ní žádné známky života."

"A co ten - " Janewayová trhla bradou k ostnatému zámotku, který dominoval hlavní obrazovce, " - ten Komplex?"

"Senzory jím nedokáží proniknout."

Zadívala se na pravidelné záblesky, které vyletovaly ze středu objektu a mizely v dálce. "Pane Kime, netušíte, co by mohly představovat ty pulzy?"

"Masivní výboje energie záření..." Vyvolal si další údaje, zatímco Janewayová čekala tak trpělivě, jak jí současný chaos dovoloval. Dole u obrazovky Paris odsunul Stadiino tělo ke straně a začal čarovat s kormidelní konzolí. "Zdá se, že jsou namířené k nedaleké soustavě hvězdy typu G," ohlásil konečně Kim.

"Pokuste se s Komplexem spojit," vybídla ho.

Praporčík kývl. Začala přecházet po můstku a odstraňovala trosky z konzolí, které ještě fungovaly; Paris vzhlédl od kormidla, jako by čekal na rozkazy. Ty nejsi žádný důstojník, pomyslela si poněkud zprudka. Za takovýchto podmínek ti nesvěřím ani tu sebemenší zodpovědnost. Teď ale měla důležitější starosti, než to s ním probírat.

Pípnutí komunikátoru jí umožnilo odvrátit se od Parisovy napjaté tváře, aniž by ho vyloženě odmítla. Stiskla odznak, aby volání přijala.

" - Strojovna můstku - " V komunikačním kanálu chrčela a drnčela statika, ani to ale nepřehlušilo stěží skrývanou paniku v hlase nižšího inženýra Careyho. "Jsme těžce poškozeni - hlavní inženýr je mrtvý... hrozí protržení jádra..."

"Zabezpečit všechny systémy strojovny," přikázala Janewayová. "Jdu tam."

Když proběhla kolem Kima k turbovýtahu, vzhlédl. "Komplex neodpovídá."

Ne že by čekala něco jiného. To by bylo příliš snadné. "Praporčíku - " Mávnutím pohnala Kima od stanoviště. "Běžte na ošetřovnu a zjistěte, co se tam děje. Pane Rollinsi, můstek je váš."

Vrhla se do výtahu, ještě než se dveře úplně otevřely, a snažila se ignorovat náhlé sevření žaludku, když ji napadlo, že výtahy nemusejí fungovat a všichni na můstku jsou možná odkázáni na žebříky a pomocné šachty. Když ale praštila do ovládacího panelu, rozsvítil se, a poté, co rozkázala, kam chce jet, vnitřní systémy to klidným tónem potvrdily. Poslední pohled zavírajícími se dveřmi na můstek, jenž byl plný trosek a smrti, ji opět naplnil hrůzou, co ji však šokovalo nejvíce, bylo otevřené zklamání v Parisově tváři, která ji sledovala. Bolestně si uvědomoval, že ho opouští nevyužitého, když je všude kolem tolik práce.

Když se loď, jakoby v odpověď na jakýsi vnější úder, poprvé otřásla, doktor Fitzgerald zakázal sestře T'Preně zavolat na můstek a zjistit, co se děje. Protože se považoval za podpůrný personál jejich velké lodi, nepřipadalo mu vhodné obtěžovat velící posádku uprostřed krize nebo jim říkat, co by měli dělat. "Každý kapitán ví, co je pro jeho loď nejlepší," říkával s oblibou. "My zase víme, co je nejlepší pro posádku." A někdy, když nemohli dělat nic užitečnějšího, bylo nejlepší zaměstnat všechny přidělenou prací.

Teď si Fitzgerald docela přál vědět, co se děje.

Snažil se T'Prenu zabavit tím, že využíval její vulkánské paměti místo paddu a vkládal referenční vzorky do diagnostického třídíce buněk. Rozptýlit Vulkánce se přece jen nedalo považovat za snadný úkol - a zjistit, jestli jste uspěli, bylo prakticky nemožné. Nespokojený Vulkánec se neošíval ani nervózně nežvanil; choval se úplně stejně jako jindy. Dokonce popírali, že se vůbec mohou cítit nespokojeně. Avšak dlouhá stáž na vulkánské vědecké Akademii naučila Fitzgeralda mnohem víc než jak změřit nárůst hormonů při pon farru. Zjistil, že Vulkánci mnoho věcí cítí stejně jako lidé; jen těm emocím nedovolují ovládat jejich činy a životy. I když se rozhodnou něco udělat z důvodů, které by jinak bylo možné považovat za emocionální, vždy mají neprůstřelně logické vysvětlení. Nikdy nedošel k přesvědčivému závěru, jestli jsou díky tomu bez emocí, nebo pouze upjatí. Přes to přese všechno si uvědomil, že v okamžiku, kdy se naučil rozpoznat prchavé, lehké náznaky vulkánských pocitů, začal oceňovat výhodu, kterou mu to jako lékaři dávalo - výhodu, že věděl, stejně jako u lidských pacientů, co takový Vulkánec potřebuje, ještě než si to sám mimozemšťan uvědomil. Byl na tu schopnost velice hrdý. Ne každý doktor se mohl pochlubit, že ví, co je pro Vulkánce nejlepší, a Fitzgerald se to tedy snažil činit vždy, když se mu k tomu nabídla příležitost.

Samozřejmě ale ne před Vulkánci.

Jen jsem se snažil o to nejlepší. Dělal to tak pokaždé. Jako ochránce zdraví a blaha posádky vnímal své povinnosti velmi vážně a nikdy by neudělal nic, co by ohrozilo jiného. Dokonce ani Parise, se kterým včera mluvil tak hrubě - Fitzgerald chtěl jen ochránit všechny mladé muže a ženy na palubě Voyageru před osudem, který potkal ony tři ubohé lidi na Caldiku I. Stačilo by k tomu jen to, aby chlapec tak důvěřivý a dobrosrdečný jako Harry Kim uvěřil Parisovi, jenž by tvrdil, že je natolik zodpovědný, aby si vzal raketoplán, ovládal zbraně, staral se o motory - a poté by možná sto padesát nevinných životů na tomto plavidle skončilo. To Fitzgeralda děsilo mnohem víc než všechny zlé myšlenky, jimiž ho Paris nejspíše stíhal. Doktor se dokonce pokusil to praporčíku Kimovi vysvětlit.

"Vždyť víš, že to říkám z nejlepšího důvodu," tiše pronesl nad snídaní v jídelně. "Lidé jako on nikdy neskončí dobře." Jen se snažil chránit všechny na palubě.

Když se tedy loď divoce zakymácela a ošetřovna se ponořila do temnoty, první, co mu proletělo hlavou, bylo, že musí chránit T'Prenu. Jeho první manželka by jej označila za šovinistu a tvrdila, že jako muž není schopen uvěřit, že ženy - či Vulkánky - se o sebe dokáží postarat samy. Kdyby však Fitzgeraldovi někdy záleželo na tom, co si ostatní myslí, byl by stále ženatý s alespoň jednou ze svých bývalých manželek. Chytil T'Prenu kolem ramenou, přitiskl ji k sobě a schoulil se s ní u paty třídiče, jehož se mohli přidržovat; jinak by se otloukali o všechna vyšetřovací lůžka a stoly, které by jim stály v cestě. Doktor byl na své rychlé myšlenkové pochody hrdý. "Podle mě by bylo nejlepší, kdybychom se pokusili dostat na chodbu," začal křičet do tmy.

Pak třídič vybuchl.

Náraz unikajícího plamene a přebytečného vzduchu jej připravil o většinu kůže na hlavě a za doprovodu neobyčejné bolesti mu prorazil ušní bubínky. Byl rád, že jej šok ochromil natolik, až nebyl schopen výkřiku - první nádech by mu

totiž sežehl plíce a on by pět až sedm minut bezmocně ležel, než by se konečně udusil. Pokud by tedy celou tu dobu zůstal při vědomí. Ve stavu naprosté, hrůzostrašné otupělosti upadl na podlahu. Podle toho poznal, že jeho nervová soustava je určitě vážně poškozena a že krevní tlak už klesl pod sedmdesát. Samozřejmě - popáleniny třetího stupně. Podle podivné směsice bolesti a necitlivosti, jež mu halila tělo, usuzoval, že při počáteční explozi utrpěl poškození na minimálně čtyřiceti procentech pokožky. To nebyla povzbudivá statistika.

Proboha, začínáš formulovat diagnózu jako Vulkánec!

T'Prena.

Fitzgerald si na ni vzpomněl s podivným úlekem doktora, který nějak, bůhvíjak, uprostřed lékařské pohotovosti vysadil. Už to nebyla jen jeho sestra - jestli ji výbuch třídiče zranil, stal se z ní jeho pacient a on na ni zapomněl! Jestli zemřela, jestli ji zabil...! V životě nikoho nezabil. Ani při žádné nehodě, ani omylem, ani úmyslnou nečinností. Poslepu se drápal po zemi, zaplavován kouřem, který se hrnul z ohně nad ním, a hrudí mu jako ozvěna zahřměla první věta Hippokratovy přísahy. Za prvé, neublížíš.

"...T'Preno...?"

Byla Vulkánka - kdyby mu mohla odpovědět, udělala by to. Ta myšlenka mu sevřela srdce bolestí. Dál ji hledal v houstnoucí tmě, za kterou nebyl odpovědný pouze hromadící se kouř. "Sestro...? Tady doktor Fitzgerald..."

Rozkašlal se a bolest, již při tom zakusil, jej téměř rozervala zevnitř.

Nalezl ji po hmatu, neboť oči mu halilo příliš kouře, než aby ji viděl. Předek uniformy měla roztržený a na okrajích, kde se tkanina roztavila a spálila, se táhl tvrdý lem. Ze všech sil se snažil vyhnout místům, která by mohl povrchem svého těla ohrozit - domníval se, že je určitě špinavý a ruce má neuvěřitelně septické; vždyť se také plazil po zakrvácené a troskami poseté podlaze. Když ji konečně uchopil za oblý výstupek ramene, šátral jí po ruce a hledal zápěstí. Bylo malé a studené a nepravidelný pulz, který nahmatal, připomínal úsilí umírajícího ptáčka.

Nebude to moje chyba! Nenechám žádného pacienta zemřít!

"...Počítači..." Fitzgerald zaslechl, jak na opačné straně místnosti líně a s námahou ožívá konzole. "...Spustit pohotovostní..." T'Prenin pulz pod jeho třesoucí se rukou nadále neklidně kolísal. Stiskl ji silněji, chtěl ji posílit, přinutit ji zůstat.

"... pohotovostní zdravotnický..."

Zakolísal, zeslábl, zmizel...

Fitzgerald bolestivě zatajil dech; T'Prena byla na dotek studená téměř už ve stejném okamžiku, kdy se jí zastavilo srdce. Žádný pacient, řekl si. Už není důvod dál bojovat. Byl lékař a jeho rukou zahynula živá bytost. Opřel si hlavu o podlahu vedle ní, zavřel oči a poddal se narůstající a konečné temnotě.

Strojovna žhnula jako kobky pekelné.

Janewayová se zhluboka nadechla a vykročila z turbovýtahu, snažíc se pojmout tisíc obrazů najednou. Napočítala tři mrtvé na podlaze uprostřed hlavního vchodu, těla byla redukována na pouhé rozmazané obrysy pod rozervaným, bezbarvým příkrovem. Najednou ji ovládla nepříjemná starost, co se všemi těmi těly udělají. Ani o takových věcech se na Akademii moc nemluvilo. Malá skupinka inženýrů už pomáhala do chodby zraněným, kteří byli schopni chůze, a někdo jiný zase klečel u členů posádky, kteří na tom byli tak vážně, až nedokázala uvěřit v jejich uzdravení - i kdyby byla ošetřovna poškozená jen zpoloviny jako strojovna. Z reproduktorů na stropě, který halila oblaka plynu, se ozýval suchý, nezúčastněný hlas počítače: "Varování. Mikrotrhlina ve warp jádře. Hrozí protržení... Varování. Mikrotrhlina..."

Janewayová se protáhla mezi dvěma inženýry v ochranných oblecích a popadla Careyho za rameno. "Jaký je tlak v jádře?"

Při zvuku jejího hlasu se rychle otočil, ve tváři modelový příklad bezmoci a hrůzy. "Dva tisíce sto kilopaskalů a klesá."

"Nasadit magnetické svorky."

"Kapitáne..." Následoval ji hlouběji do strojovny a mával při tom tiché rozkazy na dva inženýry za sebou. "Když je nasadíme při tomto tlaku, nemuselo by se nám podařit znovu inicializovat dilithiovou reakci."

"...Varování. Mikrotrhlina ve warp jádře..."

"Nemáme na vybranou," okřikla ho Janewayová. Ani v tom, jestli tu budeme, ani jestli to tu přežijeme, v ničem. "Než se to pokusíme zacelit, musíme snížit reakční poměr."

Jinak už totiž nebude na ostatních věcech záležet. A to nebylo pro kapitána přijatelné.

K čertu s ní. K čertu s ní, sakra! Zadívala se mu přímo do očí, věděla, že sedí vedle Stadiina těla, a pak ho pustila z hlavy, jako by na její můstek vůbec nepatřil. Co si vůbec myslela, že bude dělat? Kolik toho podle ní mohl zničit v porovnání se škodami, ke kterým už došlo?

Teď o sobě musíš přemýšlet takhle, Parisi? Jak moc ještě můžeš situaci zhoršit?

A jaký měl vlastně důkaz, že Janewayová nemá pravdu?

"Zaznamenávám uvnitř požár." Kimův hlas přerušil Parisovo hloubání a uvrhl jej zpátky do tmavé, troskami napůl zavalené chodby před dveřmi na ošetřovnu, z nichž se linul odporný zápach spáleného masa. Můstek opustil společně s Kimem, protože neměl nic užitečnějšího na práci. Dát na ošetřovně věci do pořádku bude alespoň k něčemu dobré a pomůže to ostatním členům posádky, i když si Janewayová myslí, že na to Paris nemá. "Až budeme otevírat ty dveře, musíme být opatrní," upozornil ho Kim.

Pokud je tedy budou schopní otevřít. Paris nechal praporčíka, ať se dívá na trikordér, a sám tloukl do nouzového panelu po levé straně vchodu, dokud se neodklopil; s děsivým rachotem z něj vypadla polovina obsahu. Kim ze zajíkl a uskočil, a Paris ho mávnutím odehnal o kousek dál. Z držáku pak sundal hasicí přístroj. "Tu máš," řekl, když jej podával Kimovi a s neupřímným úsměvem si od něho bral trikordér. "Půjdu první - jsem postradatelný."

Kim na něho vykulil oči, pak ale jen mlčky kývl a ohnal se hasičákem, jako by to byl fázer. Paris se vydal ke dveřím.

V okamžiku, kdy je otevřel, převalila se přes ně vlna hnilobně páchnoucího kouře. Paris se rozkašlal do rukávu a s trikordérem v natažené ruce vklopýtal do tmy, hledaje přeživší. Z panelu na protilehlé stěně ošetřovny sršely jako tekuté zlato jasné, velké jiskry. Kim vyrazil, aby uhasil oheň, který zuřil mezi chemikáliemi, zatímco Paris se odebral ke změti dvou těl u paty jedné konzole. Věděl, že Fitzgerald se sestrou jsou mrtví, ještě než mu trikordér ten předpoklad potvrdil.

"Museli být hned vedle té konzole, když vybuchla." Zavřel trikordér, aby zmlkl.

Stropní ventilátory s řevem ožily a světla se rozzářila; začal do nich téct proud, který také pomalu probouzel poškozené konzole.

Paris stáhl prostěradlo z jednoho lůžka a narychlo je přehodil přes obě těla. Chodbou se už rozléhaly blížící se hlasy - bezpochyby to byli ranění, které budou následovat mnozí další. Paris si dokázal představit jen málo věcí, které by byly ještě méně povzbuzující, než se vpotácet do dveří ošetřovny a zjistit, že doktor je mrtvý.

"Počítači!" Kim vyběhl vstříc prvním příchozím, popálené, potlučené skupince ve zlatých uniformách inženýrů. "Spustit pohotovostní zdravotnický holoprogram!"

V poškozené místnosti se zatřpytilo něco, co Paris nejprve považoval za transportér. Pak se po Kimově boku u jednoho z vyšetřovacích lůžek objevil netrpělivý, nijaký muž v modré uniformě Hvězdné flotily; praporčík se mezitím snažil zdvihnout na lůžko jednoho z bezvědomých inženýrů. Paris zaplašil překvapení a přispěchal mu na pomoc.

"Prosím, udejte druh lékařské pohotovosti." Nově příchozí se dychtivě zadíval na dav pacientů, který se valil z chodby.

"Četné mnohonásobné zlomeniny," informoval jej Kim a hologram se vrhl do akce, jako by mu někdo přehodil vypínač. Paris si ani nestačil otřít štiplavý pot z očí a pseudodoktor už byl na druhé straně ošetřovny, skláněl se nad zraněnou nohou a odstraňoval z ní spálené kalhoty.

Očima hologramu prolétlo cosi jako uvědomění, výraz tváře se mu však nezměnil. "Stav vašeho doktora?" zeptal se a rukama posunul pacienta.

Kim se zadíval na Parise a ten jen pokrčil rameny. Jak má člověk vysvětlit počítačovému programu, že osud celé lodi visí na vlásku?

"Je mrtvý," odpověděl se zaváháním Kim. Zato hologram zareagoval okamžitě: "Nula celá čtyři kubíku trianolinu."

Kim udělal několik nejistých kroků. "Trianolinu?"

Doktor zvedl hlavu a probodl Kima pohledem plným mrazivé nechuti. Holodoktora museli naprogramovat - možná náhodou - podle skutečného lékaře, který byl této umělé inteligenci vzorem. Působil na Parise stejně jako všichni mazaní doktoři v jeho životě — cítil se hloupě a ne zrovna málo naštvaně, zatímco poznamenal: "Ztratili jsme i sestru."

Ta odpověď patrně postačovala, i když nevrlý výraz ve tváři hologramu příliš nezměnila. Než bys řekl švec byl doktor u jednoho z vozíků s lékařským materiálem, odkud si vzal hyposprej a nádržku s lékem. "Kdy očekáváte náhradu za zdravotnický personál?"

"To bude trochu problematické..." Kim se musel téměř úplně otočit kolem své osy, aby mohl sledovat bleskový návrat hologramu k pacientově lůžku. "Právě teď jsme ode všech náhrad dost daleko."

Doktor vyčistil a uzavřel zranění na noze s takovou rychlostí a pečlivostí, která byla pro pacienta zřejmě nejlepší - Paris měl však podezření, že pouze pokud šlo o uzdravení samo. Pilot se nemohl zbavit myšlenky, že inženýrovo bezvědomí bylo ku prospěchu věci - nezdálo se, že by doktor Simulátor při nakládání s nohou bral v potaz věci jako nepohodlí nebo přístup k pacientovi.

"Trikordér." V mžiku byl u dalšího lůžka, ruku napřaženou, a navzdory odmítavému syčení mladé pacientky zkoumal promodralou podlitinu na jejím čele.

Paris si nebyl jistý, co by měl udělat, a tak hodil svůj trikordér Kimovi a nechal ho, ať jej podá hologramu. Podle toho, jak ten chlapec ucukl před doktorovým dotykem, Paris usoudil, že ruce hologramu nebudí přesně dojem lidské kůže. Slíbil si, že bude-li schopen se tomu vyhnout, na téhle misi se nikdy nezraní.

Doktor pohlédl na trikordér a příkře ho vrazil zpátky Kimovi.

"Lékařský trikordér."

Praporčík kývl, zrudl, neboť si uvědomil svůj omyl, a vyrazil do houfu půltuctů čekajících pacientů, aby sehnal správné zařízení. Hologram si je od něho tentokrát vzal bez jediné zřejmé známky vděku.

"O náhradu je nutno požádat co nejdříve. Jsem naprogramován pouze jako krátkodobá nouzová výpomoc zdravotnickému týmu."

Paris se trochu zasmál představě, kolik členů posádky bude muset v následujících dnech sloužit jako nouzová výpomoc za ostatní. "No, možná tu s námi chvíli pobudete, doktore."

Hologram vzhlédl k Parisovi s pohledem, který si Tom téměř spletl s pohoršeným údivem. To ale jen promítal vlastní pocity, které pramenily z toho, že nepovažoval za správné, že musí jednat s nefyzickým programem, který má více pravomocí než on sám. Zkrátka jen žasl, kam ten svět spěje.

Doktor se zadíval zpět na pacientku, aby dokončil aplikaci analgetického spreje na tmavnoucí podlitinu. "Není třeba se znepokojovat," prohodil k Parisovi a zavřel trikordér. "Jsem schopen léčit jakékoliv zranění či chorobu." Pohlédl do pacientčiných vyděšených očí, v jeho hlase ale nezazněla žádná vřelost nebo útěcha. "Otřes mozku nemáte. Budete v pořádku." Pak úsečně přikázal Kimovi: "Odveďte ji."

Jasně, doktore, umíte léčit choroby a zranění, pomyslel si Paris a sledoval, jak se obraz doktora znovu objevil na druhé straně skupinky zraněných a zatímco se dával do práce, štěkal cituprosté rozkazy na všechny nešťastné členy posádky poblíž. Ještě vám ale drhne ta část s léčením pacienta.

Zatímco Carey a jeden z jeho asistentů zacelovali jádro, což provázely mohutné záblesky světla, Janewayová jim moudře šla z cesty. Vzduchem ve strojovně jako požár prostupoval ozón. Na jeden hrůzný okamžik si představovala, že se jádro protrhne a v jediném záblesku atomového plamene zmizí loď, posádka a všechny naděje na světlé zítřky. Pak se počáteční výboj izolačního pole změnil v matný, klidný žár, a dusík, jenž unikal z boku jádra, se rozplynul do ztracena. Zadívala se na Careyho, zahlcená nečekaným a podivným tichem.

"Uvolnit magnetické svorky," přikázala mu tiše.

Carey přikývl a natáhl se nad konzoli, aby naťukal rozkazy. "Svorky uvolněny."

Tajemná energie, která probíhala žilami lodi, se dala znovu do pohybu. Život a smrt celé posádky zabalené do jednoho antihmotového balíčku. Janewayová za zády zaťala pěst v tiché modlitbě kapitánů. "Tlak?"

"Dva tisíce pět set kilopaskalů..." Inženýr s úsměvem vzhlédl od přístrojů. "A drží se."

Díky bohu, díky bohu! Pocit úlevy z ní jakoby vyčerpal všechnu energii. Pohledem sdělila Careymu: dobrá práce!, a natáhla se po komunikátoru; odznak ale sám zapípal, než se jej stihla dotknout.

"Můstek Janewayové." Rollinsův hlas zněl v interkomu ostře a vyděšeně. "Kapitáne, Komplex nás skenuje - pronikl našimi štíty - "

Otočila se k hemžícímu se osazenstvu strojovny a snažila se soustředit na slábnoucí signál. "Jak nás skenuje?"

Téměř deset sekund napínala uši do prázdna, než si uvědomila, že jedinou odpovědí je jí ticho a příčinou není fakt, že se Rollins jen odmlčel.

"Můstku? Janewayová můstku! Odpovězte!"

Tíživým klidem, který se rozhostil, se k ní jako had připlazil pisklavý zvuk transportéru. Prudce se otočila a v rozplývající se Careyho siluetě rozpoznala hrůzou podbarvené oči. Mladý inženýr ztuhl v pozici nechápajícího úžasu a jeho atomy mizely v nedohlednu.

"Vztyčit nouzové - "

Bez dalšího varování se jí zmocnil cizí transportní paprsek, utrhl jí vzduch od úst a unesl její slova. Zatímco strojovna temněla, ztrácela se a úplně zmizela, Janewayová mohla jen marně zuřit.

Senzory svědčily o zhmožděninách, otoku a rozvíjejícím se podkožním hematomu. Navrhovaná léčba: Analgetická/protizánětlivá kúra společně s ledováním ihned, jak se loď vrátí do nebojového režimu.

"Nejste vážně zraněná," informovala Rozhodovací dráha číslo 30 pacientku. "Můžete se vrátit na stanoviště."

V tom okamžiku se spustil transportér a odstranil pacientku z ošetřovny.

Po vznesení dotazu senzory potvrdily, že na ošetřovně se již nenachází žádná vyšší forma organického života. Rozhodovací dráha číslo 1047 zahájila manipulaci s holografickým rozhraním, aby došlo k zobrazení napodobeniny podráždění. Byl otevřen kanál na můstek a hlasový podprogram ohlásil: "Mluví pohotovostní holografický doktor. Nedal jsem svolení, aby byl někdo transportován z ošetřovny." Uplynulo čtyři sta tisíc nanosekund, aniž by interkom poskytl jakoukoliv postřehnutelnou odpověď. "Haló? Ošetřovna můstku."

O jeden milion sedm tisíc pět set dvacet nanosekund později se automaticky spustil Podprogram náhodného opuštění.

"Myslím, že někdo zapomněl ukončit můj program," informoval hlasový podprogram prázdnou loď. "Prosím, odpovězte..."

KAPITOLA 7

Na hladině malého, průzračného jezírka jiskřily sluneční paprsky a odrážely se mezi převislými vrbami zpátky na letní oblohu, sametově modrou jako čínský porcelán. Několika vrstvami podobné, avšak zašlé barvy byly natřeny i okenice a zábradlí na verandě velkého, masivního bílého domu. Slunce, vítr a déšť si za ta léta s barvou opravdu vyhrály a ta teď spíše než safíry připomínala drozdí vejce. Paris však usoudil, že i tak působí dobrým dojmem, byť to tu nemá co dělat, jelikož pozemský Středozápad, kterému se tu všechno tak hrůzostrašně podobá, je vzdálen sedmdesát tisíc světelných let.

"Pojďte sem... jen pojďte..."

Paris sebou trhl, vylekán neznámým hlasem, a téměř vrazil do Harryho Kima, který také překvapeně vyskočil, zatímco se snažil opatrně vyprostit z rozbujelého záhonu. Paris si uvědomil, že všude kolem jsou členové posádky, a natáhl ruku, aby Kima uklidnil. Někteří z nich byli roztroušení až u stodoly a aleje stromů, nikdo z nich ale nebyl zraněn ani neměl žádné potíže. U paty protáhlé, zahnuté verandy se v malém hloučku kolem Janewayové shlukla skupinka dezorientovaných inženýrů. Z vrcholu schodů na ně zatím mávala usmívající se prošedivělá žena v květovaných domácích šatech.

"Mám pro vás velký džbánek limonády a něco sušenek," volala vesele.

Paris Kima poplácal po rameni, aby šel za ním, a vyběhl ke skupince kolem Janewayové. "Kapitáne...?" začal, pak se ale zarazil. Na co se jako chceš ptát? "Nevíte, kdo je tahle dáma?"

"Co tu děláme?" Ona je kapitán, připomenul si, není vševědoucí.

I když dobrým kapitánům se občas dařilo téměř zvládnout obojí.

"Nespoléhejte na své oči, pane Parisi." Rychle přelétla údaje na trikordéru, zatímco stará žena s úsměvem a trpělivě čekala na verandě. "Byli jsme přeneseni jen sto kilometrů - " Janewayová pohlédla na ženu, načež se zamyšleným pohledem vzhlédla k nebesům. "Jsme uvnitř Komplexu."

Kim, jenž stál vedle ní, trikordérem přejel přes schody na verandu a úhledně zastřiženou trávu. "Ani náznak stabilní hmoty. Všechno tady musí být nějaký druh holografické projekce."

Janewayová kývla a zasunula si trikordér zpátky do pouzdra na opasku. Parisovu pozornost upoutalo cinkání kostek ledu, které padaly do sklenic. Žena na něho mlaskla a nalévala zlatavou tekutinu ze džbánku, který ještě před vteřinou v rukou určitě nedržela. "Vy moji chudáčci! Musíte být unavení. Sedněte si a chvilinku si odpočiňte... dejte si něco studeného k pití..." V natažené ruce držela vysokou, orosenou sklenici, na jejíž okraj nasunula plátek žlutého ovoce.

Janewayová zvedla obě ruce, aby nabídku zdvořile odmítla.

"Ne, děkuji. Jmenuji se Kathryn Janewayová, kapitán hvězdné lodi Federace Voyager - "

"Chovejte se jako doma." Stará žena s neúnavným úsměvem vtiskla sklenici do ruky jednomu ze zamlklých inženýrů a otřela si ruce o náprsenku zástěry. "Každou chvíli by měli přijít sousedi." Zdálo se, že ji zaujalo cosi za nimi, a úsměv se jí ještě rozšířil. "No a jsou tady."

Bez varování se mezi ně vmísil dav dalších lidí, kteří členům posádky bodře podávali ruce a líbali je na tváře. Působilo to jako absurdní rodinná sešlost, na které vlastně nikdo nikoho nezná. Paris se ocitl uvězněn mezi Kimem a mladou ženou v modrobílých kartounových šatech a s havraními vlasy. "Jsme rádi, že jste se zastavili," uvítala je s plachým úsměvem. Avšak oči, které ostýchavě odvracela, naznačovaly, že plachá rozhodně nebude. Kim zrudl, nic ale neřekl, a Paris cítil, že dívčin úsměv opětuje s přihlouplou nejistotou, která neměla nic společného s radostí.

"Teď už můžeme začít," prohlásila stará žena a tleskla. "Všichni jste zváni na uvítací slavnost!"

Shrbený muž, jemuž v ústech chyběla notná řádka zubů a dostávalo se mu už jen velmi málo vybělených vlasů, se uchechtl a vzal do ruky banjo. "Dáme si trochu muziky!"

Jednou nohou se opřel o dřevěné schodiště a začal vydupávat rytmus. Pak se vrhl na struny, až banjo zpívalo jako živá bytost. Paris stál přímo mezi Janewayovou a Kimem a sledoval, jak vesničané tančí, tleskají a smějí se, aniž by sám nějak zvlášť toužil se k nim přidat. No, pomyslel si s cynickou ironií, která u něho poslední rok suplovala smysl pro humor, vypadá to, že v Kansasu už nejsme.

Janewayová rázovala po verandě z rohu do rohu; konečně usoudila, že by to mohlo tomu, kdo se bezpochyby dívá, prozradit její nervozitu, a nakonec se posadila na široké schody, ruce propletené a sevřené mezi koleny. Jejich "hostitelé" rozložili po neuvěřitelně dokonalém trávníku nesourodou podložku z barevných dek. Teď nerušeně procházeli mezi členy posádky, vyvažovali na rukou mísy a podnosy s jídlem, a všechny zvali k sobě, jako by byli staří přátelé. Janewayová už všechny poučila, aby nic nejedli a nepili, i když Kim stále trval na tom, že podle trikordéru je všechno kolem hologram a nemůže jim ublížit. Možná nemůže. Nechtěla ale nic riskovat.

Zpoza velké, rudozelené stodoly vyšel Paris a uvolněně proběhl chumlem návštěvníků. Janewayová v tom prchavém okamžiku čekání - chvíli nutné nečinnosti mezi tím, kdy si všimla, že k ní Paris míří, a jeho příchodem - téměř zapomněla, že on není prostě další člen posádky přidělený na Voyager z nějaké jiné lodi. Podle ní za to mohla skutečnost, že neměl ten svůj chytrácký úsměv. Zničehonic jednal, myslel a vystupoval jako všichni odpovědní dospělí, a něco takového od něho nečekala.

Víte, co je váš problém, pane Parisi? pomyslela si, když zpomalil, aby se k němu mohl přidat Kim a dojít ke kapitánovi společně s ním. Vy nejste tak docela připravený uvěřit, že umíte dojít ke správným rozhodnutím, a tak útočíte na každého, kdo tvrdí, že pracujete bezmyšlenkovitě. Třeba na Hvězdnou flotilu, otce, Janewayovou.

Musela připustit, že se Paris po počátečním incidentu choval na můstku obdivuhodně; tam bylo zřetelně jasné, co je třeba udělat. Postaral se o Stadi, ohlásil, co zjistil, držel zobák a šel z cesty. Stejně tak jistota, kterou čerpal z konkrétních kapitánových dotazů, jej jakýmsi způsobem uklidnila - jako by si byl jistý, že může dosáhnout toho, co od něho očekává, a touží jí to dokázat, stejně jako sobě. Uvědomila si, že označit Parise za rebela byla ta největší chyba, jakou v jeho oficiálním záznamu Hvězdná flotila udělala. Nebyl rebelem, byl jen nejistý, a oni mu dali svobodu a důstojnickou hodnost příliš brzy. Kdyby si ho schovali ještě dva roky jako poddůstojníka, zřejmě by tu teď nebyl.

Což znamená, že by tu teď nebyl nikdo z nás. Janewayová tu myšlenku s podrážděným povzdechem zahnala a vstala. Bylo zbytečné pitvat se v tom věčném co by kdyby. Stejně jako Paris si bude muset vystačit s tím, jak se věci mají teď, a nestarat se o to, jak by se jim mohla vyhnout, "kdyby".

Paris s Kimem se s ní setkali u schodiště a společně utvořili těsný kroužek, aby se jejich hlasy nenesly k nesprávným uším. "Posádka je roztroušená po celé téhle farmě, kapitáne," hlásil Paris, "všichni jsou ale vyrozuměni o situaci."

Alespoň něco. Přikývla a rozhlédla se, aby si rychle připomněla, kdo je jí na dohled.

"Běžte," pobídla oba mladíky. "Prozkoumejte oblast. Zkuste najít něco, co by mohl být holografický projektor."

"Mám tu nějakou čerstvou kukuřici."

Trhnutím se podívala přes rameno, vystrašena blízkostí hlasu staré ženy. Byť bylo absurdní očekávat, že uslyší nějaký hologram přicházet, Janewayové se přesto vůbec nelíbilo pomyšlení, že je tak zranitelná uprostřed skupiny lidí, o nichž ani netuší, jakého jsou druhu. Odehnala Kima a Parise od sebe, mávla na ně a postavila se před starou ženu, jako by tak mohla hologramu zabránit vydat se za těmi mladými důstojníky, kdyby to chtěl udělat. Zvyk je železná košile. "Můžete mi říct, proč jsme tu?" zeptala se a ignorovala tác s kukuřicí, který jí žena zdvořile nabízela.

Její protějšek se napřímil, nesmyslný úsměv však nezmizel. "Nechceme vám nijak ublížit - mrzí mě, jestli jsme vás pohněvali. Jen si sedněte a zpříjemněte si čekání."

Znovu zvedla kouřící podnos k Janewayové a ta jej jemně odsunula, snažíc se nevypadat zoufale. "Čekání na co?"

"To tu nikdo nemá hlad?" zavolala stará žena na lidi v okolí. Obešla Janewayovou a vesele před sebou mávala tácem. "Pojďte, jako doma. Mrzí mě, jestli jsme vás pohněvali..."

Program - nebo co to bylo - zřejmě nebyl zařízen na přímé otázky. Janewayová vytáhla trikordér a prozkoumala odcházející ženu. Nic nového, ale ani nic užitečného. Vzdychla a vrátila přístroj na místo.

Z davu vyrazilo veliké psisko, kolem něhož při každém skoku poletovala hedvábná srst a připomínala tak oblak. Tryskem přeletělo dvorek a málem se zabilo, jak se před ní najednou zarazilo. Nebyla si jistá, co ji okouzlilo víc - jestli šedozlatá srst a veselé oči, které jí tolik připomínaly Bear, nebo oslintaný míček, který jí pes upustil k nohám. Srdce se jí znenadání sevřelo steskem po domově. Myšlenka, že už nikdy neuvidí Bear, Marka a Zemi, se jí znovu usadila na duši jako velké závaží, a bodnutím jí připomněla, že ten pes, tohle místo a tihle lidé nejsou zdaleka skuteční. Na rozdíl od těch, které nechala sedmdesát tisíc světelných let za sebou.

Zvedla rozčvachtaný míček a hodila ho na volný trávník, aniž by ji zajímalo, kam dopadl. Pes vzrušením štěkl a šťastně odběhl za hračkou. Janewayová se od něj odvrátila a rozhodla se, že zatímco bude přemýšlet, bude se raději dívat na vlastní lidi.

Kolem Parise se prosmýkla chlupatá koule, tuhle noha, tamhle ocas, která se vzdáleně podobala psovi. Téměř mu podrazila nohy a zběsile se řítila za čímsi neznámým. Sledoval, jak se pes deset metrů před ním ozlomkrk zastavil, překotil se a připitoměle se na něho, hlavu zarostlou srstí, šklebil, když předtím z tlamy upustil míček tak uslintaný, že se ani neodrazil od země. Paris skoro cítil čpavý zápach jeho dechu.

Proč se s tím někdo obtěžuje? uvažoval, zatímco sledoval všechny ty detaily, kterými oplývaly pohyby, vůně a zvuky toho pochybného zvířete. Pohybovaly se mu dokonce i jednotlivé chlupy v uších, jako by je čechral holograficky naznačený vánek. To cizí holografické zařízení musí být stejně neomezené jako jeho lidský protějšek - brzdí je pouze objem dat, kterých je potřeba k tvorbě i té nejjednodušší simulace. Proč se někdo obtěžuje s rozšiřováním paměti a zpracovávací kapacity, které jsou nutné ke generaci tak drobného detailu u tak nepodstatné složky, že mohl být s klidným srdcem ze simulace úplně vypuštěn, aniž by si toho někdo všiml?

Pes nadšeně štěkl, popadl míček a znovu pelášil pryč. Paris zavrtěl hlavou. Cizinci jim říkáme proto, upomenul se, že se je nesnažíme pochopit a soudíme je pouze podle lidských měřítek. Jestli to neplatilo na cizince z opačného konce Mléčné dráhy, tak na koho? Vytáhl trikordér z pouzdra na opasku a pospíšil si za Kimem. Ten mezitím zahnul za roh domu, který stál přímo před nimi.

Na Parise tam nečekal pouze Kim.

"Sklepy jsou hned támhle," s úsměvem podotkla dívka. Ukázala k něčemu jen pár metrů od nich, co vypadalo jako nakloněná bedna se dvěma dřevěnými poklopy.

Kim ihned namířil trikordér k místu, kam ukazovala. "Co tam rnáte?" Parise napadlo, že Kimova naivita je ohromující.

"Brambory... cibuli..." Dívka propletla prsty s Parisovými a přitulila se k němu, aby si mohla opřít hlavu o jeho rameno. "Je tam ale úplné soukromí..."

To je mi jasné. Konec konců tam mohlo být cokoliv, co by programátor chtěl. Dívka se na něho usmála, byla tak skutečná, a Paris byl nucen připustit, že proud hormonů, který se mu vyhrnul do krevního oběhu jako odpověď na její vstřícnost, byl opojný a skutečný úplně stejně.

Kim si povzdechl a odvrátil se od nich. "Parisi, ona je jen hologram."

Pokrčil rameny; ignoroval ruměnec, který se mu vkrádal do tváří. "Nemusíme být hrubí." Bylo velice obtížné neopětovat tak zářivý úsměv. S ohledem na to, kolik detailů cizinci vložili do něčeho tak zanedbatelného, jako je pes, nemohl si pomoci a uvažoval, jestli byli tak svědomití u všech svých výtvorů.

Kimovo tiché, překvapené zajíknutí jej vytrhlo z přemítání. S jistým úsilím obrátil pozornost na něho. "Co je?"

"Známky sporocystického života..." Kim si prošel sled údajů na trikordéru, zkoumaje okolí, až se nakonec zastavil a ukazoval na zchátralou stodolu poblíž okraje pozemku. "Co je v té stodole?" zeptal se dívky a vyrazil k ní.

"Ale nic." Odhopsala za Kimem s větším spěchem, než by Paris čekal. "Jen velká kupa starého sena." Cítil, jak mu ruku sevřela silněji, nevěděl však, jestli se ho tím snažila popohnat, nebo mu naopak zabránit v cestě dál. "No tak..." vtírala se. "Pojďte se podívat na rybníček."

A proč jako? Ten rybníček nebude o nic skutečnější než stodola, pes nebo ta dívka. Kimovy údaje byly v té chvíli pravděpodobně to nejhmatatelnější, co měli. Najednou už Parise její dotek a hlas tak neuchvacovaly. Vymanil se jí a došel ke Kimovi, aby se zabavil pípáním a blikáním, jimiž na sebe upozorňovala obrazovka praporčíkova trikordéru.

"Nic tam není," zavolala na ně dívka. "Je to jenom ošklivá, smradlavá stodola."

Byla to ale stodola, která spíše než po zvířatech páchla ozónem a jejíž doširoka otevřená vrata do sebe vtahovala světlo jako hladová černá díra. Zatímco se Paris díval, obrysy budovy se zpevnily a vyjasnily; působila dojmem nebezpečí, které si jen navenek podrželo tvar stodoly. Ukazatele na Kimově zařízení prudce povyskočily.

"To tu chcete hledat pukavce?"

Paris vstoupil do prostorné budovy, aniž by jí odpověděl.

Uvnitř bylo chladněji a tma jako v hrobce, a to navzdory snopům světla, které sem pronikaly mezi prkny na stěnách. Poblíž středu stavby se krčila jakási neuspořádaná a zaprášená hromada, nad níž se ve světlem probodaném vzduchu vznášel náznak oparu. Seno, uvědomil si Paris a stísněně se pousmál. A dívka měla pravdu - opravdu moc nevonělo.

Cítil, jak se Kim mimovolně přibližuje, a zadíval se na praporčíkův trikordér. Dívka ho zezadu zatahala za rukáv. "Vidíte? Samé seno."

Paris nic neříkal. Kim zvedl trikordér a zamračeně zvedl hlavu.

"Mám tu formu života," oznámil praporčík po chvíli čekání. "Jenom jednu."

Paris střelil pohledem k "formě života" za nimi.

"Kde?"

Kim se pomalu otáčel, oči upřené na výstupní údaje, a studoval farmářskou dívku, kupu sena i stěny. "Je tady všude," zašeptal. Když trikordér namířil za hromadu sena, přístroj začal pískat. "Také zaznamenávám jakési zařízení na zpracovávání projekční matrice. Mohl by to být ten holografický generátor - Parisi!" Kim se prudce otočil a chytl Parise

za paži; ukazoval k protější straně stodoly. "Známky humanoidního života! Tam vzadu!"

Zdálo se, že v budově vybuchl kulový blesk, který zahubil všechny stíny. Paris se před zábleskem přikrčil, loktem si zakrýval oči, a cítil, že o něho Kim zakopl. Když zář opadla, zhmotnila se před nimi postava zlověstná jako bouřkový mrak. Paris si stoupl před Kima a pohlédl na farmářskou dívku, která jim s planoucíma očima zastoupila cestu.

"Ještě na vás nejsem připravený," pronesla hrubým barytonem starce.

Její slova podbarvilo zlé psí vrčení, které přicházelo ze tmy za nimi. Kim vyjekl překvapením. Paris se ke psovi okamžitě otočil a stiskl komunikátor, ještě než si jeho mysl všechno přebrala. "Paris Janewayové -"

Ránu, která jej poslala k zemi, necítil - byl si pouze vědom výbuchu bolesti v lebce, když se s ní střetla pěst farmářské dívky, a viděl vlnu temnoty, která jej přemohla, zatímco padal.

V odpověď na nedokončený výkřik stiskla komunikátor. "Tady Janewayová." Kolem ní se tlačili tanečníci a účastníci pikniku a tleskali do rytmu hudby, kterou provozoval hráč na banjo. Obrátila se k nim zády, snažíc se uprostřed toho umělého veselí najít trochu minimálního klidu. "Parisi?"

Nenechala ticho příliš se protahovat a mávla na hlouček inženýrů, kteří dosud stáli u základny protáhlé verandy. "Jdeme!"

První, co uslyšela, když zahnula za roh domu, byl pes - jeho basové řvaní se hrnulo z otevřených vrat stodoly jako hlas démona, který náhodou unikl z pekla. Směšně jí to připomnělo nesmyslné záchvaty, kterými trpěla Bear, když někdo prošel příliš blízko kolem domu, a prostoupila jí podivná směsice lítosti a obav. Pak se rozezněl Kimův hlas, bodavý úzkostí. Když proběhli vraty do zatuchlých útrob stodoly, Janewayová inženýrům naznačila, aby se rozptýlili.

Oči si chvíli odmítaly přivyknout nové tmě. Odevšad na ni útočilo vrčení a bouchání, a svět se najednou zaostřil. Zahlédla, že se Kim tiskne k prázdnému kotci a pes mu chňape po rukávu. A Paris leží zhroucený u nohou farmářské dívky a právě se snaží vstát. Janewayová se natáhla pro fázer - a s hořkým zklamáním polkla, neboť si uvědomila, že všichni jsou neozbrojení, bezmocní a zajatí. Dutá rána, která provázela uzavření vrat za nimi, jen potvrdila beznaděj jejich situace.

"Tak dobrá. Když tu tedy nikdo nestojí o moji kukuřici..."

Hlas patřil stárnoucímu hráči na banjo, avšak bezprostředně před kapitánem se objevila ta babičkovská žena, která je vítala u domu. Za ní, kolem ní, zkrátka úplně všude se ve stejném okamžiku objevil zbytek farmářů, kteří patřili do tohoto scénáře, a stodola najednou praskala ve švech. Když si Janewayová prohlédla jejich vidle a nasupené tváře, cítila nenadálé nutkání začít se tomu únavnému klišé smát. Problémem bylo, že tito rozzlobení rolníci už dokázali, že jsou příliš nebezpeční, aby je mohla přehlížet.

"Budeme si na vás muset udělat čas o něco dřív," prohlásila stará žena hlasem starce.

Janewayová otevřela ústa, aby něco namítla, nějak odporovala, hlas jí ale zamrzl v hrdle. Za kruhem farmářů postupně, jako vlna, sílil pulzující hukot, a protější stěna stodoly se rozpustila, jako by to bylo máslo na ženině kukuřici. Kim se zajíkl a odvrátil zrak. Janewayová se však přinutila sledovat tu hrůzu bez mrknutí oka a snažila se zapamatovat si každičkou podrobnost, kdyby snad někdo z nich náhodou žil tak dlouho, aby mu ta informace k něčemu byla.

Stodola přecházela v místnost delší, než je nejdelší chodba na Voyageru, a táhla se do ztracena. Obě stěny lemovaly úhledné, vyrovnané řady desek připomínajících vyšetřovací lůžka v ohromné márnici. Na každé z nich leželo nahé tělo humanoida. Z kovového stropu visely hadičky, drátky a sondy, které vstupovaly do těl pod ním na více místech, než byla Janewayová s to spočítat - jako systém podpory života, ovšem v pacientech už žádný život nezůstal. Pokoušela se zjistit, jaké tekutiny či plyny hadičkami procházejí, dokázala se však soustředit jen na hladký, snědý obličej Vulkánce na třetím lůžku od ní.

Z holografických farmářů vyšlehlo světlo bílé a bodavé jako slunce. Rozpadli se do tiché nicoty, pohltili všechen obraz a zvuk, odstranili stodolu a všechno v ní, a Janewayová se cítila pomalá, ztuhlá, padala -

A pak byla opět při smyslech. Ležela na zádech. V té dlouhé místnosti. Zírala vzhůru na seskupení sond a jehel. Zatímco k jejímu nahému tělu mířil první z dlouhých nástrojů, plný odhodlání, které působilo jak živým dojmem, tak zároveň děsivou mechaničností, snažila se bránit a vykroutit se. Někde po levici vykřikl Kim. Ne! zuřila její mysl. Tohle nedovolím! Mojí posádce tohle dělat nemohou!

Pak došlo k nesmiřitelnému kontaktu se sondou, studený kov proti teplé tkáni, která jí navzdory vší bolesti, strachu a hněvu prošla až do hrudi. Nechtěla kvůli tomu zemřít - nechtěla poskytnout tomu, kdo ovládá tenhle děsivý zábavní podnik, pocit zadostiučinění; nechtěla, aby viděl, jak se vzdává jen proto, že ji to může bolet. Když se ale druhá sonda vnořila do svalu a kosti, aby se přidala k první kamarádce, zjistila, že jí tělo nedává na vybranou. Její mysl se propadla do mlčení, zatímco duše proklínala jejich mučitele všemi způsoby, které znala.

KAPITOLA 8

Probudila se hezky - bez jásání, bez traumatu. Jako by jí někdo v mozku přehodil přepínač. V jedné chvíli si neuvědomovala nic a ve druhé ležela s otevřenýma očima, světla svítila - a mezi těmi dvěma okamžiky nebyl žádný šok, strach nebo úzkost. Zvedla se na kolena a rozhlédla se.

Byla ve strojovně. Carey a zbytek jeho týmu leželi rozesetí přibližně na stejných místech, která zaujímali, než je unesli. Někteří si sedli a čekali, jako by si nebyli jistí, co dělat, ostatní se ztuhle stavěli na nohy, jako by se jen probouzeli z nepříjemného snu. Vedle ní v poklidné nevědomosti hučela a žhnula záplata obklopující warp jádro. Jako by vůbec neodešli.

Janewayová však s určitostí věděla, že tak tomu není.

Postavila se, tříska do komunikátoru a vydala se pomoci vstát Careymu. "Janewayová můstku. Je tam někdo?"

"Ano, kapitáne." Rollinsův hlas byl nejistý, roztržitý. "Jsme tady."

"Jak dlouho jsme tam byli?"

Nastala odmlka, kterou připisovala době nezbytné ke zkontrolování údajů na panelu. Využila toho času, aby si přepočítala přítomné inženýry a porovnala jejich počet se svou pamětí. "Téměř tři dny," pronesl Rollins právě ve chvíli, kdy usoudila, že všichni, kdo byli v jejím okolí, se zřejmě dostali v pořádku na palubu. "Kapitáne, makistická loď aktivuje motory."

"Vlečný paprsek!" Opětovala Careyho tázavý pohled zavrtěním hlavou, zamířila k turbovýtahu a pomocí interkomu vyhlásila: "Všichni vyšší důstojníci se budou ihned hlásit na můstku!"

Paris poznal ošetřovnu hned, jak otevřel oči. Zpoza konzolí a vyšetřovacích lůžek se hrabali na nohy další členové posádky. Nemocniční prostěradla, kterými přikryl Fitzgeralda a mrtvou sestru, byla úhledně složena na skříňce, těla samotná však byla pryč. To je práce holografického doktora, uvědomil si. Jediné osoby, která zůstala, když cizí Komplex vyklidil Voyager. Otočil se a hledal v přeplněné místnosti Kima; doktor odvrátil pozornost od pacienta a zjevil se před Parisem. "Můžete mi vysvětlit, co se přihodilo?"

Kim nikde. Vůbec nikde. Paris chtěl doktorovi odpovědět co nejstručněji, když ale hologram odkmital na druhou stranu místnosti, odkud ho volal pacient, vzpomněl si, že nejedná se skutečnou bytostí. Hologramů si už užil, že by to vydalo na tucet životů. Když se doktor znovu objevil, Paris se odvrátil a oslovil počítačové rozhraní u nejbližšího panelu.

"Počítači, najít praporčíka Kima."

"Praporčík Kim není na palubě."

Ten stroj ani nemusel před odpovědí zaváhat a provést pátrání. S rostoucí panikou stiskl komunikační odznak. "Paris kapitánu Janewayové."

Odpověděla téměř tak rychle jako počítač. "Mluvte."

"Kim se s námi nevrátil. Určitě je pořád tam."

"Rozumím." Na pozadí jejího přísného hlasu cosi jemně zasyčelo, a když další rozkaz začal rušit hluk pilně opravovaného můstku, opožděně si uvědomil, že to byl zvuk otevírání dveří turbovýtahu. "Počítači, kolik členů posádky se pohřešuje?"

"Jeden," odvětil studený strojový hlas. Paris už prošel dveřmi ošetřovny a mířil na můstek, když sdělení pokračovalo: "Praporčík Harry Kim."

"Zavolejte ty makisty."

Zatímco Rollins zápasil s oživováním poškozeného komunikačního systému Voyageru, Janewayová se snažila neznervózňovat ho vlastním napjatým přecházením. Nicméně nevydržela - odkráčela na hlavní velící plošinu a postavila se před kapitánské křeslo, aby se pohybem co nejvíce zbavila frustrace, která ji dusila. Nechtěla se totiž utrhnout na toho velkého domorodého Američana, který se objevil na obrazovce. "Komandére Chakotayi, jsem kapitán Kathryn Janewayová."

Přimhouřil oči. "Odkud víte, jak se jmenuji?" Jeho můstek byl v troskách, konzole na celé jedné stěně nefunkční a od kouře černé jako vesmír. Jakýsi snědý důstojník, který se do té doby nakláněl nad jedním z dosud zářících panelů, při zvuku hlasu Janewayové vzhlédl. Ještě než vkročil pod světlo a tak odhalil své vulkánské rysy, poznala jemnou moudrost jeho očí.

"Když nás sem Komplex zanesl, měli jsme za úkol vás najít," vysvětlila Janewayová Chakotayovi a představila, že si Vulkánce za ním nevšimla. "Chybí nám jeden člen posádky." Potěšilo ji, jak vyrovnaně a objektivně její hlas zní. On není nepřítel, připomněla si ohledně Chakotaye. Tady už ne. Přijímalo se to snadněji, když teď věděla, že Tuvok uprostřed makistů žije a není zraněn. "Nebyl náhodou přenesen na vaši loď?"

Chakotay pomalu zavrtěl hlavou. "Ne." Na tváři se mu střetávalo cosi velice podobného nedůvěře s nejistotou; pak komandér makistů strnule přiznal: "I nám chybí člen posádky. B'Elanna Torresová, moje inženýrka."

Janewayová se pokusila představit si, co může mít společného čerstvý praporčík Hvězdné flotily a makistická inženýrka, aby to nějaký cizinec mohl chtít, nic ji však nenapadlo. "Komandére," oslovila jej nakonec, "oba máme tentýž problém. Podle mě by bylo rozumné pokusit se ho vyřešit společně, nemyslíte?"

Chakotay si odfrkl. "Co my můžeme..." Zavrtěl hlavou a ani se nesnažil myšlenku dokončit.

"Jsem si plně vědoma faktu, že je vaše posádka stíhána pro zločiny spáchané v Demilitarizované zóně," podotkla Janewayová a frustrace v ní začala nabývat vrchu. "Ale, Chakotayi, Demilitarizovaná zóna je odtud tisíce světelných let. Tady to asi moc neznamená, nebo máte jiný názor?"

Dlouze se na ni zadíval; pak střelil pohledem k Tuvokovi, jako by z něho čerpal oporu, než promluví. Tuvok na makistického komandéra pouze zvedl obočí a Janewayová se téměř usmála, jak je jí to gesto důvěrně známé. Když se Chakotay otočil znovu k ní, jen krátce kývl. "Tři z nás se transportují na vaši loď." Přerušil spojení, ještě než mohla cokoliv namítnout.

No dobrá, pomyslela si. Aspoň mám všechno pod kontrolou. Poodešla od středu můstku a při tom si našla chvilku na to, aby krátce kývla na Parise, který se vyřítil z turbovýtahu a stoupl si k ní u operační konzole. Trochu překvapeně si všimla, že vypadá vyloženě krotce. Třeba mu ten zmatek nakonec prospěje.

"Vypínají motory," ohlásil Rollins. "Sklápějí štíty."

Janewayová se na poslední chvíli zarazila, aby Rollinsovi nepřikázala totéž - Voyager neměl co sklápět. Ten problém by ji ale trápil mnohem více, kdyby byla Chakotayova loď v nějak výrazně lepším stavu. Obrátila se ke středu můstku,

opřela se rukama o zábradlí a čekala.

Můstkem prostoupilo znervózňující tetelení transportního paprsku, jež zmohutnělo v jekot, při kterém vstávaly vlasy na hlavě. Když se před troskami kormidla objevil první zářivý náznak materializace, sešla k velitelskému křeslu, kde vyčkala, než se atomy makistů stabilizují, aby je formálně oslovila.

Zhmotnily se tři samostatné postavy, s Chakotayem uprostřed, a všichni s tasenými fázery hleděli ven z pomyslného půlkruhu. Tuvok zbraň sklopil hned v okamžiku, kdy transportní paprsek dokončil svou práci, Janewayová však přesto slyšela Parise, jak zaklel, když půl tuctu příslušníků posádky Voyageru odstoupilo od stanoviště a namířilo na návštěvníky vlastní fázery.

Na patě se otočila k Rollinsovi, který k ní mezitím vyrazil. "Skloňte zbraně!" Zaváhal, zrudl, jako by si uvědomil, že téměř neuposlechl přímého rozkazu, a zasunul fázer do pouzdra na opasku. Janewayová za sebou slyšela, jak Paris zbytek posádky nabádá, aby udělali, co rozkázala.

"Ten tu potřebovat nebudete." Mávla na Chakotayův fázer a čekala.

Napadlo ji, že člověk skutečně oddaný makistům musí mít vážně poškozenou schopnost někomu důvěřovat.

Domnívat se, že vás Federace opustila, navíc vás honí Hvězdná flotila, a titíž lidé, kteří s vámi bojovali, vám lžou a nakonec vás zradí, kdykoliv dojde k soudní při. Chakotay tak v jejích očích ještě více stoupl - chvíli si ji a posádku kolem ní prohlížel a pak pomalu zastrčil zbraň do pouzdra a vyzval k tomu i své společníky.

A bylo tedy ještě těžší se na Vulkánce vřele usmát, aniž by neměla pocit, že tím ničí tu trochu vzájemné důvěry, kterou si s vůdcem makistů vybudovali. "Jsem ráda, že jste zpátky, Tuvoku."

Chakotay sebou trhl, jako by jej bodli do zad, a zíral na Vulkánce. Tuvok si propletl ruce za zády, otočil se ke svému nadřízenému, a zdvořile pronesl: "Jsem nucen vás informovat, že jsem měl za úkol infiltrovat vaši posádku, pane. Jsem šéfem bezpečnosti kapitána Janewayové."

Chakotay vypadal, jako by se nemohl rozhodnout, jestli se zlobit na Vulkánce nebo na sebe. "Měls v úmyslu nás dovést až do jejich chtivých rukou, Vulkánče?"

"Mým úkolem bylo sbírat informace o činnosti makistů." Tuvok lehce naklonil hlavu jako potvrzení makistova prohlášení. "A dovést vás do jejich chtivých rukou. Máte pravdu."

Chakotay zaťal zuby a pěsti a když se s rozčileným zavrčením od Tuvoka odvrátil, Janewayová musela uvažovat, co si asi zabránil říct. Tmavé oči se zastavily na někom za kapitánovým ramenem a zlost v jeho tváři se poddala nenávisti. "Vidím, že jste měli pomocníka."

"Taky vás rád vidím, Chakotayi." Znělo to tak úlisně a samolibě, že by si Paris zasloužil ránu.

"Vulkánec alespoň konal povinnost jako důstojník Hvězdné flotily," vyjel na něho makista. "Ale ty...!" Ukázal na Parise s neskrývaným odporem. "Za cos nás zradil? Propuštění z vězení? Latinium? Za kolik ses prodal tentokrát, Poocuh?"

Janewayová nečekala na to, jaký účinek budou mít Chakotayova slova na Parisovu nově nabytou sebeúctu. Rozhodně se postavila před komandéra a položila mu ruku na hrudník, aby jej varovala před sebemenším pohybem. "Mluvíte se členem mé posádky," upozornila ho tiše a klidně. "Očekávám, že s ním budete jednat se stejným respektem, jaký byste vy vyžadoval po mně, kdyby šlo o člena té vaší."

Když Chakotay nevraživě o krok ustoupil, spustila paži a dopřála mu volnost. Ale stejně se nezdálo, že je tak docela schopný odtrhnout zrak od Parise, a čistá zášť, již Janewayová viděla v jeho očích, ji znepokojovala, byť nepřekvapila. "Tedy," prohodila a snažila se znovu upoutat pozornost makistů věcmi, na kterých záleželo. "Máme toho na práci hodně. Já navrhuji, abychom se soustředili na hledání našich lidí a cesty domů."

Tuvok dal svou loajalitu najevo oficiálně tím, že odstoupil od Chakotaye a postavil se vedle Janewayové. "Kapitáne, na základě mého předběžného průzkumu jsem přesvědčen, že v Komplexu čelíme jedinému tvoru. Podle mého názoru prozkoumal naše počítače, aby zvolil příjemné holografické prostředí. V konečném důsledku vytvořil jakousi čekárnu - kde nás chtěl před biometrickou analýzou uklidnit."

"Něco jako prohlídka?" chtěl vědět Paris.

Tuvok přikývl - ale Janewayové, ne členovi posádky, který neměl praktickou hodnost. Kapitán si připomněla, že musí Tuvoka později o situaci informovat. "To je nejlogičtější vysvětlení," prohlásil Vulkánec. "Proč bychom jinak byli propuštěni nedotčení?"

Paris slabě zasupěl. "To se netýká všech."

To je vrátilo ke skutečnému důvodu jejich vratkého spojenectví. "Rozdejte kompresní fázerové pušky," přikázala Tuvokovi. "Sejdeme se v transportní místnosti dvě. Jdeme zpět. Rozdělíme se na dva týmy. Zatímco budu já s Chakotayem hledat Kima a Torresovou, vaším úkolem, pane Tuvoku, bude zjistit co nejvíc o tom Komplexu." Zamračeně vrhla pohled na chmurnou obrazovku a cizí stavbu, která jí stále dominovala. "Přinesl nás sem; musíme předpokládat, že nás může poslat domů."

Když Tuvok odvedl Chakotaye a zbylého makistu k turbovýtahu, Janewayová se znovu otočila na Rollinse a zbytek vyčkávajícího osazenstva můstku. "Pane Rollinsi, udržujte poplach. Mějte nás neustále zaměřené - "

"Kapitáne? "

Zastavila se jednou nohou na schodech, dychtivá vyvinout nějakou aktivitu, a Parisovo vyrušení ji jen podráždilo. Když se k němu ale obrátila, prostá odvaha v mladíkově tváři ji zaskočila.

"Rád bych šel s vámi," dal najevo bez obalu.

Záblesk vnitřního sporu v jejím mozku, jenž trval snad jen nanosekundu, spálil sám sebe. "Jestli to má něco společného s tím, co řekl Chakotay - "

"Nemá." Vyšel schody, aby se postavil vedle ní, hlas měl odzbrojujícím způsobem upřímný. "Jen bych - " přes tvář mu přeletěl skoro ruměnec, "- strašně nerad viděl, že se Harrymu něco stalo," dořekl v rozpacích. Její zkoumavý pohled

však opětoval pevně a v očích neměl nic z obvyklé uštěpačnosti.

Možná není úplně k ničemu. Janewayová ho poplácala po rameni a kývnutím jej poslala ke dveřím. Znovu se dala do pohybu. "Tak jdeme."

KAPITOLA 9

Na zrcadlové hladině holografického jezírka nerušeně plavaly kachny. Vrby šuměly v teplém letním vánku a slunce viselo přesně pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů nad štítem modrobílého farmářského domku. Věčné červnové odpoledne, přesně jako když odešli, jen tu nyní scházel ten neposedný pes a veselí hosté. Zůstal pouze farmář, který hrál na banjo, posedával na schodišti na tu velikou verandu, oči zavřené, a drnkal cosi záhadně teskného. Janewayová uvažovala, jestli cizinci, kteří této simulaci vládli, určili toho muže a dům jako vhodné uklidňující výjevy pro současné návštěvníky, nebo bylo použité holografické vybavení přece jen omezeno množstvím vzorů, které dokáže uchovat a zkombinovat pro každé nově příchozí.

Tuvok otevřel trikordér a umožnil tak, aby jeho zvuk přehlušil hudbu banja. "Nejsou tu žádné známky humanoidního života, kapitáne." Vrátil zařízení do původního, uzavřeného stavu. "Kim ani Torresová nejsou v dosahu trikordéru. Možná v Komplexu vůbec nejsou."

Chakotay puškou ukázal na hráče na banjo. "On nám řekne, kde jsou."

Ano, s velkou pravděpodobností by mohl. Janewayová si však nebyla moc jistá, že jej přesvědčí. Přehodila si pušku do levé ruky, dotkla se makisty, který stál vedle ní, a poslala ho k Tuvokovi. Nechtěla, aby Vulkánec odešel bez ozbrojeného jištění. "Nechtě komunikační kanál otevřený," kladla mu na srdce. "Nechci ztratit nikoho dalšího."

Vulkánec přikývl a odkráčel se znovu otevřeným trikordérem v ruce, skláněje se nad ním, jako by ho ani nezajímalo, kam klade nohy. Pokynula Parisovi s Chakotayem, aby se jí postavili po boku, tiše uvolnila pojistku na pušce a vyrazila k domu. Neměla v úmyslu tu zbraň použít, pokud ji k tomu někdo nepřinutí, už se ale nechtěla nechat zaskočit.

Hologram na schodech na verandu otevřel oči a přestal hrát svou zpola nesmyslnou melodii. Poznamenal: "Proč jste se vrátili? Vy nemáte to, co potřebuji."

Přemohla nutkání vyrazit tomu hologramu banjo z rukou. "Nevím, co potřebujete. A upřímně řečeno mi na tom nezáleží. Chci jenom naše lidi a chci, abyste nás všechny poslal domů."

"Tak podívejte..." Hologram na ni mrkl a vrhl po ní stařečkovsky lehký, blahosklonný úsměv. "Nejste na podřadný dvounohý druh trochu hádaví?"

"Tenhle podřadný dvounohý druh," vyjela na něho Janewayová, "nemá rád, když ho někdo unáší."

Pokrčil rameny a vrátil se k banju.

"Bylo to nezbytné."

Spíš cítila než viděla, že se Chakotay pohnul, a ramenem Indiánův výpad zastavila. K jejímu překvapení tichého rozkazu uposlechl, nicméně jí v nevědomém pocitu marnosti sevřel paži a zařval na hologram: "Kde jsou naši lidé?"

Hlasitost neměla žádný účinek. "Tady už nejsou."

"Co jste jim udělal?" dotírala Janewayová.

"Vy nemáte, co potřebuji," odvětil hologram, jako by odpovídal na jinou otázku nebo jen odmítal zodpovědět tu poslední. "Oni možná ano." Struny na jeho nástroji nepříjemně zadrnčely, jako by ztrácely naladění, zdálo se však, že si toho hologram nevšiml. "Budete se jich muset vzdát."

Chakotay zavrtěl hlavou. "Tak to neuděláme."

Melodie se propletla sama sebou a vrátila se jako útvar, který se téměř podobal hudbě. Hologram si kýval do rytmu a nic neříkal.

Janewayová vzdychla a spustila paži, kterou zadržovala Chakotaye. "Jsme jejich velící důstojníci," vysvětlila pevně. "Máme na starosti jejich bezpečnost. Neseme za ně zodpovědnost. Takovému pojetí možná nerozumíte - "

"Ne." Oči, které se k ní zvedly, byly poprvé úplně živé. Žádná projekce, žádný obraz, ale skutečná, živoucí bytost, která se náhle projevila v podobě starého vesničana. Janewayová se po něm chtěla vrhnout a chytit jej, ještě než zmizí. "Rozumím," namítl cizinec. "Nemám ale na vybranou. Zbývá už tak málo času."

Kapitán zatajila dech ze strachu, aby tu chvíli nezničila. "Času na co?"

"Musím ctít dluh, který nelze splatit." Podíval se kamsi mezi jejich tváře, vlastní obličej bez výrazu. "Mé hledání ale neprobíhá dobře."

Ohlédla se na Parise a Chakotaye, avšak v jejich očích viděla také jen zmatek. "Řekněte nám, co hledáte." Znovu se obrátila k hologramu - s něčím, o čem doufala, že pochopí jako otevřenou upřímnost. Nebo přinejmenším kopii upřímnosti. "Možná vám můžeme pomoci to nalézt."

"Vy?" Pobaveně zafuněl - což byl děsivě lidský zvuk. "Prohledal jsem Galaxii způsoby mimo hranice vašeho chápání. Vy nemůžete udělat nic." Povzdychl si, podíval se na banjo a ona si s leknutím povšimla, že se všechny struny přetrhly. "Můžete jít. Jestli bude možné vaše lidi vrátit, slibuji, že to udělám."

"To nám nestačí," zahřměl Chakotay a Janewayová se k němu nešťastně přidala.

"Unesl jste nás sedmdesát tisíc světelných let od domova! Nemáme možnost se tam vrátit, pokud nám nepomůžete - a bez těch dvou neodletíme."

Hologram se postavil a přitiskl si banjo k hrudi, zíraje na rybníček a ohromné slunce za ním. "Poslat vás zpátky je ohromně složité," posteskl si. "Vy to snad nechápete? Nemám čas..." Jiskřivé jezírko zmizelo, pak je následovaly stromy za ním, pak zapadající slunce, obloha. "...nemám dost času..."

Vzápětí, ještě než si plně uvědomila úbytek světla či rozpad krajiny, se tam, kde stával umělý svět, nějak objevila záře - A stála na můstku Voyageru. Dívala se na zbylé čtyři členy výsadku a neměla tušení, co jim má říct. Nebo jak se dostali zpátky. Netušila, co dělat.

Jejich hlasy ani tak neslyšel, jako spíše cítil.

Vrací se mu vědomí...

Pak se mu před očima bolestivě rozžalo světlo a Kim si uvědomil, že je vidí skrze oční víčka, jak se propaluje růžovou tkání a černými sny. Prudce je otevřel a okamžitě toho litoval, neboť jas překonával veškerou bolest a zabodl se mu až do mozku. Chtěl jim říct, ať dají to světlo pryč, přes rty mu však nepřešlo víc než chraplavé zasténání.

Jas však velmi rychle ustupoval a když zamrkal, bolest zmizela a viděl jasněji.

Do zorného pole nad ním náhle vplula tvář. Nade mnou? Ležel na zádech. To vědomí se objevilo zničehonic, jako výboj blesku. Ležel na zádech na posteli a byla mu zima. A vřelá tvář, která se nad ním skláněla, patřila muži, kterého neznal, příjemnému, hezkému muži, který mohl být jak mladý, tak díky moudrosti v očích i starý. Usmál se na Kima a jemně se zeptal: *Jak se cítíte?*

Hrozně, pomyslel si Kim. Dokonce ani nevidím, že by se vám hýbaly rty. Přiměl se ale nejistě nadechnout a říci: "Proč tu jsem? Kde jsem?"

Přes mužovu tvář přelétlo něco velmi podobného smutku, a otočil se k někomu po pravici. Kim jeho pohled sledoval a spatřil ženu s týmiž neurčitými, ale překrásnými rysy. Vzala muže za ramena, lehce jej otočila a postavila se vedle Kimova lůžka.

Bez varování ho napadlo, že je v jakési nemocnici. Ty pachy - antiseptické, ale odporné - a barvy - studené a fádní - povahu místa prozradily, stejně jako přehnaný klid a profesionální chování téhle ženy a všech ostatních v té veliké místnosti.

"Prosím, ještě se nesnažte hýbat." Její hlas zavrněl velice příjemně, avšak informace, které mu sdělovala, zněly nějak falešně, ne úplně pravdivě. "Jste velice nemocný."

"Nemocný?" Nemocný se necítil. Možná zmatený. A určitě vystrašený. Zvedl se na lokty a snažil se ze sebe skopat ledově zelenou přikrývku, která jej poutala k posteli. "To se pletete," chabě se snažil vysvětlit. "Nejsem - "

Pak si všiml masitých boulí, které mu pokrývaly ruku a paži, a hlas se mu zlomil v přiškrcený nářek.

Co se mi to stalo? Kim nikdy neviděl tak podivné objekty na něčem, co mělo údajně být živé. Rychle si od krku odtáhl oděv, na hrudi nalezl další zduřeniny, a když šokem téměř přestával vidět, musel tu vířící temnotu zahnat divokým mrkáním.

Co se mi to stalo co se mi to stalo co se mi - ?!

"Ne!"

Ten výkřik zněl téměř lidsky, byť něco tak hlasitého Kim dosud nikdy neslyšel. Trhl sebou ve směru bolestivého zvuku; jeden z tichých ošetřovatelů v tu chvíli narazil do stolku zavaleného nástroji, které tak rozházel po zemi. V místě, kde ošetřovatel stál, to začalo vřít aktivitou a skoleného muže přeskočila silná postava. Kim se domníval, že ji ten pohyb nestál víc námahy, než kdyby měla rozplácnout mouchu. Nebyl schopen uvěřit, že někdo může v nemocničním andělu vypadat tak elegantně.

Prudce se otočila, jako by ho vycítila, a jejich oči se na okamžik střetly. Tebe znám! pomyslel si Kim naprosto překvapeně. Pamatoval si její tvář - tmavou, kostnatou a napjatou -, protože ležela na jedné z desek, které se táhly z holografické stodoly. Ó, Bože, to už bylo snad před sto lety. Určitě je jednou z makistů. A to znamenalo, že tu není sám.

Anebo možná všichni kromě nich dvou zmizeli...

Kim nedostal příležitost uvažovat o detailech. Místnost náhle vyplnili nemocniční sluhové a jak se makistka probojovávala ke dveřím, málem dva z nich zabila. Vlastně se jí to téměř povedlo. Avšak ošetřovatel, který se ze začátku usmíval na Kima a mluvil, aniž by slova vyslovoval, se s jakýmsi tajemným přístrojem v ruce protlačil do chumlu zápasících těl.

Držte ji pevně!

Zavyla jako zvíře a divoce se pod vahou všech svých nepřátel vzpínala. Pak se usměvavý ošetřovatel - který se teď neusmíval, všiml si Kim neradostně - natáhl za kordon sluhů a Harry zaslechl nezaměnitelné zasyčení hypospreje. Makistka se uklidnila, ztichla, a padla jako podťatá.

Ošetřovatel si naříkavě vzdychl a s očividnou úlevou sebou plácl na zem. *Vezměte ji támhle,* uděloval pokyny a unaveně se hrabal na nohy.

Kim si přitáhl pokrývku a sledoval, jak sluhové s téměř abnormální něžností odnášejí bezvědomou ženu. Nefascinovalo jej jejich mlčení nebo uctivá péče, s níž nyní přemisťovali někoho, koho ještě před pár okamžiky bez slitování přišpendlili k zemi. Jeho pozornost upoutaly hrubé novotvary, které hyzdily paže a krk makistky. A také velmi naléhavé vědomí, že ať už s nimi je cokoliv, mohlo to klidně postihnout i zbytek posádky. Z toho ovšem vyplývalo, že jejich šance na přežití nejsou růžové.

Přál si, aby mu jeho věznitelé - ochránci? - dali ještě nějaké jiné oblečení než jen anděla a přikrývku. Kim začal myslet na to, že zemře všemi opuštěn, a ta mdlá cizí nemocnice mu najednou připadala nesnesitelně studená.

KAPITOLA 10

"Kapitánův deník, hvězdné datum 48315,6..." Janewayová si procházela obrázky na paddu, který odevzdaně ležel na

stole. Připadalo jí, že kdyby ho měla uchopit, bylo by to vzhledem k pozdní noční hodině až příliš namáhavé. Kromě toho by za tím účelem musela zvednout hlavu, kterou si podpírala pěstí, a posadit se vzpřímeně, což nebylo součástí dohody, kterou si pro dnešní večer vyjednala se svým tělem. Dokud po sobě nechtěla, aby byla aktivní a pohotová, její mozek směl zůstat funkční tak dlouho, aby napsala poslední hlášení, prolétla si seznamy poškození a ztrát na životech a určila roli každičkého člena posádky v opravárenských a úklidových četách, které se měly zítra dát do práce. Dosud používala jen jednu ruku, kterou ťukala na tlačítka, což nebylo porušením smlouvy, byla si ale docela jistá, že jakýkoliv pohyb, který by připomínal pokus spořádaně se posadit nebo, nedejbože, vstát, by už mohl být takovým způsobem vykládán. Promnula si oči a znovu se donutila rozdělit pozornost, aby mohla víceméně zároveň dokončit zápis do deníku a organizaci rozpisu oprav.

"Vystopovali jsme, že energetické pulzy z Komplexu směřují na pátou planetu sousední soustavy. Věříme, že mohly být nějaký způsobem použity k transportu Kima a Torresové na její povrch."

Počítač velice zdvořile pípl a ona musela nakonec přece jen zvednout hlavu, aby se podívala na monitor a zjistila, co udělala špatně. Mlčky se na ni usmívala její vlastní slova. Janewayová na ně téměř deset vteřin zírala, než si uvědomila, že neslyšela počítač, ale signalizaci dveří pracovny, že někdo chce vstoupit. Vzdychla, opřela se a pokusila se narovnat ramena. Obrátila se ke vchodu. "Dál."

Tuvok udělal bolestně přesné čtyři kroky a zastavil se, ruce zkroušeně spojené za zády. Než se dveře se zasyčením zavřely a skryly to, co bylo za nimi, Janewayová přes Vulkáncovo rameno krátce zahlédla temný, poškozený můstek. To tam pracoval úplně sám? Takhle pozdě? Uvažovala, jestli příslušníci jeho rasy vůbec někdy spí.

"Kapitáne," oslovil ji formálně, "vypozoroval jsem cosi podivného ohledně těch pulzů. Zrychlují se."

Trošku se napřímila. "Zrychlují?"

Tuvok kývl. "Interval mezi pulzy se od našeho příletu zkrátil o čtyřicet sedm setin sekundy. Nedokáži to vysvětlit."

Zlehka se zasmála - nejistý, znechucený smích, jehož zvuk se jí příliš nelíbil - a mávla na něho, aby šel blíž. "To je jen jedno z mnoha tajemství, s nimiž se potýkáme, pane Tuvoku. Podívejte se na tohle." Otočila monitorem, aby na něj viděli oba, a taktně se odklonila, aby se jí mohl Tuvok nahnout přes rameno, aniž by riskoval nepravděpodobnou možnost fyzického kontaktu. Za svou kariéru zaslechla často zvěsti o tom, jak se Vulkánci vyhýbají i jen letmému dotyku lidí, nikdy si ale nebyla moc jistá, nakolik tomu má věřit. Věděla jen to, že i když o tom Tuvok nemluvil nahlas, vždy si zachovával pro něho přiměřený odstup a ona neměla v úmyslu tento úzus porušit.

Sledoval, jak se pod zářícím řádkem slov otáčí náčrt planety. Pozoruhodné záblesky z Komplexu se vzhledem k měřítku smrskly na pouhé krátké čárky, které prolétávaly mezi současnou pozicí Voyageru a povrchem planety. Janewayová se natáhla a ukázala na informace o planetě. "Celá planeta je prakticky jedna velká poušť. Žádný oceán, ani jedna řeka." Znovu se opřela a vrtěla hlavou. "Má všechny základní rysy planety třídy M, až na to..." Tentokrát si z tabulky o planetě vybrala určitý sled čísel a zvětšila jej téměř přes polovinu obrazovky, "...že v atmosféře nejsou žádné nukleogenické částice."

Tuvok se na ni zadíval, jedno obočí zvednuté. "To by znamenalo, že planeta není schopna tvorby mraků a srážek."

Přikývla a kousala se do rtu. "Zkoumala jsem tisíce planet třídy M - atmosféru bez riukleogenů jsem nikdy neviděla. Muselo zde dojít k nějaké mimořádné přírodní katastrofě." Náhle ji přepadlo zívnutí, které skryla za intenzivním promnutím celého obličeje. "Jakmile dokončíme opravy," pokračovala, když se jí vrátil hlas, "vydáme se k té páté planetě."

"Kapitáne, potřebujete spát."

Cítila, jak ve tvářích rudne - cítila se trapně, že ji přistihl při lži, a zničeně, že si všiml její slabosti - a natáhla se po paddu, aniž by vzhlédla k Vulkáncově klidnému obličeji. "Kimova matka mi volala těsně po tom, co odletěl ze Země... úžasná žena..." Naslepo listovala údaji před sebou. "Její jediný syn." Bylo ještě těžší to vyslovit než o tom jen přemýšlet. "Zapomněl si klarinet a ona chtěla vědět, jestli ho dostane včas, když ho hned pošle... musela jsem jí říct, že ne." Impulzivně vzhlédla k Tuvokovi. "Věděl jste, že hrál na klarinet v Juilliardově dorosteneckém orchestru?"

Chvíli neodpovídal. "Neměl jsem možnost se s panem Kimem setkat."

Když to řekl takhle, znělo to tak definitivně. Jako kdyby věděl, že už nebude mít příležitost. "Sotva jsem ho poznala," přiznala. "Vypadá to, že nikdy nemám možnost se s nimi všemi seznámit. Musím si na to udělat víc času." To byl dobrý slib, takový, který už chtěla splnit dřív, na jiných lodích, s jinou posádkou. "Máme dobrou posádku," řekla nahlas jakoby na svou obranu. "Musím je dostat domů."

"Posádce neprospěje, když ji povede vyčerpaný kapitán," podotkl Tuvok s klasickou trpělivostí.

Janewayová si nemohla pomoci a usmála se, ale jen trochu. "Máte pravdu. Jako obvykle." Opřela se a se vzdychnutím se na něho podívala. "Vaše rady mi moc chyběly, Tuvoku."

Uznale pokýval hlavou. "Těší mě, že jste pro mne přišla a mohu vám je tedy opět poskytovat."

Tolik se to blížilo vulkánskému přiznám pocitů, až samým překvapením nevěděla, co říct. Kdysi četla citaci jednoho slavného admirála, kde stálo: "Přátelit se s Vulkáncem je jako sochat z radioizotopů. Jen málo lidí to zkusí, a ti, kteří najdou odvahu, jen těžko vysvětlují, čím to, že ty milisekundy blízkosti, pokud se to podaří, za takový experiment vůbec stojí." Občas sledovala temnotu Tuvokova klidného výrazu a napadalo ji, že ji měl ten admirál varovat, že ti odvážní, kteří se rozhodli navázat s Vulkáncem přátelství, tak neučinili úplně ze své vůle - došlo k tomu bez plánování, v prvním milisekundu dlouhém záblesku, kdy jste se Vulkánci podívali do očí a uvědomili jste si, že on chápe, že máte city, a naopak.

Najednou se zalekla vlastního dlouhého mlčení. "Než jsem odletěla, mluvila jsem s vaší rodinou."

Člověk by zareagoval. Tuvok se jen otázal: "Mají se dobře?"

"Mají," odpověděla mu Janewayová. "Ale bojí se o vás."

Přes Tuvokovu tvář se přelil další z vulkánských nevýrazů - z nichž většina plnohodnotně zastoupila lidské projevy

rozmrzelosti, znechucení či netrpělivosti. "To není vhodný postřeh, kapitáne. Vulkánci se nebojí."

A nejsou vděční. "Chybíte jim," snažila se upravit předchozí prohlášení.

To mu zřejmě vyhovovalo lépe; očima mu ale prolétla upřímná něžnost, na niž u něho nebyla zvyklá. "Tak jako oni mně."

"Vrátím vás jim." Ta věta se z ní jednoduše vyhrnula, stejně neočekávaná a upřímná jako vulkánské přátelství, a Kathryn cítila, jak se jí ta slova vrývají do mozku, už když je vyslovuje. "To slibuji, Tuvoku."

Přijal to se stejným klidem jako každou jinou pravdu. Unaveně se usmála. Vulkánec jí kývl na dobrou noc a odešel z pracovny. Kdyby i sama sobě dokázala uvěřit tak snadno.

KAPITOLA 11

O pět hodin později nebyla víře - ani spánku - o nic blíž, než když Tuvok odešel.

Asi jsem se měla vrátit do kajuty. Dokonce i lůžko na hvězdné lodi bylo pohodlnější než gauč, který byl podle Janewayové navržen tak, aby dobře vypadal, a ne, aby byl použitelný. Avšak v kajutě zbývalo něco vybalit: dva kusy civilního ošacení, které jí měly připomínat podzim doma, obrázek Marka a zlatíčka Bear. Už před dlouhou dobou zjistila, že i když může pocit viny působit jako velká motivace, taky může všechno zničit - bujel z ukradené energie.

Že si byla od začátku toho faktu vědoma jistě mělo nějaký vliv na to, že ji včera večer, někdy mezi tím, kdy vypnula monitor a zhasla světla, přemohlo přesvědčení, že návrat do kajuty by znamenal něco jako kapitulaci. Že kdyby šla spát jako kdykoliv jindy, přijala by skutečnost, že odteď už tak bude chodit spát pořád - že bude chodit spát tady a nemá naději, že ještě někdy uvidí opravdový domov. Natáhla se tedy na tuhý, esteticky příjemný gauč, paží si zakryla tvář a namlouvala si, jak hrozně je pohotová, když spí tak blízko můstku. Kdyby ji tam někdo potřeboval.

Probděla pět hodin, ale zato zjistila, že na stropě pracovny je sedm svarů a klimatizace můstku se zapíná průměrně dvakrát za hodinu.

Měla jsem jít na ošetřovnu a nechat ten holografický zdravotnický program, aby mě uspal.

Měla zařídit, aby Mark chápal, že každá mise představuje pro kapitána riziko, že se už nevrátí domů, když ho žádala, aby se zatím postaral o Bear.

Měla říct ne, když ji Hvězdná flotila žádala, aby přijala tento úkol.

Nešťastně zamručela, obrátila se na bok a schovala si tvář do dlaní, snažíc se tlakem na oči zbavit všech těch skrytých měla bych.

Zapípal komunikační odznak a zachránil ji před další zlostí na sebe samu.

"Můstek kapitánu Janewayové."

Tuvok zřejmě opravdu nikdy nespal. "Mluvte." Snažila se, aby to znělo odpočatě a bystře, věděla však, že se jí to absolutně nepovedlo.

"Nerad vás obtěžuji, kapitáne." To byl Tuvokův výmluvný způsob, jak jí dát najevo, že si umí vyložit tóny lidského hlasu, i když je Vulkánci nenapodobují. "V poli trosek jsme ale narazili na plavidlo. Na palubě je humanoidní forma života."

"Už tam jdu." Spustila nohy na podlahu a snažila se urovnat si vlasy. Nemusím vypadat reprezentativně, ale vrabčí hnízdo na hlavě taky nepotřebuju. Protáhla se dveřmi na můstek, ještě když byly jen zpola otevřené. "Zavolejte je."

Rollins se otočil k operační konzoli, aby splnil rozkaz, a Janewayová sešla k velitelskému stanovišti a prohlížela si výjev na hlavní obrazovce. Mezi ostatky rozbitých sond a troskami družic se třpytila a převalovala ohromná směska lodí. Zavalitý, parabolickou anténou vyzdobený válec, který se velice podobal prvním pozemským sondám na Mars, volně plul za očesanými zbytky exijské nákladní lodi, jejíž náklad už dávno rozrušil trup. Pomyšlení na to, že v tomto temném, tichém pohřebišti ještě někdo žije, ji děsilo.

Obrazovka se zničehonic rozzářila a drobný cizinec s šišatou hlavou a očima, které barvou připomínaly hnědou čokoládu, prohlásil: "Ať jste kdo jste, našel jsem tuhle skládku první!"

Dopřála si lehký úsměv. Když viděla jeho shrbená ramena a podivně vystrčenou bradu, došla k závěru, že člověk nacpaný v kabině, která je menší než on, může dosáhnout jen omezeného stupně důstojnosti. "Nás trosky nezajímají, pane..."

Zdálo se, že její nedočkavou odmlku pochopil. "Neelix." Při představování zamával rukama, což způsobilo, že klouby na prstech zabubnoval o stěny. "A jelikož vás moje trosky nezajímají -" po holých rysech se mu rozlil nadšený úsměv " - strašně moc mě těší."

"Kapitán Kathryn Janewayová," odvětila formálněji, "z hvězdné lodi Federace Voyager."

Neelix se jí odvděčil vytříbeným přikývnutím. "Velice působivý titul. Nemám sice tušení, co to znamená, zní to ale opravdu velice hezky." Znovu se usmál a Janewayová uvažovala, jestli se snažil být tak dychtivý a veselý, nebo jestli celá jeho rasa přistupuje ke světu s takovým štěněcím nadšením.

Jestli bude po jejím, Voyager nezůstane na tomto konci vesmíru dost dlouho na to, aby to zjistili.

"Znáte dobře tuto oblast vesmíru, pane Neelixi?"

"Svými znalostmi této oblasti jsem proslulý," ujistil ji pyšně. "Jak vám mohu posloužit?"

Vyhnula se tomu, aby v této chvíli vznesla určitý požadavek. "Nevíte něco o tom Komplexu, který vysílá pulzy energie na pátou planetu?"

Podivně se zachichotal a zavřel oči. "Vím dost, abych se od něj držel co možná nejdál." Uklidnil se, rychle zamrkal, jako kdyby se chtěl zbavit všeho veselí, které mu kalilo zrak, a pohotově dodal: "Počkejte. Budu hádat." Zdálo se, že

lehká vřelost jeho hlas a oči snad nikdy neopouští. "Smetlo vás to z nějaké jiné části Galaxie a proti vaší vůli vás to dotáhlo sem."

Hluboko v sobě pocítila zvláštní napětí z hrůzy. "To zní, jako byste už takový příběh někdy slyšel."

"Bohužel ano." Neelix si povzdychl. "Snad tisíckrát." Pak pokrčil rameny a přiznal: "No, spíš stokrát - vlastně asi padesátkrát." Své zaujetí přesností rozptýlil mávnutím ruky. "Ochránce sem tahá lodě už měsíce."

Tuvok ani nedutal, Janewayová však vycítila nárůst jeho zvědavosti a naznačila mu, aby mlčel. "Ochránce?"

"Tak mu říkají Okampové. Ti žijí na páté planetě." Neelix se předklonil, jako by se pokoušel prolézt obrazovkou, Janewayová si ale uvědomila, že si jen poposedá po podlaze. Hlavou jí probleskla prchavá myšlenka na to kdo - nebo co - tu drobnou loďku původně pilotoval. "Unesl vám členy posádky?" chtěl vědět Neelix.

Cynicky se zasmála. "No vlastně ano."

Neelix účastně kývl hlavou. "Není to poprvé."

"Nevěděl byste, kam je mohl vzít?"

"Slyšel jsem, že je posílá právě k Okampům," sdělil jí Neelix. "Nic víc."

To bylo víc, než měli předtím. "Ocenili bychom jakoukoliv pomoc, kterou byste nám mohl ohledně hledání Okampů poskytnout."

Neelix natočil hlavu, jako by naslouchal někomu, kdo tam vlastně není. Smutek v jeho očích se tloukl s tím, jak tiskl ruce k mrtvým přístrojům před sebou. "Rád bych pomohl," vzdychl, "ale jistě vidíte, že dneska musím ještě prozkoumat spoustu trosek." Znovu se předklonil, tentokrát jako by jí z přátelství sděloval něco důvěrného. "Překvapilo by vás, jak cenné věci lidé někdy opustí."

Kdyby to byl Fereng, byla by si jistější, že ten divoký záblesk v jeho očích je vyvolán pouze hrabivostí. Uposlechla instinktů a sladce navrhla: "Samozřejmě bychom vás za vaše potíže odškodnili."

Naprostá nevinnost, která se mu mihla obličejem, ji ještě víc přesvědčila, že ať už Neelix pocházel odkudkoliv, jeho lidé mnohem prostší chování Ferengů zřejmě zavrhli už před dávnými časy. "Vy mi nemůžete nabídnout skoro nic," ujišťoval ji horlivě. "Pokud ovšem..."

Až na ta poslední slova si vedl znamenitě. "Ano?" pobídla jej.

"Pokud ovšem," zopakoval ve stejně vysoce teoretickém duchu jako předtím, "náhodou nemáte nějakou..." Tmavé oči se mu rozzářily dychtivostí. "Vodu."

Věděla, že se jí na tváři objevilo překvapení, a navíc si po chvilce uvědomila, že vlastně nechápe, proč jí takový požadavek vůbec připadá zvláštní. Vždyť na nejbližší obyvatelné planetě - a Neelix se určitě v žádném z těch zpuchřelých vraků, které se vznášely všude okolo, nedostane nijak daleko a už vůbec ne rychle - nebylo ani dost povrchové vody na to, aby uživila step. Což znamenalo, že věc, kterou každé ráno považovala ve své kávě za samozřejmost, byla pravděpodobně tím nejhodnotnějším předmětem k vyjednávání, v jaký mohla vůbec doufat. "Když nám pomůžete najít ztracené členy posádky, můžete mít vody, kolik chcete."

Neelix v němém úžasu otevřel ústa. Sice je trhnutím zase rychle zavřel, tu reakci už ale zastřít nemohl. "To zní jako..." zadrhl, hledaje správná slova, "...rozumná dohoda."

Víc než rozumná, a kapitán měla tu výhodu, že to věděla. "Dobře. Paprskem vás přeneseme k nám a vaši loď vtáhneme do hangáru." Měla pocit, že ta malá troska nemůže přežít namáhání způsobené vlečným paprskem, aniž by z ní neunikl všechen vzduch. "Pane Tuvoku, běžte do transportní místnosti dvě a přivítejte hosta."

Zatímco se Tuvok bez poznámky otočil k turbovýtahu, Neelix nejistě těkal pohledem z Janewayové na Vulkáncova vzdalující se záda. "Paprskem?" vykvikl vystrašeně.

Zvedla obočí. Na této straně Galaxie tedy nebyla technologie transportéru samozřejmá. To stálo za to si zapamatovat.

"Máme technologii, která vás dokáže okamžitě přenést z vaší lodě na naši. Je to úplně bezpečné," rychle jej ujišťovala, když mu tváří prolétlo něco, co mohlo být jak nadšení, tak hrůza. "Můžeme?"

Na důkaz souhlasu zvedl ruce, a když jej transportér proměnil v jiskřící atomy a unesl ho, na tváři se mu stále zračil obrovský úžas.

První věcí, které si Tuvok na hostovi všiml, byl zápach.

Mohl se domnívat, že Neelixovi lidé vylučovali ochranné pižmo, stejně jako ropušovci na Rudolpha IV. Nebo že sekrety žláz Neelixovy reprodukční endokrinní soustavy připadaly nepříjemné pouze vulkánskému hypercitlivému nosu, zatímco mezi příslušníky jeho druhu vyvolávaly pozitivní pocity. Stejně jako u Klingonů nebo lidí v určité fázi jejich vývoje. Tuvok by dokonce mohl chtít provést ten podivný lidský zvyk jménem důvěřuj, ale prověřuj a zkonstruovat pracovní hypotézu založenou na Neelixově nedávném pobytu na zpustlém plavidle neznámého původu a s pochybným ventilačním systémem. Když se ale Neelix přestal nervózně krčit, těžce seběhl schody z plošiny, postavil se ani ne na délku paže od Tuvoka a Vulkánec byl nucen připustit, že každičká molekula toho puchu vycházela přímo z Neelixe a sbírky hmyzu, který se snažil skrýt pod cizincovým taktéž smradem nasáklým oblečením.

Tuvok si zdvořile odkašlal do dlaně.

"No to je úžasné!" Neelix produsal kolem Tuvoka a stoupl si na špičky, aby zamával na transportního technika za průhlednou ochrannou zábranou. "Vy z Federace jste očividně pokročilá kultura."

Tuvok se otočil, aby mohl sledovat pohyb toho malého stvoření po transportní místnosti, zjistil však, že se není schopen přimět přistoupit k němu třeba jen o krok blíž. "Federaci tvoří mnoho kultur. Já jsem Vulkánec."

"Neelix." Cizinec se prudce obrátil a vystřelil před sebe ruku v nevázaném projevu přátelství. "Těší mě."

Pomyšlení, že se dotkne kůže, která páchne a zároveň se hemží jakýmisi breberkami, z Tuvoka vyrazilo další lehké zakašlání. To malé porušení vulkánské disciplíny jej tak vyděsilo - což byla další nevhodná reakce, jak ho informoval chladný vnitřní hlas - že ani neměl čas pocítit vděk, když Neelixovu pozornost okamžitě upoutalo něco jiného a na

potřesení rukou už tedy netrval. Tuvok se ani nehnul a v hlavě si odříkával všechny sloky tišícího Pok'Tow. Neelix už mezitím opět cupital po místnosti a špinavým prstem se šťoural v panelu interkomu.

"Zajímavé. Co to vlastně všechno dělá?"

"Ujišťuji vás - " Vyžádalo si to každičký gram jeho vulkánského sebeovládání, aby zdvořile vykročil a pokynul Neelixovi k dveřím transportní místnosti, " - že vše v této místnosti má specifickou funkci. Nicméně vysvětlování by trvalo několik hodin. Navrhuji, abychom se odebrali do vaší kajuty." Tolik jej potěšilo, že se Neelix dobrovolně vydal do chodby jako první, až přívětivě dodal: "Možná byste se rád vykoupal."

Neelix na něho horlivě zamrkal. "Cože to?" Tuvok poprvé zakusil cosi blízkého lítosti, že Janewayová uspěla a zachránila jej od makistů.

KAPITOLA 12

Když se Kim ráno probudil, byla mu zima, cítil se opuštěně a nebylo mu dobře. První dva pocity přičítal tomu, že je držen jako rukojmí v bezbarvé cizí nemocnici, nemá na sebe nic jiného než lehké bavlněné šaty a není s ním nikdo, na koho by se mohl spolehnout a mluvit s ním. Když byl jako dítě jedinkrát v nemocnici - kvůli podezření na rigelskou horečku, protože si hrál na průzkumníky Hvězdné flotily s hloučkem rozpustilých zelených dětiček z orionského diplomatického doprovodu - matka a otec se celou dobu zdržovali poblíž karanténního pokoje. Dokonce mu tehdy ani nebylo špatně (symptomy se u něho nikdy neprojevily), ale měl všechny knížky a filmy, které si mohl jakýkoliv kluk přát, aby zahnal nudu, a maminka mu dokonce přinesla klarinet, kdyby se jeho pobyt náhodou protáhl na víc než týden. Dopadlo to tak, že se směl vrátit už po třech dnech, maminka mu ale přesto uspořádala uvítací oslavu a pozvala všechny jeho přátele.

Když si vzpomínal na její kulatý, veselý obličej a porovnával ho se vší zdejší jednotvárností, ztěžklo mu srdce steskem ještě víc. Převalil se na té cizí posteli a tiše plakal, dokud nebylo to nejhorší za ním.

A ticho tmavé ošetřovny pouze jitřilo slabost jeho žaludku. Jako staré hodiny s ručičkami, jejichž tikání vás jak udržovalo vzhůru, tak vám násilím připomínalo, kolikrát byste měli mrknout, kdybyste nechali otevřené oči. Posadil se a snažil se v sobě vzbudit profesionální klid. Zatahal se za límeček a podíval se na hruď, aby si prohlédl hrubé výrůstky, které od doby, kdy se v tomto podivném prostředí probudil poprvé, zkoumal snad už pětkrát nebo šestkrát. Unikl mu nejistý, tichý povzdech. "Pořád jsou tam," zašeptal si pro sebe zahořkle. Vypadalo to, že na to už odpověď nevymyslí.

Nezdálo se, že by se bradavičnaté novotvary šířily, nicméně když se na ně díval jen sem a tam, nemohl provést nějaký systematický průzkum. Nějak to spadalo do kategorie "to radši nechci vědět". Měl kvůli tomu trochu pocit viny - Paris by si určitě přiznal, jak hrozně je to nepříjemné, a návdavkem by na to ještě vymyslel vtip. Kim se však zmohl jen na to, že se těch neznámých ozdob na pažích, hrudi a krku dotýkal prstem a kdesi hluboko uvnitř kvílel: Já jsem jenom praporčík! Já nemám umřít - ještě ne! Možná, že to bylo upřímné, nijak mu to ale nepomohlo.

Jeho pozornost upoutalo omámené zavrčení z druhé strany ošetřovny. Zarazil se, šaty sevřené v pěsti, a nervózně pokukoval do míst, odkud zvuk pocházel. Chvíli napjatě naslouchal a pak se s tichým zasmáním uvolnil, neboť poznal, že hlas patří snědé makistce, která se včera v noci tak zoufale snažila utéct. Sakra, asi bych ji nepoznal, kdyby doopravdy mluvila! Nesporně byla celou dobu po zvukové stránce výrazná, avšak nijak zvlášť komunikativní.

Sklouzl nohama z postele, vrhl kradmý pohled k zavřeným dveřím a naboso našlapoval po studené podlaze k jedinému lůžku, které bylo, kromě jeho vlastního, obsazené.

I když ji cizí uspávadlo stále poutalo k říši snů, ležela napjatě, jako by zápasila. Kim děkoval svým lepším instinktům, že když se tu poprvé probral, tak nevybuchl; kdyby se tak stalo, probíjeli by se právě teď k vědomí oba, ne jen ona. Prohlížel si tmavou tvář a kostnaté čelo a uvažoval, jaké geny jí do obličeje vytesaly takovou permanentní zlost, kterou ještě umocňovaly havraní vlasy.

"Bude to v pořádku..." Na zádech ho zastudil vzduch a on se natáhl, aby si přitáhl košili; zároveň se k ní trochu přiblížil. "Bude to v pořádku," konejšil ji.

Makistka se se zděšeným zajíknutím zprudka posadila. Kim uskočil a zničehonic byl rád, že se jí nepokusil dotknout. Zjistil, že hledí do očí, které ho obviňují, a sám se tváří omráčeně a úplně nevinně. "Kdo jsi?" sykla a skopla přikrývku. "Kde to jsem?" Výrůstky na pažích a krku měla sinalejší a četnější než on.

Kim si rukou za zády stále svíral šaty, pokrčil rameny a vrhl na ni uklidňující úsměv. Tedy alespoň doufal, že je uklidňující.

"Jmenuji se Kim - Harry Kim. Sloužím jako praporčík na hvězdné lodi Voyager. Byl jsem unesen z Komplexu, úplně stejně jako vy." Rozhlédl se po primitivní místnosti. "Nevím, kde jsme," musel přiznat.

Se silou mladého lva vyletěla z postele a začala přecházet místností, jako by se soustředila na cíl, o jehož povaze se on mohl pouze dohadovat. "Co dělala Hvězdná flotila v Komplexu?" chtěla vědět, když z nejbližšího stolu smetla odpadky.

"Vlastně jsme hledali vás." Sledoval, jak se plíží od postele ke stolku a odtud ke zdi, a uvědomil si, že to, co považoval za vědomý cíl, nebylo nic víc než pocit marnosti, který se z ní snažil dostat ven. "V jednu chvíli jsme byli v Badlands. Nato..." Rozhodil rukama, jelikož nevěděl, jak lépe popsat jejich nesnáze. Anděl se mu při tom znovu rozevřel. Zdálo se, že makistku, která byla oblečena stejně neelegantně jako Kim, jeho polooděný stav nijak nedojímá. Zabrala za zásuvku, skoro ji vytrhla z vodících lišt, a začala se prohrabávat neuspořádaným obsahem.

"Tím chceš říct, že jste se nás snažili chytit."

"Přesně." Když uvážil výsledek, nemohl se té ironii suše neusmát. "Považuj se za chycenou." Okatě si začal prohledávat skrovné ošacení. "Určitě tu někde mám fázer."

Než makistka vyrazila ke dveřím, zadívala se na něho. "Vůbec mi to nepřipadá vtipné, Flotilo."

Měl takový pocit, že vtipné jí nepřipadá skoro nic. Škoda. Kdyby se někdy usmála, byla by i docela hezká.

"Nemá to smysl," poznamenal, když začala oběma rukama lomcovat za kliku. "Jsou zamčené." V průběhu předchozí bdělé fáze to zkoušel dvakrát.

Když se před ni snažil postavit, odstrčila jej a Kim podle napjatých svalů na čelisti poznal, že nemá v úmyslu nechat se věznit něčím takovým, jako jsou zamčené dveře nebo podivné zduřeniny. "Hej..." Protože s narůstající silou začala rukama, lokty a nohama útočit na dveře, chytil ji za zápěstí. "Hej! Čeho tím chceš dosáhnout?"

Byla silnější, než očekával - domníval se, že se ho snaží setřást, ona jím ale téměř mrštila o podlahu. Zaťala pěsti, až jí zbělaly klouby, a zasypala dveře sérií úderů. "Co nám to dělají? Co jsou ty věci, co na nás rostou ?!"

Kim se nehnul ani o píď; bál se jí postavit. "Chceš, aby tě znovu nacpali sedativy?" zeptal se velice mírně.

K jeho překvapení sebou trhla a pohlédla na něho, jako by si předtím neuvědomovala, že tam vůbec je. Tváří se jí prohnala zlost, stud a znovu zlost. Prudce se odvrátila od dveří a rázovala do rytmu s vrčivými nádechy. "Máš pravdu, Flotilo," přiznala tišším, ale o nic méně nepřátelským hlasem. "To ta moje klingonská polovička. Občas ji nezvládám."

Klingonská. To vysvětlovalo jak tu sílu, tak exoticky snědé rysy. Kim opatrně vstal a chodil s ní po ošetřovně. "Jak se jmenuješ, makistko?"

Vrhla po něm pohled, jako by si nebyla jistá, jestli si z ní nedělá legraci, pak ale tu myšlenku potřesením hlavy zahnala. Nicméně odpověděla: "B'Elanna. B'Elanna Torresová." Promluvila téměř zdvořile. Zastavila se a rukama bezděčně roztrhla prostěradlo. "Neřekli ti něco?"

Uvažoval, že jí tu ubohou látku vezme, pak ale usoudil, že je lepší, když přetrhne prostěradlo a ne jeho. "Jen to, že se jmenují Okampové. Něco ti tedy povím - jejich medicína je jako z temného středověku." Vyskočil si na postel naproti ní. "Sestra mi dnes ráno dokonce chtěla pustit žilou."

Alespoň to z ní nakonec vymáčklo úsměv. Zvláštní, jaké věci připadají Klingonům zábavné. Odvděčil se jí vlastním přátelským úsměvem a ve vlídném mlčení ji ještě několik minut nechal masakrovat povlečení.

Kimovo podvědomí zpočátku nepovažovalo slabé cvaknutí, které se za ním ozvalo, za zvuk, který by jej měl vyburcovat. Byl příliš zvyklý na dveře Hvězdné flotily, které při otevření zasyčely a člověk slyšel tiché pohyby závěsů a západek. Avšak Torresová okamžitě znehybněla. Zahodila klubko nití, které původně fungovalo jako prostěradlo, a když se napjala, že vyrazí, Kim musel seskočit z postele a chytit ji za loket. Stůj! vyslovil rty a modlil se, aby se její klingonská polovina zarazila a uposlechla jeho lidského úsudku. Bůh ví, že kdyby se rozhodla uprchnout, jen těžko by ji mohl zastavit.

Těžce oddychovala, zuby zaťaté, ale ztuhle přikývla a stále sledovala dveře. Malé vítězství, ale stačilo. Kim ji stiskl silněji, jako povzbuzení a varování zároveň, a pomalu se otočil tam, kam hleděla.

Ve dveřích stál Okampa, náruč měl plnou šedozelené látky, a usmíval se vřelým, leč poněkud rozčilujícím úsměvem. To je ten doktor, vzpomněl si Kim. Nebo přinejmenším ten ošetřovatel, jehož jemný hlas jako první pronikl Kimovou zmateností a uklidnil jej neurčitými slovy a nadnesenými frázemi. Jako by doktor na tu vzdálenost mezi nimi zaslechl Kimovy myšlenky, vyhledal praporčíkovy oči, přívětivě kývl a viditelně se uvolnil.

"Doufám, že už je vám lépe," řekl nahlas, stále pomalu a s podivnou výslovností. "Vím, jak vás to všechno musí děsit. Kdybyste se chtěli převléci, přinesl jsem vám nějaké šaty." Natáhl před sebe ruce s hromádkou oblečení, jako by si právě vzpomněl, že ji má u sebe.

Torresová se v Kimově sevření nespokojeně cukala. "Proč nás tu vězníte?"

Okampovy oči se překvapením prudce rozšířily. "Nejste zajatci. Ve skutečnosti - " Opatrně vykročil, oblečení stále před sebou, " - vás oba považujeme za vážené hosty. Seslal vás k nám Ochránce." Zatímco pokládal šaty na postel mezi nimi, významně pohlédl na Torresovou. "Pokud se nebudete chovat hrubě, smíte opustit tento pokoj."

Pokoj. Jakou moc má jazyk, když se místnost v průběhu jednoho dne může změnit z nemocnice přes vazební celu až na pokoj. Kim natáhl ruku, aby doktorovi ukázal pobledlé výrůstky na kůži. "Co se s námi děje? Co jsou tyhle věci?"

"To opravdu nevíme," přiznal Okampa a očividně se necítil dobře. Trochu nuceně se rozveselil a pokračoval: "Určitě máte hlad. Nešli byste se se mnou najíst?"

Při zmínce o jídle se Kimův žaludek scvrkl hladem. Už to bylo dlouho, co na rodinném pikniku v Komplexu alespoň cítil kukuřičný chléb. Střelil pohledem po Torresové a zjistil, že i ona při tom návrhu vypadá trochu zamyšleně. "Dejte nám chvíli na převlečení," požádal doktora. Okampa potěšené přikývl a odpelášil.

"Myslím, že lže," prohlásila Torresová hned, jak byli znovu sami.

Kim se ironicky pousmál, protřepl jedny volné kalhoty a podržel je před sebou, aby si je prohlédl. "Lže? A v čem? Zatím nám ani nic neřekl."

"V tom, že můžeme jít ven." Podařilo se jí, že i ta prostá věta zněla jako nadávka. Otočila se zády ke Kimovi, stáhla si anděla a soukala se do dlouhé halenky. "V tom, že neví, co se s námi děje." Zastavila se a zadívala se do země, urputně uvažujíc. "Jestli nám to neudělali oni, tak kdo tedy?"

"Možná, že nikdo." Kim jí podal druhé kalhoty a počkal, dokud si je neoblékla. "Možná jsme prostě něco chytili."

Torresová zabručela a byla to buď kletba, nebo projev zvířecího vzteku. "Nezdá se mi."

Neřekl jsem, že mně se zdá, pomyslel si. Nechal však Torresovou vybouřit se a vyšel do haly.

Doktor je přivítal širokým úsměvem, vyhnul se však tomu, aby se jich dotkl. Kim si nesmyslně vzpomněl, že Okampovy ruce jsou teplé a nádherně jemné. S jistým úsilím tu představu potlačil.

"Tak rád vás vidím, když jste v dobrém rozmaru," ujišťoval je doktor. Pokynul jim k tmavé, holé chodbě, a když vyrazili, kráčel vedle Kima. "I když se snažíme být co nejopatrnější a nejmilejší, péče o návštěvníky je vždy náročná."

Kim si vyměnil pohled s Torresovou. Očividně si vzpomněla na tutéž zastaralou péči jako on a zašklebila se. "Když

nejsme vězni," oznámil Kim doktorovi co nepřátelštějším tónem, "rádi bychom se vrátili na své lodě a k vlastním lékařům."

Na doktorově tváři se objevil zarmoucený výraz. "To není možné. Není se totiž jak dostat na povrch."

Torresová jej probodla zlověstným pohledem. "Jak to myslíte, na povrch?" Kim však znal odpověď, už když jí ta slova vycházela z úst. Když vykročili z ponurého tunelu do silnějšího světla umělého dne, doktor moudře mlčel.

Město se rozkládalo dál, než kam dohlédli, a postupně mizelo za obzorem tak blízkým, že se s ním nemohlo srovnávat nic, co kdy Kim viděl. Mezi neokázalými budovami se táhly lávky, rampy a jezdící schody - jako síť spletená ze vznášejících se antigravitačních plošin, která držela to místo pohromadě proti ohromné váze kamene a půdy, jež nad ním tvořily oblohu. Dokonce i lidé, kteří se jím trousili, vypadali unaveně a otupěle. Stáli na pohyblivém chodníku, jako by je nezajímalo, jak se dostanou k cíli, a uniformní bezvýraznost jejich šatů byla v podivném kontrastu s promyšlenými detaily, opatrně zakomponovanými do ozdob jejich oblečení. Kim uvažoval, jestli by to tu neožilo, kdyby přidali ptáky, stromy, trávu nebo květiny. Zřejmě ne. Nedostatek elánu souzněl s tichým souhlasem, s nímž si Okampové plnili své drobné, neveselé povinnosti. Kromě toho, ať už to bledé, namodralé světlo na tento svět vrhalo cokoliv, nebyl to jediný zdroj - pravděpodobně tu nebylo dost zářivé energie na to, aby uživila třeba jen řasy.

"Jsme pod zemí..." Kim chtěl říct něco smysluplnějšího, to ohromené prohlášení už ale nezarazil.

Doktor přikývl; patrně praporčíkovo překvapení pochopil. "Naše společnost je podpovrchová. Už tu žijeme přes pět set generací."

"Ale předtím - " Torresová musela v doktorově hlase také zaslechnout nevyslovenou touhu, " - jste žili na povrchu?"

Přikývl. "Dokud nezačalo Oteplování."

"Oteplování?" zopakoval Kim.

"Tehdy se povrch změnil v poušť a přišel Ochránce, aby se o nás staral." Zmlkl a sestoupil k jednomu z mnoha pohyblivých chodníků, zastavil se však, než na něj nastoupil. Otočil se, jako by očekával, že půjdou za ním, a Kim netrpělivě zatahal Torresovou za ruku. Toužil po odpovědích ještě víc než po jídle a byl rád, že makistka poslechla bez odmlouvání. Když došli k doktorovi, usmál se a vedl je hlouběji do sterilního města.

"Naše staré záznamy tvrdí, že otevřel obrovskou průrvu v zemi," vykládal a místo na pacienty se díval na Okampy, které míjeli, "a přivedl naše předky na toto místo. Od té doby se stará o všechny naše potřeby." Což nezahrnovalo přílišnou hojnost světla a barev, alespoň podle toho, co zatím Kim viděl. A kdyby to místo bylo ještě o trochu tišší, nemohl by si pomoci a začal by křičet. Vyklonil se za Torresovou a snažil se nahlédnout do nejbližšího vchodu, jestli se tam neshromažďují nějací lidé, kteří by spolu třeba mluvili. Místo toho zjistil, že hledí na hlouček Okampů, kteří mu pohled s upřímnou zvědavostí opětují. Dotýkali se jeden druhého a dívali se po sobě, jako by si vyměňovali stejné klepy a delikátnosti jako každá taková sešlost, avšak tiše. Tak tiše.

"Odpusťte jim, prosím." Doktor se omluvně postavil před Kima a zahnal diváky, ať si jdou po svých. "Oni ví, že jste přišli od Ochránce. Nikdo z nás ho neviděl." Zaváhal, zatímco se skupinka lidí pomalu rozpadala, a objevilo se slabě osvětlené náměstíčko, kterým se táhla dlouhá fronta trpělivě čekajících Okampů. "Ale ale." Doktor se postavil na špičky, aby viděl až za tichý dav. "Obávám se, že se znovu rozbil jeden z jídelních automatů. Opravář má asi práci někde jinde." Jemně se tlačil zástupem lidí a polekal Kima zvukem/pocitem svého hlasu, což už praporčík zažil předchozího dne. *S dovolením, prosím.* Možná, že ticho toho podzemního města nakonec Okampům tolik nevadilo.

Lidé kolem zvedali hlavy, když se jich dotkla doktorova slova, a jejich pobledlé tváře se otáčely ke Kimovi s Torresovou jako květy ke vzdálenému slunci. Kim jejich užaslé pohledy opětoval nervózním úsměvem a cítil se zvláštně provinile, že přitahuje jejich pozornost. Když se dostali na začátek fronty, doktor se natáhl před prvního Okampu a nadzdvihl dvířka nenápadného nástěnného zařízení, aby odtud vytáhl dva tácy s vlhkým, nijakým jídlem. Nepříjemně se podobalo žrádlu pro psy, a vůni nemělo pro jistotu skoro žádnou. Kim nakrčil nos, nicméně nic neříkal, a podal jeden tác Torresové. Doktor se mezitím hbitě předklonil a z otevřeného automatu vytáhl třetí podnos pro sebe. Tácy, nádobí a dokonce i hrudkovité hromádky zpracovaných bílkovin mohly klidně být holografickými klony svých protějšků, neboť mezi nimi nebyly absolutně žádné rozdíly.

Torresová se na tu břečku mračila, jako by uvažovala, jestli jí z toho má být špatně. "Poskytuje vám i jídlo?"

Navzdory ostří v jejím hlase se Okampa usmál a vedl je z náměstíčka ke spoustě čistých, šedivých stolů. "Vlastně ano. Po Oteplování pro nás navrhl a postavil celé tohle město. Generátory jídla rozdělují výživové doplňky každých čtyři celá jedna intervalu." Zasněně naklonil hlavu nad tác a zadíval se na něj. "Možná to nechutná tak cizokrajně, jak se dožadují někteří naši mladí, nám to ale stačí."

Kim se neodvažoval dohadovat, jestli to vypovídá víc o potřebách Okampů, nebo o tom, jaký důraz na ně klade Ochránce.

Za řadami stolů visel monitor dlouhý a vysoký jako hlavní obrazovka Voyageru a skrápěl podzemní tmu laskavými obrazy světa, který tito lidé žijící v útrobách obrovské kamenné hrobky nemohli nikdy poznat. Na vlnách uklidňující hudby se vznášely nádherné obrazy oceánů a řek; s vodními výjevy se prolínaly lesy a prérie. Nakonec obrazovku ovládl jakýsi krmící se hlodavec, jenž se prokousával záplavou podzimního listí. Okampové po celé jídelně si proměnlivé obrázky prohlíželi s téměř hypnotickým zaujetím.

Kim kývl hlavou k obrazovce a posadil se na židli, kterou mu doktor přisunul. "Takhle s vámi Ochránce komunikuje?"

Doktor pohlédl, kam Kim pokynul, zavrtěl hlavou a také se usadil. "Nikdy s námi nekomunikuje přímo. Pokoušíme se interpretovat jeho přání co nejlépe."

"Zajímalo by mě..." Kim odtrhl oči od zvláštně podmanivých obrázků, avšak zjistil, že je pro změnu přitahován souborem stejných obrazovek na opačné straně sálu. Přinutil se soustředit na okampského doktora. Torresová tvrdohlavě pozorovala jídlo. "Zajímalo by mě, jak jste interpretovali Ochráncovy důvody pro to, že nás sem poslal."

Doktor rozvířil kaši něčím, co vypadalo jako vidlička, a chvíli působil jako člověk, který hledá ve svém nitru. "Věříme,

že vás musel oddělit od ostatních vašeho druhu, aby je chránil."
Torresová řízla příbory o stůl. "Aby je chránil?"
"Před vaší nemocí." Doktor se po nich nejistě podíval. Kim se mezitím natáhl, aby ji uchopil za zápěstí. "Možná se snaží zabránit epidemii."
"Dokud jsme se nesetkali s tím vaším Ochráncem, nic nám nebylo," podotkla Torresová.
Kim jí sevřel ruku - silně - a tím si od ní vysloužil zlý pohled. Nato se mu bez námahy vykroutila a na oplátku stiskla ruku jemu. Odmítl jí poskytnout pocit zadostiučinění, že ho uvidí trpět, proto to co nejlépe ignoroval a zeptal se doktora: "Proč by nás posílal k vám, kdyby si myslel, že je ta choroba nakažlivá?"
"Určitě ví, že jsme imunní. Občas nás požádá, abychom se o lidi s touto chorobou postarali. To je to nejmenší, co můžeme udělat, abychom mu splatili - "
Torresová pustila Kima a přes stůl se naklonila k doktorovi. "Měli jste tu další, jako jsme my?"
Doktor se s trhnutím odtáhl a překvapeně mrkal. "Ano..."
"A kde jsou?"
Opatrně se narovnal, zadíval se Torresové pevně do očí a odsunul zbytek jídla. "Váš stav je velice vážný," vysvětlil opatrně, jako by o každém slově usilovně přemýšlel. "Nevíme přesně, jak tu nemoc léčit." S jistou zlověstnou vytrvalostí se na oba podíval. "Obávám se, že ostatní nepřežili."

KAPITOLA 13

Tuvok si uvědomil, že když na jeho zvonění odpovědělo Neelixovo švitořivé "Dále!", které však bylo tak nezřetelné, že by je lidské ucho nikdy nezachytilo, měl očekávat problémy. Podle lehkého Dopplerova posunu a ztráty harmonické komplexnosti okamžitě usoudil, že hlas byl zeslaben průchodem přes několik stěn. A rozptýlen jinou, na pozornost náročnou aktivitou. Tuvok došel k závěru, že mu chybí dostatečné množství údajů, aby se mohl o povaze té aktivity dohadovat, a tak na vyzvání vstoupil do Neelixovy kajuty, předpokládaje, že Neelix proti vyrušení nic nemá.
Vnitřek kajuty páchl jako márnice.
Blesková inspekce odhalila, že většina toho puchu vychází ze spálených ostatků jakéhosi ubohého stvoření, jehož částečně rozložená kostra se válela po stole, lůžku i po podlaze. Byl si vědom, že jeho nechuť k masu je kulturní a rasou podmíněný předsudek, a opatrně odsunul s tím spojené negativní myšlenky do takové části mozku, která mu nebude zasahovat do schopností jednat s hostem zdvořile. Nicméně jeho stejně silná záliba v hygieně se tak snadno utišit nedala. Upjatě našlapoval mezi hromádkami oblečení, rozházeným, nedojedeným ovocem a nekonečnou řadou džbánků s vodou. Ve chvíli, kdy došel ke dveřím koupelny, téměř se odloučil od svého fyzického já.
V tom, co původně považoval za ječení horkem namáhaných vodovodních trubek, nyní zřetelněji rozeznal jakýsi primitivní hudební výtvor. Tuvokovi to připomínalo nářky netopýrů vřeštivých z planety Xerxes. Ti tak omračovali lyrochvosty nádherné, kteří představovali hlavní zdroj jejich obživy. Nezdálo se pravděpodobné, že by se Neelixovi tak daleko od prostoru Federace podařilo - nebo že by vůbec chtěl - na loď takového netopýra vřeštivého propašovat, avšak když se z vířícího oblaku páry nanovo ozvalo to zrůdné hýkání, Tuvok nemohl s čistým svědomím podobnou hypotézu úplně zavrhnout.
Zastavil se na prahu koupelny a 7,05 sekundy se pokoušel prohlédnout hradbou páry. Pak, když jej napadlo, že ve skutečnosti možná ani nechce vidět, co se uvnitř děje, zavolal prostě: "Pane?", a čekal, až se Neelix vyváže z jakéhokoliv spojení, které spolu s netopýrem vřeštivým sdíleli.
Když se Neelix vyhrnul na hladinu, ve vaně, která přetékala snad vařící vodou, pára se na okamžik projasnila. "Pane Vulkánče! Pojďte dál, pojďte!" Široce se usmál a celý mokrý vyskočil na nohy, aby Tuvoka máváním oběma rukama přizval k sobě.
V tom okamžiku se Tuvok dozvěděl o anatomii Neelixova druhu víc, než kdy vůbec toužil vědět.
"Prosím - sotva vás vidím!"
Jaká škoda, že to omezení nefungovalo oboustranně.
Tuvok zvedl oči k oblaku páry, jenž se vznášel několik centimetrů nad Neelixovou kropenatou hlavou, udělal jediný, přesný krok do koupelny a založil si ruce za zády.
Ta trocha kapitulace očividně stačila. "Chtěl bych vám poděkovat za pohostinnost," rozplýval se podsaditý cizinec. "Musím se přiznat, že jsem dosud nikdy neměl přístup k... k jídelnímu replor- replikátoru."
Tuvok nadzvedl obočí. "Tomu se dá jen těžko uvěřit."
"A potápět se do vody!" S mohutným zbluňknutím skočil zpátky do vany. Tuvok sám sebe vyděsil tím, že ucukl, byť neznatelně, když mu na přední stranu uniformy dopadla záplava horkých kapiček. "Víte, jak je to úžasný?"
Tuvokovi ta otázka připadala pouze řečnická a tak ji, zcela pohlcen snahou zachovat si alespoň zdání důstojnosti, s radostí nechal bez odpovědi.
"Nikdo tu vodou takhle neplýtvá," navázal Neelix a nijak nevnímal, jak jeho posluchač trpí. "Všichni se tady drbeme pískem - v nic lepšího doufat nemůžem." Otočil se, z poličky za sebou vytáhl další džbánek a s rozkošnickým tetelením si vylil celý jeho obsah na hlavu.
Tuvok opět upřel pohled před sebe, do ztracena. "Jsem rád, že se dobře bavíte," poznamenal, "dorazili jsme ale na orbitu páté planety. Potřebujeme vaši pomoc."
Neelix se znovu vymrštil na nohy a téměř dovádivě ze sebe otřepával vodu, až stříkala na všechny strany. "Nemohl byste mi podat ručník?"

Díky periferním vidění si byl Tuvok vědom přítomnosti jakési dlouhé froté textilie. Seškubl ručník z věšáku, aniž se po něm ohlédl, a stejně nevidomě jej podal nahému cizinci.

Neelix jej Vulkánci vesele vytrhl, pak však pod silou Tuvokova chladného pohledu poněkud povadl. Tuvok uvažoval, že tomu drobnému cizinci připraví zprávu o vulkánské filozofii a psychologii, s důrazem na fakt, že Vulkánci nemají smysl pro humor a ani o něj nestojí. Nebo by možná byl účinnější dlouhodobý, vyčerpávající program v posilovně - Neelix se už pilně utíral, jako by nikdy nepoznal hranice vulkánské výdrže.

"Když prozkoumáte jižní kontinent," začal cizinec, když úplně vylezl z vany, "najdete tam pohoří tvořené vyhaslými sopkami. Sledujte je kolem úpatí směrem na sever, až narazíte na vyschlé řečiště." Sroloval ručník, aby si utřel široká záda. "Tam najdete tábor."

Tuvok si ty jednoduché pokyny zapsal do paměti. "Myslíte, že by tam mohli být naši lidé?"

"Není to nemožné." Neelix pokrčil rameny a hodil ručník do kouta. "Možná. Nebo taky ne." Usmál se na Tuvoka a cestou do obývacího pokoje se protáhl těsně kolem něho. "My je ale najdeme. Budeme si s sebou muset vzít několik nádrží s vodou, kvůli vyjednávání." Namátkou si vybral kost, která byla z větší části obalená masem, a přešel k ovládacímu panelu na protilehlé stěně. "Vyrábějí tyhle replikátory i šaty?"

Tuvok, doufaje, že v něm ten nápad podpoří, řekl jen: "Ano."

"Udělá mi uniformu jako máte vy?"

Jen to pomyšlení téměř prolomilo Tuvokovo vulkánské sebeovládání. "Ne," přinutil se říct naprosto zřetelně. "To zcela jistě ne."

Neelix slabě zabrblal a obrátil se zpátky k replikátoru; zpola ohlodaná kost mu trčela z úst. Tuvok upřel pozornost na prázdnou koupelnu a zkoumal fraktálové vzory tvořené kalužemi na podlaze, dokud mu Neelix nenaznačil, že je bezpečné se otočit.

V okamžiku mezi tím, kdy se jí vrátil zrak a transportér ji úplně pustil, se Janewayová snažila zachytit co nejvíce detailů toho místa. Pojmout to, co mohla krajina nabídnout, netrvalo dlouho.

Písek. Písek a zase písek. Voda tu chybí tak dlouho, že samotný povrch popraskal a scvrkl se a zbyla šupinatá země, která vypadala jako roztahané nášlapné kameny, mezi nimiž se táhly černé provazce nicoty. Mnoho kilometrů napravo a nalevo, tam, kde se zvedaly břehy bývalé řeky a tvořily tak dávné nivy, se rýsovaly pobořené stavby, které se vyznačovaly výškou a pravidelností umělých konstrukcí, a skličujícím způsobem vypovídaly o dávno zmizelých městech. O životech, které pohltilo sucho, až zbyl jen prach, který rozhlodal základy a stáhl smetí civilizace zpátky do země, ze které vzešla.

Uprostřed vysušeného toku se tyčil hrubý stanový tábor. Při vrnění transportéru se několik hubených, opálených lidí zarazilo a vzhlédlo. Písek jim rozedral šaty; kůži měli tak osmahlou a oči tak zapadlé, že bylo těžké si na jejich protáhlých, vyzáblých obličejích představit jiný výraz než zlost a nenávist. Janewayová si všimla skupiny lodí schopných opustit atmosféru, které postávaly několik set metrů za posledním obydlím tábora, a faktu, že polovina těch vychrtlých pouštních lidí má na zádech pověšenou zbraň. Zapamatovala si, že nesmí tato ubohá stvoření podceňovat. V tak drsných podmínkách by se jim nepodařilo přežít, kdyby nedokázali bojovat.

"Proč by někdo vůbec chtěl žít na takovémhle místě?" poznamenal Paris s nepatřičnou dávkou znechucení, když je paprsek zhmotnil. Kopl do země a zvedl oblak jemňoučkého písku. Janewayová mezitím sledovala, jak se umounění cizinci na okraji tábora dávají do práce jako skupinka vyrušených mravenců. Přemýšlela, jestli domorodce tak rozrušil jejich příchod, nebo hluboké rázy, které cítila pod nohama.

Neelix se postavil vedle ní a zatímco sledoval její pohled, odpověděl Parisovi. "Jsou zde ložiska kormalinu a ten je velice žádaný."

"Okampové s ním obchodují?" zeptal se Chakotay.

"Okampové ne." Zdálo se, že tupost té otázky Neelixe jakoby neurčitě podráždila. "Kazon-Oglové."

"Kazon -Oglové?"

Janewayová na něho shlédla a koutkem oka postřehla záblesk světla. Když zvedla hlavu, uvědomila si, že vidí pulzy z Komplexu. Za plného svitu místního slunce byly jen stěží postřehnutelné, avšak zvýraznily se, jakmile zaměřila zrak k obzoru, kde vstupovaly do země zároveň s otřesy, které cítila pod nohama. "Kdo jsou ti Kazon-Oglové?"

Neelix mávl k vyschlému řečišti a táboru. "Tihle." Aniž by čekal na zbytek výsadku, vyrazil a vzrušením si mnul ruce. "Tuhle část kvadrantu ovládají Kazoni. Někteří mají vodu, jiní rudu, další zase jídlo. Všichni obchodují a všichni se snaží navzájem se pozabíjet."

Zdálo se, že jsou to velice milí lidé. Janewayová všem pokynula, aby Neelixe následovali, a na denní světlo mezitím vylézalo stále víc a víc Kazonů, zbraně připravené. "Myslela jsem, že podle vás mají naše lidi Okampové."

Mávnutím otázku příkře smetl a Janewayová si s Tuvokem vyměnila tázavý pohled. Malý cizinec utíkal k blížícímu se davu Kazonů. kteří na něj vrčeli. "Přátelé! Jak rád vás zase vidím!"

Vulkánec záměrně nedával najevo, co si o Neelixově pánovitém chování myslí, Janewayová mu však nevelela tak dlouho pro nic za nic. Ať už řeč Vulkáncova těla fungovala jakkoliv tajemně, působila na ni velice silným dojmem v tom smyslu, že Tuvokovi na Neelixovi dvakrát nezáleží.

Jeho nechuť k tomuto cizinci tu zřejmě nebyla nijak neobvyklá.

Kazoni jej s divokým řevem obklopili, zvedli si ho nad hlavy a třepali jím tak, jako pes třepe důkladně rozkousanou hračkou. Mezitím skandovali, pokřikovali a poskakovali zpátky k táboru. Do kruhu kolem výsadku přibylo mnoho dalších domorodců a Janewayová zvedla ruku, aby zastavila Parise, který chtěl tasit fázer. Za pár minut, slíbila mu tiše, by měl naskočit Univerzální tlumočník. Pak si s nimi budeme moci promluvit.

Mezitím mají možnost transportovat se zpátky, bez ohledu na to, kolik Kazonů kolem nich je, a nic takového by

žádného z domorodců nikdy nenapadlo. Neměla v úmyslu začít s těmi lidmi válku, pokud se tomu bude moci vyhnout - zvlášť když možná představovali jediné pojítko mezi nimi a Kimem s Torresovou. Rozpažila, aby ji mohli Kazoni odzbrojit bez boje a neochvějně sledovala Parise s Chakotayem, aby se ujistila, že udělají totéž. Také že ano, nicméně zdráhavě. Jen několik minut...

"Počkejte! Počkejte!" Neelixovy výkřiky zněly jako prasečí kvičení, ovšem Janewayová měla dojem, že se je snaží podbarvit přátelským smíchem. "Ano, vždycky se k vám strašně rád vracím," rozplýval se, zatímco jej dav neurvale odnášel na okraj tábora, "ale musím mluvit s vaším machem, vševědoucím Jabinem - !"

Jedna z Kazonek - tvrdé monstrum s očima černýma jak uhel - popadla Neelixe za límec a škubla jím tak neurvale, až upadl na zem vedle rozdrolené zdi. Tam se na něho mohla rozeřvat, aniž by jí ostatní stáli v cestě. "Velice legrační," pokašlával a drápal se na nohy. "Velice legrační - taky si rád zavtipkuju - " Pohlédl do zástupu primitivních pušek, které mu mířily do tváře, a rysy se mu přeskupily v neočekávaném záchvatu radosti.

"Jabine! Starý příteli!"

Janewayová se otočila zároveň s ostatními Kazony; jedině ta černooká žena nepřestala kázat Neelixovi a tloukla jej do hlavy. Davem si klestil cestu vysoký muž s rukama jako lopaty, jehož kůže byla tmavá a rozpraskaná jako místní zem. Z nenávistného záblesku v očích bylo zřejmé, že by Neelixe nejraději okamžitě vlastními zuby překousl. Vyštěkl rozkaz na improvizovanou popravčí četu, lehce se na Neelixe přes jejich hlavy usmál a zvedl ruku v univerzálním signálu.

"Vodu!" vyhrkl Neelix, hlas seškrcený na vyděšené zapištění. "Mám vodu jako náhradu za všechno, co jsem si vypůjčil!"

Kazoni ztuhli, oči dychtivé při představě, že uhasí žízeň, a otočili se na Jabina. Vůdce se také nehýbal, Janewayová však viděla bouři myšlenek, která mu zuřila v hlavě.

Neelix vycítil šanci na milost a roztřeseným prstem ukázal na Janewayovou. "Jejich loď má technologii, která dokáže vyrobit vodu z ničeho!" To bylo lepší než vysvětlovat funkci transportéru, a tak mu kapitán tu drobnou lež nebrala.

Jabin hrubě odstrčil dva ze svých lidí a přikráčel si to blíže k zajatému výsadku. Vypadal jako tyčka, téměř tak tenká, že by se mohla zlomit, a páchl jako zvětralý pot a slaný olej dohromady. Janewayová vřele doufala, že Kima s Torresovou nedrží tito lidé - jinak by byla téměř raději, kdyby byli mrtví.

Paris si bez vyzvání odepnul čutoru a podal ji Jabinovi. Ten k ní pouze přičichl a nechal ostatní, ať mu ji vyrvou.

Janewayová žasla, že nikomu neutekla ani kapička. Pili přímo z hrdla láhve nebo jeden od druhého a přetahovali se a ječeli, jako když se psi perou o kus kosti. Jabin se Janewayové zadíval pevně do očí a ukázal na láhev, která jí visela u pasu. "Máte ještě?"

Víc než těch pár hltů, které tu máme všichni dohromady. Podle toho, jak to tu vypadalo, zřejmě měli vody dost na to, aby začali otevřenou vzpouru. Dotkla se komunikátoru a doufala, že dobře odhadli, jak se Kazonům prezentovat. "Janewayová Voyageru. Energii." Tam, kde se předtím objevil výsadek, se nyní s jiskřením zhmotnily dvě cisterny. Zarazilo ji, že ve všudypřítomném vyprahlém vzduchu cítila chladnou svěžest vody; dav zaječel v zoufalé naději. Rozpadli se na záplavu jedinců a obtekli pozemšťany s lehkostí, která Janewayovou oprostila od vnitřního napětí. Šplouchání a veselý křik vylákaly z chatrčí další domorodce, a než se obrátila k Jabinovi, chvilku sledovala jak se všichni soustředili na jediné místní bohatství. "Tam, odkud ty nádrže přišly, je jich spousta, pokud nám pomůžete."

S viditelným úsilím odtrhl oči od pohledu na tolik vody. Ve tváři se mu mísil hněv se strachem v podivné kombinaci, kterou vždy poznala u mužů, kteří se báli o své postavení, když museli čelit hrozbě, o níž se domnívali, že může znamenat jejich vlastní dobro. "Jak bychom mohli pomoct někomu tak mocnému, že umí vyrobit vodu z ničeho?"

Možná, že ta Neelixova lež nebyla nakonec tak neškodná. "Tento muž - " Ukázala na místo, kde se teď Neelix bázlivě tiskl k Tuvokovu lokti, " - nás sem zavedl a tvrdil, že bychom tu mohli najít lid jménem Okampové. Nevíte, kde by mohli být?"

Jabin se zakřenil, jako by po něm chtěla, aby žvýkal vlastní stolici. "Okampové?" Otočil se a bradou pohodil k ubohým chatrčím, odkud se šoural malý zástup mladých a zraněných Kazonů. "Ona je Okampa." A oči

Janewayové zachytily bledou, přízračnou postavu, která stála na konci hloučku.

Dívka byla křehká a drobná a její sluncem vybělené vlasy se vznášely v suchém větru i navzdory prachu, který jim dával mosazně zlatý nádech. Oči měla velké a pleť hladkou a jemnou jako vaječnou skořápku, avšak zanícené šrámy na jejím obličeji a rukou nepocházely všechny od slunce. Janewayová cítila, jak se jí do hrudi dere hněv, a s jistou námahou jej potlačila. Znovu a znovu se modlila, aby Kima s Torresovou nenašli tito lidé, kterým se nijak nepřičilo chovat se neurvale k objektu tak nevinné krásy.

Jako by ji Jabin chtěl utvrdit v ubohém názoru, který si udělala na tuhle bandu, odplivl si a mávl na dívku, jako by si ji chtěl odehnat z očí. "Proč by vás zajímaly tyhle bezcenný stvoření? Žijou jenom devět let. A jako poskokové jsou k ničemu. Tuhle jsme chytili, když se vyhrabala na povrch."

"Na povrch?" Janewayová odtrhla pohled od okampské dívky - která se navzdory Jabinově pokynu plížila blíž, v závěsu za skupinkou Kazonů, a očima přeskakovala po členech výsadku, jako by čekala, že se promění v něco známějšího. "Tím chcete říct, že žijí pod zemí."

Jabin zabručel a pěstí zahrozil bílému ohni, jenž jizvil oblohu - pulzům z Komplexu. "Ta bytost ve vesmíru, která jim dává jídlo a energii, jim také poskytla výlučný přístup k jediné vodě na tomhle světě." Znovu si odplivl (nasucho, všimla si Janewayová; své zhnusení vyjádřil pouze odfrknutím). "Tři kilometry pod povrchem."

Zdálo se, že v této části vesmíru si Komplex žádné přátele nenadělal. "Ta bytost unesla dva naše lidi," vysvětlila mu Janewayová. Se zájmem se na ni zadíval, avšak nepřerušil ji. "Věříme, že by mohli být u Okampů."

Jabin pokrčil rameny. "K nim se proniknout nedá. Zkoušeli jsme to." Jako by násilný útok byl jediný způsob, jakým by se k problému stavěla každá duševně zdravá osoba. "Ta bytost vybudovala nějakou podzemní bariéru, kterou nedokážeme překonat."

"Ona se ale ven dostala." Chakotay ukázal na dívku, která nyní stála tak blízko, že viděli barvu jejích bystrých očí, ale držela se stále z bezprostředního Jabinova dosahu.

Vůdce Kazonů po ní střelil pohledem a Okampa o několik kroků ustoupila. Po kružnici došla poblíž Tuvoka s Neelixem. "Občas," zamručel Kazon, "se někteří na povrch přece jen dostanou. Nevíme jak. Okampové potom ale vždycky ty tunely uzavřou."

Neelix se na dívku nuceně usmál. "Možná, že by mohla těmto lidem pomoci najít cestu dolů."

"Ztráceli byste s ní čas," zavrhl to Jabin. "Použil jsem každý přesvědčovací způsob, který znám, abych ji donutil pomoct nám. " Zle se na ni zamračil. "A nic."

Neelix hbitě přesunul svůj úsměv na Kazona. "Pak pro vás nemá žádnou cenu. Vyměníme tu šlachovitou věc za vodu." Ukázal na dívku rukou, jako by byla příliš odporná, aby se jí vůbec dotkl.

Jabin přejel pohledem Neelixe i Okampu. Na Janewayovou to působilo dojmem, že se pokouší rozhodnout, koho z nich nenávidí víc. "Spíš by mě zajímala ta - " Horlivýma očima se zničehonic zadíval na Janewayovou a chladně se usmál, " - technologie, která vám umožňuje vyrábět vodu."

Janewayová zavrtěla hlavou. "To by bylo obtížné. Je součástí systémů naší lodi." Už nikdy, NIKDY nenechá Neelixe, aby určoval podmínky, na jejichž základě pak budou vyjednávat.

Jabin vyštěkl rozkaz na těch několik Kazonů, kteří ještě stále nořili ruce do nyní poloprázdných nádrží a mezi smíchem a přisprostlými nadávkami hltali vodu. Na jeho pokyn okamžitě odešli a Jabin je zahnal do davu za sebou, kde si mohli bručet jak chtěli, aniž by to slyšeli lidé z Voyageru. Janewayová si netrpělivě zabubnovala prsty o nohu. Ten Jabin nebyl hlupák. Nebezpečí pro něho však tkvělo v tom, že nebyl tak chytrý, jak si o sobě myslel.

Bez varování vytanula Janewayové v mozku vřelá, určitá myšlenka.

Nevěřte jim. Nikdy mě nenechají odejít.

Poplašeně zamrkala a pohlédla na Parise a Chakotaye, hledajíc náznak, že to také slyšeli. Zjistila, že Indián hledí na dívku s úžasem, Okampa mu pohled oplácí s neskrývanou naléhavostí a jeho pozornost ji vůbec neděsí.

Jabin zamával rukama a rozpustil tím svůj improvizovaný sněm. "Rozhodl jsem se, že si tu Okampu nechám," pronesl hlasitě. Dva z jeho společníků namířili zbraně na Janewayovou, což vůdce Kazonů doprovodil sladkým úsměvem. "A vás ostatní taky."

Nedalo se říct, že by od toho kázeňského macha žádnou zradu nečekala. Jen ji štvalo, když omezení diktátoři začali jednat, jako by mohli všechny v dosahu komandovat stejně, jako své terorizované poddané. Vzdychla a založila si ruce na prsou.

"Řekni jim, ať odhodí zbraně." Janewayová by si nikdy nepomyslela, že by se Neelix mohl pohybovat tak rychle. V jedné chvíli se držel po Tuvokově boku, oči jen pro tu překrásnou okampskou dívku - a vzápětí bezmála visel na Jabinově haleně a k vůdcovu hrdlu tiskl malou ruční zbraň, o které neměla Janewayová ani potuchy. Nevěděla, jestli se má jeho odvaze smát, nebo má cítit znepokojení nad jeho zákeřností.

"Odhoďte je, přátelé," přikázal Neelix znovu a významně se rozhlížel po Kazonech, kteří se stále oháněli zbraněmi. "Nebo zemře, než stihnete mrknout!"

Čistý hnus, který vyzařoval z Jabinovy tváře, by roztavil neutronium. Přesto ztuhle mávl na své soukmenovce a ti jeden po druhém sklonili zbraně. Janewayová počkala, až o zem zarachotí poslední, a naznačila Tuvokovi s Parisem, aby si vzali fázery a další zařízení, které jim Kazoni vzali.

Neelix vrhl po Janewayové nervózní pohled a kousal se do spodního rtu. "Rychle!" Zamračila se na něho, protože snahu popohánět ji nijak neoceňovala, když se však okampská dívka odtrhla od zbytku Kazonů a chytila Neelixovu napřaženou ruku, spolkla všechno, co mu chtěla říct.

Se vší neomaleností, jíž bylo jeho malé tělo schopno, Jabina odstrčil a společně s Okampou doběhli k Janewayové. "Důrazně vám navrhuji, abyste nás odsud dostala!" vyjekl a skrčil se za ní.

Usoudila, že detaily týkající se jeho pohnutek z něho vymáčkne později. Udeřila do komunikátoru. "Šest k přenosu!"

Transportní paprsek smetl bezútěšnou poušť dřív, než se Jabin stačil postavit na nohy.

Spolu s vůní čerstvého, vlhkého vzduchu se kolem nich zavlnily a objevily čisté, šedé stěny Voyageru. Kapitán si nikdy neuvědomila, jak snadné je považovat takovou prostou věc jako vlhkost za samozřejmost. Otočila se, probodla Neelixe přísným pohledem a měla v úmyslu mu říct - nevěděla co. V okamžiku, kdy viděla, jak Neelix objímá štíhlou Okampu, která mu tiskne tvář ke krku a pevně jej drží, všechen náznak hněvu jí z mysli nenávratně odplynul.

"Má nejdražší!" vydechl Neelix a odtáhl se, aby na ni mohl s neskrývanou láskou pohlédnout. "Cožpak jsem ti neslíbil, že tě zachráním?"

KAPITOLA 14

Kim si rukama podpíral hlavu a sledoval, jak Torresová přechází z jednoho rohu prostranství do druhého. Byl příliš unavený, aby se k ní přidal, a už vůbec neměl sílu přimět ji, aby se posadila. Mezi jídelními automaty a chudokrevnými plastikami pobíhala od chvíle, kdy okampský doktor odešel a zanechal je napospas nedojedenému obědu. Asi hledá cestu ven, domníval se Kim. Nicméně se zatím nepodívala ani na nejbližší chodník a pokud její ukvapená, hněvivá mysl pracuje na nějakém složitém únikovém plánu, neobtěžovala se o něj s Kimem podělit.

Možná, že část jejího já, stejně jako Kimova, si uvědomila, že hledat v podzemním velkoměstě něco, o čem domorodci

tvrdí, že vůbec neexistuje, bude pravděpodobně časově velice náročný úkol. A Kim si v té chvíli nebyl jistý, že si mohou dovolit spřádat dlouhodobé plány. Nemyslel si, že by byl schopen dojít pěšky z jídelny do postele v nemocnici, a už vůbec ne šplhat celou dlouhou cestu na povrch. Za chvilku mi bude líp, přesvědčoval se, zatímco Torresová opět prošla kolem něho. Budu tu sedět, dokud se mi žaludek neuklidní, a pak vymyslíme, jak se vrátíme k ostatním. Nicméně hluboce litoval, že snědl všechno, co mu doktor předložil.

Očima sledoval Torresovou a bradu měl stále opřenou o dlaň. "Jsem si jistý, že kapitán Janewayová dělá všechno pro to, aby nás našla," poznamenal, když se makistka dostala na doslech.

Torresová vydala zvuk, který zapadal někam mezi smích a povzdech. "Proč si vlastně myslíš, že je někdo z nich ještě naživu?"

Protože jinak jsou vyhlídky jich dvou tak děsivé, že na ně teď ani nechtěl myslet. Protože kdyby si dovolil uvěřit, že zmizelo všechno a všichni, koho na této straně Galaxie znal, musel by si přiznat, že šance, že ještě někdy uvidí domov, zmizela s nimi. Protože si nemyslel, že by se přinutil k útěku, kdyby už k němu neměl důvod.

Nevěděl, jak to všechno Torresové říct, aniž by se to pak nestalo skutečností.

B'Elanna se zastavila na kraji náměstíčka, zády k němu, a Kima napadlo, že zvažuje další zběsilý výpad. Pak se zapotácela, zatápala po jednom ze stolů, a podlomila se jí kolena. Bez přemýšlení vyskočil ze židle. Dostal se k ní jen okamžik před tím, než jej také stihla nevolnost.

"Mám zavolat pomoc?" zeptal se, zatímco ji držel a napůl doufal, že řekne ano.

Místo toho uslyšel energické: "Ne!"

Stiskla mu prsty tak silně, že mu zadělala na modřiny, které vydrží několik týdnů pokud tedy budou žít tak dlouho.

"Máte bolesti?" zeptal se ustaraně další hlas odněkud za nimi.

Kdyby v okamžiku, kdy zaslechl cizinčin hlas, nebylo Kimovi jasné, že se Torresová prudce otočí, mohla by jej její horkokrevná reakce srazit k zemi. Takhle se jen střetli, když se zároveň otáčeli, a on skončil větší částí těla před Torresovou a vystrčenou rukou ji držel za sebou - spíše ze strachu, co by nečekanému návštěvníkovi mohla udělat, než že by si dělal nějaké iluze, jak by ji mohl ochránit.

"Vy nás sledujete?" Torresová se od něho odtáhla, nijak zvlášť se ale dopředu nedrala. Okampská žena, která je tak vyděsila, také o krok ucouvla, jako by vycítila, jaké problémy dokáže makistka způsobit. "Myslela jsem, že nejsme vašimi vězni."

Okampa zamrkala a pomalu zavrtěla hlavou. Kim si uvědomil, že ona si nemusí představovat, jaká Torresová je, když se přestane ovládat. Byla to tatáž sestra, která se prvního rána na Kima usmívala - ta, která viděla, jak Torresová po cestě ke dveřím téměř roztrhala všechny ošetřovatele. Věděla přesně, s čím má tu čest.

"Nesledovala jsem vás," namítla sestra tiše a o krok přistoupila. "Šla jsem vám něco dát." Nervózně se rozhlédla a odcupitala k nim, jako kdyby rychlost mohla nějak skrýt její činy. Kima upoutala skutečná úzkost v jejích prostoduchých rysech a vyšel jí vstříc. Vzala jej za ruku a do dlaně mu vtiskla malou zelenou lahvičku. "Nevím, jestli to pomůže," připustila téměř šeptem. "Je to lék." Pohlédla přes Kimovu hlavu na Torresovou a nejistě se usmála. "Znám lidi, kteří porušili tradici a opustili město. Jejich osada pěstuje ovoce a zeleninu. Čirou náhodou zjistili, že lišejník, který roste na některých ovocných stromech, má léčebné vlastnosti." Prstem se dotkla lahvičky a na tváři se jí znovu usadil bázlivý neklid. "Moc mě... mrzí, k čemu u vás došlo."

Bylo to poprvé, co nějaký Okampa naznačil, že jim tu nemoc, tyhle výrůstky, někdo způsobil a nebylo to něco, co už v sobě měli předtím. Kima význam té změny přístupu silně zaujal.

"Vážíme si toho," ujistil ji a vděčně lahvičku ukryl v pěsti. "Avšak my můžeme přežít jedině tehdy, když se dostaneme na povrch a najdeme naše lidi."

Výraz, který se téměř podobal rozhořčení, zúžil sestřiny rty do tenké linky. "Starší by řekli, že je to proti Ochráncovým přáním."

"A co říkáte vy?" udeřila na ni Torresová. Hlas měla provokativní, ale překvapivě jemný.

Sestra odvrátila zrak a Kim spatřil, že samozřejmá skepse, kterou dávala najevo před chvílí, se až příliš rychle poddala dětskému zmatení. "Ochránce..." Pomalu potřásla hlavou a kousala se do spodního rtu. "Ochránce se posledních několik týdnů chová divně..." Nejistě pokrčila rameny. "Unáší lidi, zvyšuje dodávky energie..."

Kim si s Torresovou vyměnil pohled. "Dodávky energie?" zeptal se sestry.

Okampa na něho pohlédla, jako by ji překvapilo, že se na to musí ptát. "Posílá nám trojnásobek obvyklého množství energie. Říká se, že už máme zásoby na pět let."

Ta myšlenka Kimovi až příliš připomínala skrýše pro případ konce světa, které se stavěly v bláznivých dnech konce dvacátého století. Nebyla to příjemná představa. "Neví někdo proč?"

"Když se zeptáme, odpoví nám, abychom věřili Ochráncovým rozhodnutím."

Najednou ztichla a otočila se. Ruce měla zamyšleně propletené pod bradou. Kimova matka ráda říkávala, že ticho je nejlepší přesvědčovací metodou. Tam, kde bývají křik, řečnění a hrozby k ničemu, zpravidla uspěje několik dobře načasovaných minut ticha. Za ta léta viděl, že síla ticha matce zajistila čínského pinče s průkazem původu, Kimovi otcovo svolení, že se smí účastnit soustředění orchestru, a navíc přesvědčila partu neurvalých teenagerů, že vlastně nechtějí na projíždějící řidiče pokřikovat nemravnosti. Kim tichu nevládl s takovou virtuozitou jako matka, sem tam to ale trénoval a věřil, že se jednoho dne zlepší. "Nezapomeň," kladla mu na srdce matka. "Když budeš mlčet dost dlouho, lidé se sami přemluví k tomu, aby udělali věc, o které už vlastně vědí, že je správná. Nemůžeš říct ani udělat nic, co by fungovalo lépe než jejich vlastní vůle."

Zatímco mu tedy tato slova zněla hlavou - a Kimovo srdce se zoufale bálo, že hlas, který je vyslovil, už nikdy neuslyší - , poslušně mlčel. Sestra udělala čtyři kroky od nich, otočila se a pomalu se vrátila.

"Znala jsem osobu," řekla opatrně, "která se na povrch dostala. Už jsme ji nikdy neviděli."

Kim cítil, jak mu Torresová silně tiskne rameno. "Jak?" zeptal se sestry.

Vzhlédla s trochou napjaté odvahy. "Stále existují staré tunely, kterými jsme se sem dostali. Po všech těch letech se v bezpečnostní bariéře objevily drobné trhliny, které jsou právě dost velké, aby se jimi někdo protáhl. Abyste se ale dostali ven, budete se stejně muset prokopat několika metry skály," dodala rychle. Očima šlehla po Torresové, jako by odpovídala na něco v makistčině tváři.

"Můžete nám sehnat nářadí na kopání?" chtěla vědět Torresová; ji nezastrašilo nic.

Sestra vrtěla hlavou, už když se ptala. "Prorazit na povrch by trvalo celé dny, možná i týdny. Vy musíte odpočívat - šetřit síly."

"Prosím..." Kim jí stiskl ruku a snažil se, aby zahlédla opravdovou bolest a tíseň, která jej stravovala od chvíle, kdy se probudil tak daleko od vlastních lidí. "Je to naše jediná naděje."

Sestra se zadívala na jejich propletené ruce a Kim jí poskytl tolik ticha, kolik potřebovala. Když nakonec vzdychla a s bezmocným zdráháním vzhlédla, věděl, že vyhrál. Přesto jí mlčky, jen kývnutím, poděkoval a nechal ticho, ať řekne vše potřebné za něho.

Janewayová se nikdy předtím s pohotovostním zdravotnickým holoprogramem nesetkala. Nebyla si jistá, jestli se tak stalo nyní. Pobíhal totiž z místa na místo po stále napůl rozbité ošetřovně a soustředil se na cizí pacientku s pozorností, se kterou by mohlo soupeřit jen málo doktorů z masa a kostí. S ohledem na vášnivou diskuzi, jež se odehrávala mezi půltuctem lidí, kteří se na malé ošetřovně tísnili, záviděla programu jeho schopnost soustředění. Přesto by bylo milé, kdyby se usmál nebo s křehkou Okampou hovořil i jinak než jen jako stroj. Až se vrátíme domů, slíbila na slovo skoupému, zaneprázdněnému programu, s někým si promluvím, jestli by do tvé další verze nemohli instalovat trochu lepší chování. Nicméně uvažovala, jestli na takové věci vůbec záleží, když program býval aktivní jen asi hodinu a zajišťoval návaznost, dokud nedorazil nový zdravotnický personál. To asi nestačilo na to, aby přestavěli celý program. Když sledovala, jak hologram s věcnou strohostí umisťuje pacientčinu paži do nové pozice, napadlo ji, že je to velká škoda.

Dívka se jmenovala Kes a co na Neelixovi viděla, bylo Janewayové záhadou. Na druhou stranu co viděl Neelix na Kes, nebylo těžké poznat. Byla drobná a štíhlá, oči měla modré jako studánky a velké jako měsíc v úplňku. Jako hedvábný šat ji halila prostá, andělská krása a čirá nevinnost jejího úsměvu jí propůjčovala oslnivost, kterou nemohla nevnímat ani Janewayová. Od setkání na planetě nepustil Neelix její ruku a Paris přibližně ve stejnou dobu zapomněl, že by měl mrkat. Zdálo se, že dokonce i Chakotay je v rozpacích vždycky, když se přistihne, že na ni upřeně hledí - což bylo očividně častěji, než by se mu líbilo, soudě podle opakovaného rudnutí jeho vystouplých tváří. Zřejmě jediní, na koho Kesina krása nepůsobila, byli Tuvok a zdravotnický program, avšak Janewayová by ani za nic nevsadila na to, jaké myšlenky se prohánějí pod příkrovem Tuvokova vulkánského klidu.

Nicméně to vypadalo, že nyní šéfa bezpečnosti více zajímají okolnosti Kesiny záchrany než dívka sama. "Kdybyste nám řekl, co máte v úmyslu," vysvětloval snad už popáté Neelixovi, "mohli bychom vaše iracionální chování očekávat - "

"Iracionální?" Neelix zafuněl s pobouřením, které se k jeho miloučkému vzhledu vůbec nehodilo. "Přece jsme se odtamtud dostali, ne?"

Vulkánec zvedl obočí, jako by měl v úmyslu cosi podotknout, než však stihl promluvit, přerušila jej okampská dívka. "Promiňte..."

Všichni muži v místnosti - včetně Tuvoka - na ni okamžitě soustředili pozornost. Tolik tedy k vulkánskému sebeovládání. Janewayová si rukou přikryla neposlušný úsměv.

"Neobviňujte Neelixe," prosila Kes a téměř nevědomky hladila cizince po hlavě. "Je to moje vina. Byla - "

"To by stačilo." Hologram od ní odstoupil a po zbytku osazenstva vrhl přísný pohled. "Tohle je ošetřovna, ne konferenční místnost." Zvlášť podrážděně se zadíval na Janewayovou. "Návštěvní hodiny skončily. Teď všichni až na mou pacientku odejděte - "

"Počítači." Janewayová se stále dívala hologramu do očí. "Ukončit pohotovostní zdravotnický holoprogram." Doktor ještě stihl otevřít ústa, a pak se ztratil. Janewayová poodešla od stěny, aby zvedla lékařský skener, který hologram při odchodu upustil, a když došla ke Kesině posteli, kývla na ni, že může pokračovat.

Dívka Janewayovou obdařila stejně rozkošným úsměvem, kterým oblažovala muže. Ty zkrátka nevíš, co s nimi děláš, viď? Kapitán si nebyla jistá, jestli se má smát nebo si zoufat.

"Nikdy jsem neměla chodit na povrch," vyčítala si Kes a rozhlížela se po všech tvářích kolem sebe. "Jsem moc zvědavá. Prý to je moje největší vada - "

"Ne, ne," cukroval Neelix. "Je to úžasná vlastnost, miláčku."

Kes se na něho podívala se zřejmými díky za jeho laskavost. "Ale dostává mě do potíží. Věděla jsem, že mě Kazoni můžou najít - "

"Ti surovci - unesli tě!"

Janewayová na Neelixe mávla, ať mlčí, a okamžitě ji zalil pocit viny; s úžasem na ni pohlédl, jako by vůbec nevěděl, že si ulevuje nahlas.

"Kdyby se to ale nestalo," pokračovala Kes, "nikdy bych tě nepotkala." Zamilovaně se na Neelixe usmála a Janewayové vysvětlila: "Neelix ukradl Kazonům vodu a dal mi ji."

Což s ohledem na situaci na povrchu byl nepochybně ten největší důkaz lásky, v jaký kdy kdo mohl doufat.

"Je možné, že jsou členové naší posádky drženi vašimi lidmi v zajetí?" zeptala se Janewayová. Po cestě z transportní místnosti vyložila Kes, co se dozvěděli od Neelixe a Kazonů, až doteď se ale nedostala přes Neelixovu starostlivou a trochu navztekanou péči na dost dlouho, aby získala odpovědi.

Kes si uhladila zbloudilý pramen vlasů, dala si ho za ucho a přemýšlivě se zamračila. "Nikdy bychom nikoho v zajetí nedrželi. Ale Ochránce k nám posílá cizince, kteří jsou nemocní a potřebují, abychom se o ně starali."

"Nemocní?" Chakotay přistoupil o trochu blíž a ve tváři se mu zračilo neskrývané znepokojení. "Co je s nimi?"

"Nejsem si jistá." Kes pokrčila rameny; pak její obličej nabyl výrazu tak ryze smutného, jako bylo přiznání upřímné. "Nikdo z nich ale nepřežil."

To nikdy nevěstí nic dobrého. Janewayová si znovu vzpomněla na Kimovu matku, jež trpělivě čeká, až se jediný syn vrátí, a musela tu představu násilím vytěsnit z hlavy. "Byla byste ochotná vzít nás pod povrch, kde bychom se naše ztracené lidi pokusili najít?" dotázala se.

Kes smutně zavrtěla hlavou. "Jabin měl pravdu." Znělo to, jako by se za tu skutečnost omlouvala. "Dolů se nedostaneme. Tunel, kterým jsem přišla, byl uzavřen."

To vypadalo jako směšně malá překážka, vzhledem k tomu, co všechno se v poslední době stalo. "My tunel nepotřebujeme," vysvětlila jí Janewayová. "Jsme schopni se transportovat přímo na místo."

"Kapitáne..." Když se Janewayová po Tuvokovi podívala, ostentativně odvrátil pozornost od dívky. "Senzory nezaznamenaly žádné stopy po podzemní civilizaci. Může to být vinou podzemní bariéry, kterou nám popsal Jabin. Ta by nám také mohla blokovat transportér."

Janewayová tiše zaklela. Proč nic nemůže být tak jednoduché, jak to zní? Já nechci modré z nebe! Jde mi jen o život chlapce z mé posádky. Začala toužit po dnech, kdy si člověk mohl vynutit spolupráci bohů něčím tak přímočarým, jako je fyzický souboj.

"V bezpečnostní bariéře jsou místa," horlivě vykládala Kes, "kde začíná selhávat. Tak jsem se dostala ven já."

Odtud alespoň mohou začít. "Ať začne transportní místnost hledat trhliny, kterými bychom se mohli přenést," vyzvala Janewayová Tuvoka.

Vulkánec přikývl a odebral se k východu. Kapitán se otočila zpátky k návštěvníkům a zjistila, že Neelix mžourá za šéfem bezpečnosti, jako by měl strach z toho, co šel Tuvok udělat. Všiml si, že na něho Janewayová hledí, lehce nadskočil a tváře mu ztmavly rozpaky.

"Kes vám může říct, kam máte jít," vyhrkl - ale opatrně, a oběma rukama se stále pevně držel Kes. "Když je ale teď volná, odlétáme z téhle soustavy."

Kes se na něho zadívala s viditelným překvapením. "Tihle lidé mě zachránili."

Neelix uraženě našpulil rty. "Já jsem tě zachránil," namítl a Kes se na něho odmítavě zaškaredila.

"S jejich pomocí. Nebylo by správné, kdybychom jim nepomohli."

Janewayová nemohla nezauvažovat, jaké myšlenky prolétly Neelixovi hlavou, že při Kesině nesouhlasu tak povadl, jen aby se o chvilku později, když vzhlédl k dívčiným očím, znovu nadmul láskou. "No není úžasná?" řekl s povzdechem jen tak do prázdna.

Janewayová zavrtěla hlavou, opětovně ohromena tím, jak dychtivě se muži nechávají zotročit, a sama pro sebe se usmála, když Paris Neelixovi zasněně odpověděl: "Ano... to je."

KAPITOLA 15

V okamžiku, kdy je transportní paprsek pustil, pocítila nad sebou Janewayová tíhu skály. Ne klaustrofobii - stísněné prostory a uzavřené místnosti byly na palubě hvězdných lodí denním chlebem - , ale spíše šíleně naléhavé vědomí, že se nad ní jako nejistě vyvážený Damoklův meč vznáší kilometry a tuny velice reálné planety.

Tento pocit poprvé zakusila, když ji Mark přemluvil, aby se vydali na dvoudenní výpravu do jeskyní. Tvrdil, že to bude zábava. Ovšem zatímco on blaženě spal a snil o podzemních divech, které jej tak uchvacovaly, ona si celých těch osm dlouhých hodin v naprosté temnotě neustále uvědomovala, že na šířku dlaně od obličeje má deset metrů tlustý strop. Ani nezamhouřila oka, adrenalin mohla prodávat, až nakonec jejich podzemní průvodce rozsvítil světla a prohlásil, že je čas jít dál. Mark ji později obvinil, že má strach ze tmy; nebyla schopná jej přesvědčit, že jí nevadila tma, ale ten ohromný, nevypočitatelný geologický útvar, který zmíněná tma vyplňovala. Pouhý fakt, že se rozhodl držet tvar po tři a půl milionu let neznamenal, že člověk musí věřit, že tak vydrží ještě další tři hodiny.

Do jeskyní se už nikdy nevydali.

Teď se jí vracel tentýž pocit, i když zdaleka ne tak silně jako tehdy. Pomáhalo, že strop tu byl tak vysoký, až se téměř tvářil jako obloha, stejně jako jemné, nepřímé osvětlení, které vrhalo slabé stíny do všech směrů. I když v bezprostřední blízkosti nebyly stěny a naskýtal se jí strhující výhled na vzdálené město, podbarvené žhnoucím obzorem, přesto jí chybělo opravdové slunce nad hlavou a navlhlý, klidný vzduch. Jeskyně, byť zvána
jinak.

Když odezněl zvuk transportéru, vzhlédla k nim malá skupinka Okampů. Vidina cizinců, kteří se objevili v jejich chráněném světě prakticky odnikud, je zřejmě sice zaujala, ale nevyděsila. Po laťkových mřížích, jež se táhly mezi kamennými sloupky, se pnuly krátké řádky neduživých rostlin, a přibližně po každých deseti metrech stály jasné bílé lampy, které nahrazovaly přítomnost místní hvězdy. Janewayová žasla, jak se těm lidem, kteří trpělivě roznášeli vodu ke každému z titěrných záhonků, podařilo vysekat pěstební brázdy, a už vůbec nechápala, kde nalezli zeminu, kterou do nich nasypali. Také by ji zajímalo, jestli přítomnost zelených, rostoucích věcí měla nějaký skutečný vliv na drsnost jeskynního života.

"Kapitáne..." Tuvok se postavil vedle ní, slabě zvučící trikordér namířený vzhůru. "Pulzy z Komplexu se nadále zrychlují. Intervaly mezi nimi se snížily o dalších osm desetin sekundy."

A to je dobře nebo špatně? Janewayová napínala uši, jestli nezaslechne průchod energetického výboje, ztlumený vrstvami kamene, a nebyla si jistá, jestli to, co vnímá, je bušení z Komplexu, nebo její vlastní srdce.

"Kes!"

Jeden z farmářů poznal dívku, jež stále tiskla Neelixovu ruku, a zničehonic se při zvuku jejího jména převalila přes ostatní dělníky vlna nadšení. Všichni opatrně odložili konvičky a nářadí a s nadšenými výkřiky došli k výsadku. Vypadalo to přesně tak, jako když mají děti přestávku. Když se shromáždili v drmolícím davu kolem Kes, objímali ji a přátelsky líbali, a Janewayová si všimla, že jsou všichni mladí a příjemně štíhlí. Bylo to jako být uprostřed zástupu adolescentů, kterým se teprve nedávno začalo dařit napodobovat dospělost svých rodičů.

"Ahoj, Daggine."

Kes se usmála na muže, který na ni jako první zavolal a nyní ji svíral v náručí. Zato Neelix vypadal podstatně méně spokojený.

Daggin se s nehynoucím úsměvem od Kes trochu odtáhl a vrtěl hlavou, jako by nemohl uvěřit, že je skutečná. "Mysleli jsme, že už tě nikdy neuvidíme! Jak ses dostala zpátky?"

"Tihle lidé mě zachránili před Kazony," vykládala mu Kes a plaše se usmála na Janewayovou. "Snažím se jim pomoci najít dva členy posádky." Otočila se o sto osmdesát stupňů a zavolala na ostatní Okampy: "Nevíte někdo, kde drží ty cizince? Ty, které sem posílá Ochránce?"

Ticho udusilo předchozí veselí tak rychle jako ruka plamen svíčky. Janewayová uvažovala, jestli v nich takovou opatrnost vyvolala zmínka o přespolních cizincích, nebo o jejich vlastním Ochránci.

"Myslím, že jsou v ústřední klinice," řekl po chvilce Daggin.

Janewayová se s tichou nadějí dotkla Kesina ramena. "Můžete nás tam zavést?"

Ne.

Zdánlivě odnikud se ozval nový, hlubší hlas; někdo jím mluvil, a přesto jej tak úplně neslyšeli. *Nemůže.*

Kes nedělalo žádné potíže najít mluvčího, který přicházel zpoza houfu rolníků po její pravici. Janewayovou překvapilo, když spatřila dva okampské muže tak podsadité a letité, až byli v příkrém kontrastu s vílím vzhledem a mládím ostatních. Starší z těch dvou se nespokojeně mračil a mhouřil bledé, pronikavé oči. Ohleduplně se protlačil hloučkem a postavil se těsně před Kes, která mu mezitím vysvětlovala:

"Oni neumějí hovořit telepaticky, Toskate. Mluv prosím nahlas."

Z představy, že jí Toskat - nebo kdokoliv jiný - může tak samozřejmě vložit slova přímo do hlavy, běhal Janewayové mráz po zádech. Vulkánci byli alespoň natolik slušní, že než zahájili jakékoliv spojení, které by mohlo na obou stranách odhalit bůhvíjaké myšlenky, vždy požádali o svolení. Když člověk žije v rase telepatů, musí být opravdu náročné uchovat si nějaká tajemství. Došla k závěru, že nejlepší asi bude nechat si Tuvokovy zděděné dovednosti pro sebe, alespoň prozatím. Nedalo se určit, kdy bude kapitán potřebovat informační výhodu, a kdyby Okampové věděli, že se mají před návštěvníky z Federace chránit, ochota pana Tuvoka spojit se s nimi by byla k ničemu.

Toskat našpulil rty, jako by se mu protivila představa, že jimi budou procházet slova, a upjatě kývl na Janewayovou, aniž by se jí podíval do očí. "Nechtěl jsem být nezdvořilý," řekl příliš nahlas a afektovaně - důsledek faktu, že tak téměř nikdy nemluvil. "Avšak neměli byste tu být."

"S radostí odejdeme," ujistila jej Janewayová, "hned jak najdeme naše lidi."

Pohlédl na ni poněkud zostra; kapitán mu pohled neústupně opětovala. Nebyl první, kdo se pokoušel zasahovat do jejích povinností vůči posádce, a už vůbec ne ten nejhrozivější. Probodávala jej stejným pohledem tak dlouho, až se odvrátil a nápadně rychle zapojil do diskuse i Parise s Chakotayem. Janewayová přesto viděla rudé šmouhy, které se mu zvětšovaly uprostřed průsvitných tváří.

"To nebude možné," prohlásil Toskat, oslovuje výsadek jako jediný celek. "Nemůžeme zasahovat do Ochráncových přání."

Chakotay si odfrkl. "Vy možná ne, ale my ano."

Starší Okampa zavrtěl hlavou. "Vy tomu nerozumíte - "

"To je pravda." Kes se dotkla Toskatovy paže a přiměla jej, aby se na ni opět podíval. "Oni tomu nerozumí," potvrdila tiše, ale rozhodně. "Nemohou vědět, že Okampové jsou na Ochránci závislí tak dlouho, že už ani nedokáží myslet sami za sebe. Nerozumí, že jsme kdysi byli lidmi, kteří měli plnou kontrolu nad schopnostmi své mysli - "

"Příběhy o vnímavosti našich předků jsou smyšlené." Toskat to vysvětloval Janewayové, jako by bylo důležité, aby to pochopila. "Nebo alespoň nadsazené."

"Ty schopnosti jsme ztratili," překřičela jej Kes, "protože jsme je přestali používat."

Toskat si mával před tváří rukama, jako by chtěl její slova zahnat. "Neměli bychom se zaobírat tím, co jsme ztratili, ale tím, co jsme získali."

"Ano." Kesin hlas přetékal marností, která nebezpečně hraničila s opovržením. "Získali jsme nadání být závislými. Dovedeme si vzít, co dostaneme." Zavrtěla hlavou a v jasném gestu vzdoru vzala Neelixe znovu za ruku. "Já jim pomůžu, Toskate, ať se ti to líbí, nebo ne. A myslím, že mí přátelé půjdou se mnou."

Mladí rolníci kolem souhlasně mručeli. Toskat opět zrudl a spražil tichý dav zachmuřeným pohledem. "Vzepřela ses Ochránci tím, že jsi odešla na povrch, Kes. Pouč se z toho. Sleduj cestu, již nám vytyčil."

Kes se ušklíbla. "Poučila jsem se hodně, Toskate. Viděla jsem slunce!" Z poloviny přítomných Okampů se vyřinul nářek, který mohla vyvolat jen bolestná touha. Janewayové to rvalo srdce, neboť věděla - byť ne přesně - jaké to musí být vyrůstat pod příkrovem země, aniž by vás kdy pohladilo slunce. "Nevěřím, že by nám Ochránce zakázal otevřít oči a spatřit nebe," pokračovala Kes. Hrdě vzhlédla k Janewayové a mužům z Federace za ní. "Pojďte. Najdeme vaše lidi."

S nepoddajným odhodláním se otočila na patě a Neelix za ní pelášil, oči vyvalené obdivem. Když se hlouček farmářů odpojil a v tichém zástupu Kes následoval, Janewayová pozorovala Toskata. Ten spínal ruce a trochu smutně potřásal

hlavou. Jako rodič, zarmoucený cestou, po které se jeho děti vydaly.

Kapitán si byla jistá, že jeho nesouhlas se sice může změnit v zoufalství, ale ne v násilí, a pokynula svým lidem, aby se s ní vydali za Kes a k dosud vzdálenému městu.

KAPITOLA 16

Přece věděli, že ty tunely budou dlouhé a tmavé, připomenul si Kim. Okampská sestra je před tím varovala - dokonce několikrát - a pak je tajně vyvedla z nemocnice; připadalo mu, jako by se to stalo už strašně dávno. Její varování však v něm jen budilo jistotu, že ví, co má očekávat. Jako by už neponechávalo prostor představivosti. Ale když jej teď bolely všechny svaly, jako by ho někdo zmlátil, a jen stěží nutil tělo, aby udělalo další krok, přál si, aby si býval představil něco víc a aby těm představám uvěřil.

Neboť třebaže jim sestra všechno popsala a varovala je, nedokázala zachytit zatuchlou beznaděj toho místa. Tunely byly jen tak tak dost vysoké, aby se v nich dalo stát - a některé také ne. Po stěnách průchodů, které stoupaly kolmo vzhůru, se táhly točité, rozviklané, kovové schody; při každém kroku těžce zavrzaly a zadrnčely, jako by sbíraly odvahu vrhnout se do temnot pod sebou. Po stěnách kolem crčela a kapala voda. Zatímco se plazili nebo šplhali vlhkem, uvědomil si, že víc než jednou ucítil charakteristicky sladký zápach hniloby. Vůbec se nesnažil vystopovat jeho zdroj.

Torresová trvala na tom, že budou používat svítilny co nejméně, neboť ani oni, ani Okampové neměli sebemenší tušení, jak dlouho ty staré přístroje vydrží. "Když půjdeme nahoru," prohlásila makistka rozumně, "budeme vědět, že udržujeme správný směr." To Kimovi připadalo poněkud zjednodušené, nicméně to nebyl o nic horší předpoklad než ten, který tvrdil, že se vůbec dostanou na povrch - a tak nic nenamítal. Ve tmě ale bylo chladno a nevlídno. Přál si, aby ty tunely nebyly tak úzké, že museli jít jeden za druhým a nemohli se ani chytit za ruce.

Zakopl o hranu schodu a padl na kolena. Rána, kterou tím způsobil, se šachtou rozlehla tak hlasitě, že úplně přehlušila jeho současný výkřik. Už mě to nebaví, skuhral slabý hlásek uvnitř něho. Už nechci nikam lézt. Nechci, aby mě něco bolelo. Já chci jenom domů a mít to už za sebou. Místo toho se krčil nad těžkým vakem s nářadím, který upustil na schod nad sebou, a čekal, až bolest a závrať odezní.

V hlavě mu jako bomba vybuchlo světlo; zasténal a vrazil si obličej ještě hlouběji do dlaní. Za právě rozsvícenou svítilnou se objevila Torresová a za řinčení schodů k němu scházela. "No tak."

Zářivá bělost toho starobylého světla v něm vyvolávala pocit, že se mu propaluje hlavou skrz naskrz. Zmohl se jen na slabé zavrtění. Byl připraven tady zůstat.

"Nenech se tím porazit, Flotilo." Pod loktem se mu uhnízdila překvapivě jemná ruka a povzbuzovala ho, aby vstal, aniž by jej k tomu nutila. "No tak!" zopakovala B'Elanna naléhavěji.

Přinutil se opřít o zábradlí a zvedal hlavu tak dlouho, dokud jí neviděl do očí. Strčila baterku za záda, aby se světlo rozptýlilo. V okolní tmě pak vypadala jako zlobr s bujnou hřívou. Kim chtěl kvůli ní vstát, chtěl být silný a dopálený jako ona, aby si tak získal právo žít a znovu vidět rodinu. Všechno se ale točilo a houpalo, až mu z toho bylo zle, a nedokázal zpomalit dýchání a vytěsnit z hlavy bolest. "Mrzí mě to," zamumlal a hlava mu znovu padla do dlaní.

B'Elannina tvář se nakrčila neobvyklou citlivostí; pustila Harryho lokty, jako by se bála, že když s ním bude hýbat příliš rychle, rozláme se jí. "To je v pořádku. Chvíli si odpočineme." Posadila se, aniž by z něho spustila oči, a rukama si přitáhla kolena k tělu.

Kim se na ni pokusil usmát, obával se ale, že by výraz jeho obličeje měl spíše než k přátelství blíž ke strachu. "Možná bych na tom byl lépe, kdybych měl v žilách trochu klingonské krve."

Drsně se kvůli němu zasmála. "Věř mi, je s tím víc potíží, než za kolik to stojí."

Když porovnal její klid Amazonky s tím, jak jej všechno bolelo, neměl chuť tomu uvěřit. Soustředil se, aby silou vůle potlačil další záchvat bolesti, a ani se nepokusil setřást ruku, kterou mu mlčky položila na rameno. Zavrtěl hlavou a zajíkl se ironickým smíchem. "Celý život jsem se připravoval na Hvězdnou flotilu. A už na úplně první misi..." Bezděčně natáhl ruku, aby ovinul prsty kolem jejích, "...musím umřít..."

Pevně mu je sevřela. "Ještě není po nás. Znám pár věcí, který starej Kejchal na hodinách přežití neučil."

Ta poznámka ho zarazila. "Kejchal?"

"Komandér Zakarian." Torresová se usmála jeho zmatku a Kimovi se zdálo, že v tom, jak mu žertovně zalomcovala rukou, pocítil trochu skryté úlevy. "Pamatuješ? Musel mít alergii snad na všechno."

Hlavou mu najednou proletěla živá vzpomínka na štíhlého instruktora s bílými vlasy, jehož oči žhnuly stejně rudě jako jeho tvář. Tehdy byli v Apalačském pohoří a museli výlet předčasně ukončit, protože Zakarianovi něco bez varování ucpalo dýchací cesty. Kimova třída si vysloužila obzvláště dobré známky za to, že v rekordním čase nalezla bez vedení instruktora cestu z divočiny do civilizace. "Ty jsi chodila na Akademii?"

"Dostala jsem se až do druhého ročníku a pak jsme se dohodli, že to není místo pro mě." Usmála se, jako by ji to nijak netrápilo, Kim v tom však poznal eufemizmus Hvězdné flotily pro vyloučení. Účastně jí stiskl dlaň a s tím, jak vykroutila prsty z jeho ruky, okamžik blízkosti zmizel tak rychle, jak se objevil. "Mezi makisty zapadám mnohem líp," uzavřela a pokrčila rameny.

"Víš," zamyslel se Kim, "nikdy jsem vlastně Zakariana neměl rád." Chtěl říct něco jiného, ale tohle bylo snadnější.

Zdálo se, že Torresová slyšela obě sdělení. Darebácky se usmála, pohladila ho po bradě a bez zaváhání se posadila na svůj schod. Zadívala se tunelem, kterým budou muset jít, a dala Kimovi chvilku na odpočinek. Ale víc ne.

Plastiky, které lemovaly otevřené prostranství, se komíhaly a lomozily, protože dunivé otřesy, vyvolané pulzy z

Komplexu, nabývaly na intenzitě a četnosti. Janewayová vzhlédla a cípkem mysli si uvědomovala, že všichni Okampové poblíž to gesto s tichým, polekaným výkřikem napodobili. Na rozdíl od Okampů, kteří zřejmě doufali, že něco uvidí, to Janewayová vlastně ani nečekala. Když vám ale nad hlavou zní zvuk pronikavý a neodbytný jako bušení obrovského srdce, nějaký lidský instinkt vás přinutí vzhlédnout a zjistit, odkud ten hluk pochází. Jako kdybyste nad démonem získali moc tím, že ho spatříte. Janewayovou mozek škádlil pomyšlením, že častější následek skutečnosti, že člověk vidí démona, je fakt, že se z něho stane snazší cíl. Zaplašila ten nesmysl a obrátila pozornost k výsadku. Následovali Kes a její přátele složitou změtí lávek a veřejných dopravních prostředků a dostali se do města v úžasném čase. Za celou cestu si Janewayová nevšimla nikoho, kdo by se choval špatně nebo neuctivě. Působilo to téměř hrůzně. Jako by všechny obyvatele okampského města nahradili dokonale vyrobení roboti, kteří nikdy neopustili své naprogramované místečko. Nebo třeba všichni brali zvláštní drogy, jež vyhladily slastná zákoutí emocí, které tak volně šířili Kesini přátelé rolníci.

Není na nás, abychom je soudili, napomenula se přísně.

Pravda. Ale to, že jste nevyslovovali soudy nad chováním nějaké společnosti nutně neznamenalo, že je musíte schvalovat.

Kes s Dagginem zanechali výsadek tady, mezi stoly a nedojedenými jídly. Kes vysvětlila, že mají na klinice přátele. Bude snazší získat informace, když kolem nebude pobíhat spousta cizinců, kteří působí jako andělé pomsty. Janewayová váhavě souhlasila, ale až když jí Kes výslovně slíbila, že se vrátí hned, jak se něco dozví. Dokonce té dívce skoro dala komunikátor. Nelíbí se mi, co se tu děje, chtěla jí říct. Nelíbí se mi pocit, jako by se za chvíli měl zřítit strop. Ze všech sil se ale snažila zachovat zdání jistého klidu - přinejmenším kvůli Parisovi a ostatním - zatímco Kes s Dagginem odklusali ke vzdáleným dveřím. Přátelé rolníci se hemžili poblíž jídelních automatů a přezíravě frkali.

A pak, za dobu kratší než je rozpětí mezi dvěma údery srdce, pulzy z Komplexu najednou ustaly.

Ticho.

Janewayová si vyměnila polekaný pohled s Tuvokem, který narušil své sebeovládání na tak dlouho, aby zvedl obočí a zbytečně vzhlédl k povrchu. Ignorovala nutkání učinit totéž a praštila do komunikátoru. "Výsadek Voyageru."

Rollins jí okamžitě odpověděl. "Ano, kapitáne?"

"Neděje se něco s Komplexem?"

Kratičce zaváhal, Janewayová však cítila nejistotu, jež se nesla komunikačním kanálem. "Už nevysílá žádné pulzy, kapitáne. A zdá se, že mění pozici."

Ach Bože, jestli se připravuje opustit soustavu, měli by raději doufat, že nemůže dosáhnout warpu. Jinak jej kvůli hledání Kima už nikdy nedoženou a společně s ním zmizí i jejich naděje, že se vrátí domů v dohledné době.

Jediné, co ale řekla Rollinsovi, bylo: "Informujte mě. Janewayová konec." Avšak dveře, za kterými ležely jejich šance, se zase o kousek přivřely.

Paris se jí letmo dotkl, aby upoutal její pozornost, a ukazoval na Kes s Dagginem, kteří se k nim hrnuli děsivě tichými hloučky nervózních Okampů. Vyjadřují své starosti telepaticky? uvažovala. Nebo jen tak postávají v šoku z toho, že se po celých staletích ocitli v opravdovém tichu? Zajímalo by ji, jestli si vůbec někdo z nich uvědomoval, že odteď tak bude jejich svět pravděpodobně znít pořád.

"Na klinice už nejsou několik hodin," vykřikla Kes, když se s Dagginem přiblížili. Jemné čelo měla zvrásněné starostmi.

"Můžeme prohledat město," navrhl Daggin. Pokynul rolníkům, kteří se kolem nich znovu natěsnali. "Zeptejte se, jestli je někdo neviděl."

Janewayová souhlasně přikývla; skupinky mladých Okampů se rozprchly v tuctu směrů a elegantně splynuly s okolním davem. Pokusila se představit si, že by mezi ně také tak nenápadně zapadli Kim s Torresovou, a nepodařilo se jí to. "Kdyby se snažili dostat na povrch," zamyslela se a obrátila se na Kes, "kudy by šli?"

"Pravděpodobně stejnou cestou jako já - jedním ze starých tunelů."

Ani nechtěla myslet na to, jak hluboko pod zemí asi právě teď jsou anebo jak daleko se ty tunely táhnou. "Pane Parisi, běžte s ní a podívejte se po nich."

"Počkejte!" Neelix vyběhl za Parisem, který mezitím Kes naznačil, aby šla první. "Mohla by se vám hodit pomoc."

Janewayová se domnívala, že se Neelix chtěl hlavně ujistit, že Paris nebude mít příležitost na hezkou Okampů příliš zapůsobit, zatímco by její přítel nebyl poblíž, aby dal věcem pravá jména. V porovnání s osudem celé hvězdné lodi to byla tak kouzelná trivialita, až se téměř cizincově nevinnosti usmála.

"Musíme si promluvit se všemi doktory a sestrami v té nemocnici." Vyrazila ke vzdálené nemocnici, aniž by zjišťovala, jestli ji Tuvok s Chakotayem následují; věřila, že jí zůstanou nablízku. Jestli si uvědomili, že je vede ke klinice, o níž Kes tvrdila, že je tam nikdo už dlouho neviděl, ani jeden se o tom nezmínil. "Chci zjistit, co nám mohou říct o Torresové a Kimovi."

S uširvoucím řevem se zvedla podlaha a podzemním údolím se jako sirény rozječely výkřiky. Janewayová upadla, lapajíc po dechu se přetočila a chytila ruku, kterou Chakotay natáhl, aby jí pomohl vstát. Nedaleko od nich už Tuvok třímal trikordér a zamračeně se z jeho obrazovky pokoušel odečíst logické údaje. Okampové v okolí se rozletěli do všech stran, jako když mezi ně střelí.

"Voyager kapitánu Janewayové!" V tom zmatku byl Rollinsův hlas obtížně slyšitelný. Janewayová si uvědomila, že je napjatá k prasknutí, čeká, až se svět dá znovu do pohybu, a dívá se tam, kde by měl být strop, jako by jej i ten pohled mohl pomoci udržet na místě. "Mluvte."

"Kapitáne, Komplex pálí nějakým typem zbraně na povrch." Kdesi na vzdáleném můstku zabzučely a zapípaly přístroje. Rollins se překvapením tiše zajíkl. "Vypadá to, že se snaží uzavřít vedení energie."

Chakotay po vzoru Janewayové vzhlédl a zaťal své velké pěsti. "Jestli je Komplex jediným zdrojem energie pro Okampy, proč by Ochránce to vedení uzavíral?"

Janewayová pomalu potřásla hlavou. Někde v nekonečné dálce nad jejich hlavou se na cestu dával další výboj. Cítila, jak celá ztuhla v očekávání jeho dopadu. Tuvok sklonil trikordér a zamyšleně se zamračil kamsi do ztracena. "Uzavíral by je v případě, kdyby je už neměl v úmyslu používat." Pohlédl na Chakotaye, který nesouhlasně zabručel. "Aby Okampy chránil před nepřáteli." Zavřel trikordér, otočil se k Janewayové a prohlásil: "Kapitáne, nyní existuje dostatek důkazů k formulaci racionální hypotézy. Věřím, že Ochránce umírá."

Odtrhla oči od stropu a opětovala Vulkáncův zamračený pohled. "Vysvětlete to."

"Nejprve zvyšuje dodávky energie, aby tak vzniklé zásoby městu umožnily přežít přinejmenším pět let. Pak uzavře vedení. Logickým závěrem je, že již nemá v úmyslu pokračovat ve své roli Ochránce."

"To ovšem nutně neznamená, že umírá," podotkl Chakotay. Zdálo se však, že jej ta poznámka znepokojuje. "Možná odlétá."

Tuvok to snad chvíli zvažoval, pak ale zavrtěl hlavou. "Nepravděpodobné. Ne po tisíciletích péče o tyto lidi. Věřím, že Okampům cosi dluží. Věřím, že dluh, který nelze splatit se s velkou pravděpodobností vztahuje právě k nim." Ukázal na těch několik křehkých cizinců, kteří ještě byli na dohled. Zbytek zmizel v průchodech a budovách, které jim posloužily jako úkryt. "Navíc jsme byli svědky častých zmínek o docházejícím čase. Myslím, že si byl své nadcházející smrti vědom."

Janewayová se na šéfa bezpečnosti dlouze zadívala. "Jestli zemře, jak se k čertu dostaneme domů?"

Tuvok sklopil zrak, aniž by jí odpověděl.

KAPITOLA 17

Ten první obrovský výbuch vyrazil z Kima výkřik - bylo to tak blízko! Ve svislém tunelu vypukla vřava, kovové schodiště třískalo a řinčelo o kamenné stěny a kolem nich jako sníh padala rozmělněná skála. Oběma rukama se přitiskl k zábradlí a že upustil svítilnu si uvědomil až tehdy, když Torresová vyštěkla klingonskou kletbu a neúspěšně se po ní vrhla. Zatímco baterka v pádu bičovala prašný vzduch pruhem světla, musel Kim zavřít oči.

"Tak pojď...!"

Opatrně oči otevřel; měl pocit, jako by mu někdo slepil řasy. Torresová nad ním vypadala jako nějaký pekelný klingonský anděl a klouby na rukou měla úplně bílé, jak svírala vzpěru schodiště. Přemýšlel, jestli upadla, když se snažila zachytit jeho navždy ztracenou svítilnu, ale nemohl si vzpomenout. Spalovala jej očima tak plnýma zoufalství, až chtěl začít naříkat.

Další zadunění snad roztříštilo všechno kolem.

"Neměli bychom se vrátit?" zeptal se. Všechno ho bolelo, víc, než aby ta bolest mohla pocházet od padajícího kamení, víc, než kdy vůbec zažil. Pomyšlení, že má ještě někam jít - jakýmkoliv směrem - bylo téměř bolestivější, než mohlo jeho strhané srdce snést.

Torresová se zamračila takovým rozhořčením, že k jeho vyjadřování byly zřejmě předurčeny jen tváře Klingonů, plivla přes zábradlí a nechala nenávist zmizet v temnotě. "Tam dole nás nic nečeká, Flotilo."

A vypadalo to, že nahoře taky ne. Nikdy jsem nechtěl, aby to skončilo takhle. Pomalu se zvedl a začal lézt dál.

Ty zatracené tunely se snad táhly do nekonečna. Paris se ze všech sil snažil šplhat po žebřících, běhat průchody a přelézat nově uvolněné hromady trosek tak, aby vůbec nemusel zvedat oči od trikordéru. Avšak přístroj sám nadále tvrdohlavě odmítal poskytnout určité informace. Za každou zatáčkou, za každým vstupem do tunelu údaje poskočily, a s nimi i Parisovo srdce, dokud si neuvědomil, že to jsou jen úniky energie z izolace, která stále v nějaké neznámé vzdálenosti všechny ty tunely obklopuje. Pomyšlení, že až Harryho s makistkou najdou, budou si muset nakonec nějak poradit i s ní, jej donutilo v tichém zoufalstvím zatnout zuby. Pořád si přál, aby to byl on, kdo má tušení kam jdou, aby on mohl vést a svýma dlouhýma nohama udávat tempo. Přesně jak si starý banjista stýskal, už není čas, a Paris se bál zjišťovat, kdo za to zaplatí.

Kes s Neelixem proběhli kolem další šachty, jedné ze stovek těch, které vedly téměř kolmo vzhůru. Dole tvořily téměř pravidelný ovál. Paris ze zvyku zpomalil na tak dlouho, aby do vstupu vstrčil trikordér, poslechl si jeho nezaujaté pípnutí, které fungovalo jako odpověď na izolaci, a rychle dobíhal ty dva, aby se mu v dlouhém hlavním průchodu neztratili.

Udělal jen tři kroky a něco v něm si uvědomilo: Tentokrát vydal jiný zvuk. Vykřikl a vyrazil ke vchodu do tunelu.

Když vstoupil do té chladné, vlhké šachty, celá obrazovka trikordéru se přepnula na biologickou konfiguraci. Pravidelně pulzující světélko v pravém horním rohu značilo tlukot něčího srdce. Pod ním stálo hůlkovým písmem: ČLOVĚK.

"Jsou tady!" Padl na kolena, vtěsnal se do úzké komůrky a natahoval krk, jestli ve tmě něco - cokoliv - nezahlédne.

"Harry!"

Než se jeho hlas vytratil, zdánlivě dlouho se v mrtvých ozvěnách odrážel ode stěn.

Slyšel, jak k němu utíkají Kes s Neelixem, nepokusil se jim ale vyjít z tunelu naproti a místo toho aktivoval komunikační odznak. "Paris Janewayové!"

Odpověděla téměř okamžitě. "Mluvte."

"Jsou v jedné z těch šachet, kapitáne. Nevidím je..." Znovu se podíval na trikordér, aby si snůšku vítaných údajů potvrdil. "Jsou ale tam nahoře. Jdeme za nimi."

"Až je budete mít, zavolejte si o transport, Parisi," přikázala mu. Nikdy by nečekal, že její hlas bude znít tak nadšeně a uvolněně. "Uvidíme se na lodi."

Byl už příliš zaměstnán tím, jak se po čtyřech škrábal po ztemnělých schodech, a neodpověděl.

"Janewayová Voyageru. Tři k přenosu." Jak úžasné bylo vyřknout tato slova. I když od chvíle, kdy je to zatáhlo do této části Galaxie, bylo všechno špatně, dělalo jí zvláštní radost, že už brzy bude mít posádku kompletní a budou se moci soustředit na návrat domů. Sebejistě ukázala Chakotayovi zdvižený palec - on překvapeně zvedl obočí, ale gesto opětoval - a připravila se, že ji obejme transportér. Už myslela na to, co bude muset udělat, až se každý vrátí na své plavidlo.

Pak se napjatě ozval Rollins: "Čekejte..." a Janewayová se proklela, že vůbec čekala, že na této misi půjde něco hladce.

"Kapitáne," pokračoval po chvilce výkonný velící důstojník, "nemohu vás zaměřit. Palba z Komplexu ozářila kůru planety - transportní senzory nemohou najít trhliny v bezpečnostní bariéře."

Sakra. S povzdechem pohlédla na Tuvoka s Chakotayem. "Jdeme - zbývá jen jedna cesta ven." Oba muži přikývli, Janewayová nechala Tuvoka, ať trikordérem určí směr, a sama stiskla komunikátor. "Janewayová Parisovi."

"Mluvte." Mluvil zadýchaně a znělo to opakovaně, jako by tam bylo Parisů deset. Ozvěna, opožděně si uvědomila Janewayová. V přístupové šachtě.

"Transportéry nefungují," informovala jej a vyrazila za Tuvokem, který mezitím zvolil cestu a poklusem se rozběhl. "Až se dostanete nahoru, budete muset najít trhlinu v bezpečnostní bariéře."

Nemohla si být jistá, zdálo se jí ale, že pobaveně zasupěl. "Rozumím."

Později se ho bude muset zeptat, co to mělo znamenat. "Jsme několik minut za vámi. Janewayová konec."

Avšak poslední, co zaslechla, než se natáhla k odznaku, byl Parisův úlevný výkřik. "Vidím je!"

Paris nečekal, že budou vypadat tak hrozně. Ruce a krky měli obsypané zduřelými výrůstky a Kimova obvykle nazlátlá pokožka vybledla do odstínu suchého pergamenu. Paris se hřbetem ruky dotkl Harryho tváře a když se praporčíkovy oči se zachvěním víček otevřely, přinutil se unaveně usmát.

"Že ti to ale trvalo..." zašeptal Kim sípavě. Paris vrhl rozpačitý pohled na zamračenou ženu, která se hrbila na schodech nad Kimem. "Jak bych mohl zklamat jediného přítele, kterého mám?" Tak jako se mu nelíbilo, že jej může slyšet Kes s Neelixem, ještě neliběji nesl podezíravou pozornost té ženy. Všiml si žhnoucích očí a výrazného kostnatého čela a poznal v jejích rysech silný klingonský odkaz. Uvědomil si, že to je určitě Chakotayova chybějící kolegyně.

"Přítele?" Kim nevěděl nic o Parisově tiché komunikaci se snědou, nepřátelsky naladěnou ženou, a když se pokoušel posadit, musel se zachytit Tomovy paže, neboť se mu zamotala hlava. "Proč si myslíš, že jsem tvůj přítel?"

Protože jsem tady, ne? Tu myšlenku směřoval stejnou měrou praporčíkovi i jeho skeptické družce. Pleskl do komunikátoru a ohlásil:

"Paris Janewayové. Našli jsme je."

"Dobrá práce." Znělo to, jako by už byla blíž, Paris si ale myslel, že si to možná jen představuje. "Na nás nečekejte. Dostaňte je do bezpečí."

Vždycky se nejlépe poslouchají rozkazy, které po vás požadují něco, co sami chcete. Sklonil se, aby si Kimovu paži přehodil přes ramena, opatrně se narovnal a kývl na Neelixe s Kes, kteří mezitím došli k praporčíkově kamarádce, aby jí pomohli. "Tak jdeme," zabručel. Musel se hodně hrbit, aby tak vyrovnal Kimovu menší výšku, a to mu působilo vtíravou bolest - ale ignoroval ji. "Musíme odsud vypadnout."

Kim přikývl, zaťal zuby a pěsti a s velkou námahou zdolával schody. "Hej, makistko..." Usmál se na ženu, kterou právě míjeli, a Parisovi se zdálo, že v Kimových tmavých očích zachytil trochu opatrné náklonnosti. "Dorazili ti z mojí strany barikády. Jsi v pěkným průšvihu."

Zavrčela - skoro se to blížilo úsměvu - a Paris uvažoval, jestli o sobě ví, že je hezká, nebo jestli ji to vůbec zajímá.

"Tudy." Kes vybíhala schody za Parisem a makistku nechala na starosti Neelixovi, aby mu mohla ukázat boční průchod, než se od něj příliš vzdálí. "Vím, kde se můžeme dostat přes bariéru."

Paris se přitiskl ke stěně šachty, aby se Kes mohla kolem něho protáhnout. Prosmýkla se jako duch a zmizela v ústí tunelu, který byl výrazně vyšší i širší než šachta, kterou se teď vlekli. Když se po jejím odchodu téměř vytratilo všechno světlo, Paris si uvědomil, že nese jejich jedinou svítilnu - kterou nepochybně uzmula Kimově makistce. Trochu Kima přesunul, aby jej vyvážil, a následoval ji do hrubé postranní chodby.

Konec průchodu vyplňovala bariéra, již by bylo možné nejlépe připodobnit k pavučině spletené ze světla. Zářila tak jasně, až musel Paris přimhouřit oči; přál si, aby si mohl něčím ucpat uši. Už dlouho jej nesužoval tak děsivý jekot, navíc neuvěřitelně hlasitý. Položil Kima na podlahu nedaleko místa, kde se pavučina u země rozpletla a odhalila tak v bariéře nedůvěryhodnou trhlinu, která se spíše než únikové cestě podobala černé díře.

"Za žádnou cenu," varovala jej Kes a klekla si vedle trhliny, "se jí nesmíte dotknout! Prý vám to může spálit kůži."

Soudě podle bezpečnostních bariér, které Paris viděl na Novém Zélandu - které nepraskaly ani desetinou energie, kterou měli před sebou nyní - tomu naprosto věřil.

"Ty jsi prolezla tak malou dírou?" zeptal se Neelix, úplně vyveden z míry, zatímco jej makistka držela za ruku. Paris nevěděl, jak poznat, co toho malého cizince trápí víc - jestli představa, že se jeho milá vrhla do takového nebezpečí, nebo že musí následovat jejího příkladu.

"Byla to jediná cesta ven." A jako by to Kes chtěla předvést, strčila nohy do tmy a čiperně tam vklouzla.

Neelix se téměř rozplynul uznáním. "No není úžasná?" otázal se makistky. Zlověstné silové pole ale příliš poutalo její pozornost, aby mu odpověděla.

Kes ležela na břiše a držela Kima za ruce, aby mu pomohla na druhou stranu bariéry. Paris si s hrůzou všiml, že se Harry skoro nedokáže plazit. Kdyby trikordér nepípl právě u tohoto tunelu - kdyby Parise nenapadlo se vrátit a

zkontrolovat ho -

Tak málo času, jak říkal Ochránce Komplexu. Tak malinko času.

Po Kimovi pomohl Paris makistce a ustoupil, aby pokynul Neelixovi. Syndrom "žen a dětí", napadlo jej. Dostat ven každého, kdo by se o sebe nemusel umět postarat sám. Co se sebou by řešil později a jen v případě, že by z nějakého důvodu nemohl jít hned za nimi. Momentálně si musel být jistý, že jsou jeho svěřenci v bezpečí, jinak nebude schopen vůbec přemýšlet.

Neelix bez pobízení prolezl pod poškozenou bariérou. V jeden strašlivý okamžik si Paris myslel, že to nedokáže - kulatým břichem se otřel o tenounké vlákno energie a z ožehlých šatů mu začal stoupat zápach hořícího trusu. Neelix, oči plné paniky, zatáhl břicho o potřebný mikrometr a vyplazil se zpod bariéry. Nezůstalo po něm nic než jeho důstojnost.

Paris prudce vypustil dech, který tak úzkostlivě zadržoval, a klekl si k trhlině. Prohodil pod sítí fázer, který dopadl u Neelixových nohou, a ukázal na skalní stěnu, která je stále dělila od svobody. "Nastavil jsem ho," říkal, zatímco se soukal na druhou stranu. "Jen zamiřte a vystřelte."

Neelix bez dotazů uposlechl. Fázer zaúpěl v podrážděném kontrapunktu k dosluhujícímu silovému poli a kolem Parise, který se mezitím protáhl dírou, začaly padat horké kusy kamene. Když se vydrápal na nohy, zvedl Kima a vyšel ven, stále to páchlo spáleným vápencem a roztaveným železem.

Stěna, kterou Neelix propálil, nebyla ani tři metry tlustá. Venku se až k dalekému obzoru táhly sloupce kouře a označovaly další tunely, které Komplex už uzavřel. Jako kal ve vodě se vzduchem převaloval prach a popel s vůní soli. Paris jednou rukou přikryl Kimovi ústa, aby jej před tím ochránil, praštil do komunikátoru a vzhlédl k nebi. "Paris Voyageru! Už nás můžete zaměřit?"

Ve řvoucím větru zněl Rollinsův hlas slabě a vzdáleně. "Potvrzuji. Mám tu ale jen pět signálů."

Paris kývl, i když jej důstojník nemohl vidět. "Ostatní jsou - "

Přímo nad hlavou jim prosvištěl žhnoucí záblesk světla a zadusil poslední slova. Když těsně za obzorem dopadl na zem, Paris si uvědomil, že by měli být rádi, že nepřistál rovnou na nich. Pak se země pod nimi vzepjala jako vzteklé zvíře a Tom zaslechl děsivé praskání a tříštění skály, které bohužel nepřicházelo právě zdaleka. Hodil Kima na zem, vrhl se nad něho, aby jej ochránil vlastním tělem, a vzápětí je všechny pohřbil oblak hlíny, který vytryskl z nově vzniklého tunelu.

KAPITOLA 18

Paris čekal, tvář zabořenou do Kimových zad, dokud hřmění padajícího kamení konečně neustalo. A i potom se zdálo, že nekonečně hluboko pod ním řičí vzdálena ozvěna.

Když se otočil, napůl očekával, že uvidí východ, který se zhroutil a už se jím nebude možné prokopat. Místo toho na něho jako ječící ústa zíral otvor, ze kterého stoupal poslední obláček prachu. Slyšel, jak Kim stená, a uvědomil si, že praporčík se také otočil, aby si tu hrůzu prohlédl.

"Paris Janewayové." Když se snažil mluvit, do plic se mu dostaly dráždivé částečky a zatímco čekal na odpověď, kašlal do ruky, kterou si přikryl ústa. "Chakotayi. Tuvoku? Slyšíte mě?"

Paris se postavil, pomohl i Kimovi, a rozhodl se kapitánovo mlčení připsat poškození komunikátorů - a k čertu s každým, kdo by tvrdil něco jiného.

"Voyagere, připravte se transportovat všechny v této skupině - kromě mě."

Paris vložil Kima do náruče Neelixovi a cizinec na něho nevěřícně pohlédl. "Vy se chcete vrátit?"

To byla otázka, která si nezasloužila poctít odpovědí.

Paris odstoupil od ostatních, zvedl baterku, kterou Kes nechala ležet na zemi, a vyzkoušel, jestli ještě svítí. Nic moc, ale pořád lepší než úplná tma. Když zamířil do tunelu, zaslechl, jak si Neelix prudce povzdychl; otočil se a viděl, jak se drobný cizinec sklání a letmo se nosem dotkl Kesina.

"Ten blázen potřebuje společnost." Neelix pokrčil rameny a znovu vzdychl. Usmál se do očí své milované. "Postarej se o ně, zlatíčko! Uvidíme se později."

Mlčky přikývla, přitiskla Kima a makistku k sobě a Neelix jí něžně připevnil na šaty svůj komunikační odznak. Paris se usmál a otevřel kanál na hvězdnou loď daleko nad nimi. "Voyagere, přeneste jen tři osoby. Zaměřte druhý komunikátor a začněte."

Neelix se zarazil na tak dlouho, aby Kes pohladil po tváři; pak vzduch před nimi rozechvěly zpěvavé vibrace transportéru. Odběhl k Parisovi, aby jej paprsek nezachytil, a Tom mu dovolil zůstat, dokud se nerozptýlil poslední jiskřící atom a neodnesl Kes pryč. Pak netrpělivě poklepal Neelixovi na ruku, aby šel za ním, a pod vedením skomírající svítilny se ponořili zpátky do tmy.

Když se Janewayová probrala, kolem ní panovala tma. Tma, která se chvěla a rachotila jako hromobití a páchla po plesnivé hlíně. Rukama tápala všude kolem sebe a narazila na studený, hrbolatý válec, který se od ní málem odkutálel. Nakonec jej chytila a přitiskla k sobě. Jakmile jej měla v obou rukou, poznala jeho tvar i váhu - byla to svítilna, kterou jí na cestu do těchto starých tunelů dali Dagginovi lidé. Pod silným útokem Komplexu se tunely jistě cítily na svůj věk. Zakroutila válcem, aby jej aktivovala, a když se z něj na odpočívadlo a schodiště pod ním, které zdolala právě před posledním výbuchem, vyhrnul jasný kužel světla, děkovala všem bohům, kteří hlídají kapitány hvězdných lodí, že ji ani tentokrát nezklamali.

Nejdříve našla Tuvoka. Byl přímo za ní a dokonce se rukou občas dotýkal jejího ramene, jako by se tiše ujišťoval o tom, že se mu neztratila a že v téměř úplné tmě není daleko. Teď ležel tváří dolů na schodišti a schody a stěnu vedle něho potřísnila zelená krev. Spolkla knedlík, který jí nakynul v krku, sestoupila k němu, přitiskla mu roztřesené prsty k hrdlu a zadržela dech, jako by tím mohla naopak pomoci dýchat jemu.

Ucítila rychlý tepot jeho pulzu a úlevou se jí zatočila hlava. To bylo jedno z dalších pozitiv na Vulkáncích, napadlo ji, když ho vzala za ruce a vytáhla z rozviklaných schodů na pevnější kamenné odpočívadlo. Byli spolehliví jako antigravitační jednotky a stejně nesnadno se porouchali. Kdyby se jí jen podařilo dostat ho odsud na Voyager, nepochybně by na ni ještě téhož dne hleděl s obvyklým náznakem vulkánské nadřazenosti. Doufám, že tu příležitost dostaneš, starý příteli.

Přelétla paprskem téměř o patro níž a všimla si, že se tam ve tmě něco hýbe. Ztuhla, zmožena Tuvokovou váhou, a Chakotay si rukou zastínil oči, protože mu světlo nyní mířilo přímo do nich. Ostře řezané rysy mu zkroutila bolest.

"Nemůžu se hýbat," zavolal a mávl na ni, ať jde dál. Nebo to možná patřilo světlu - to nevěděla. "Mám zlomenou nohu." Chvíli se zdálo, že možná řekne ještě něco, pak se jí však jen zadíval do očí a mlčel.

Janewayová váhala jen tak dlouho, jak trvá dobrému veliteli učinit správné rozhodnutí. Chakotaye nést nemohla - jen sotva zvládala Tuvoka. Indián nemohl zachránit sebe ani nikoho jiného. Žaludek se jí sevřel v bezmocném hněvu. Kapitánovou povinností bylo kráčet cestou nejmenších škod. Chakotay měl vlastní posádku. Věděl, jaké to je.

Kývnutím mu slíbila, že se pro něho vrátí, bude-li moci. Pak si Tuvoka nadhodila trochu výš a neohrabaně postupovala k východu, který musí být někde nad nimi.

Když se vlekla do zatáčky, zaslechla dvojité staccato rychle se blížících kroků. Ujišťovala se, že to není nikdo z Okampů, a tvrdošíjně táhla zraněného Vulkánce dál. Kdyby je někdo přišel zastavit, blížil by se zdola a ne shora. Přesto se ohlédla a v ten okamžik jí přes tvář a stěnu přeletěl paprsek světla, což bylo stejně příjemné, jako když se poté ze tmy vylouply dvě siluety vysoké jako člověk a blížily se k ní.

Kývnutím pohnala Parise ke schodišti a otvírala ústa, že mu vysvětlí proč, jeho to ale nezajímalo a už byl pryč. Když rozechvělá záře svítilny zmizela za rohem, vystrčila loket a zabránila tak Neelixovi, aby jej následoval. "Pomozte mi s ním," rozkázala a bradou ukázala na Tuvoka. Šachta se jakoby v odpověď na její hlas opět otřásla. Neelix vytřeštil oči a spěšně se skrčil pod jednou z Tuvokových paží, aby převzal polovinu váhy. Janewayová v cizincově ochotné rychlosti poznala upřímné přání vrátit se na otevřené prostranství, a zjistila, že s tím postojem plně souhlasí.

Mohla jen doufat, že Paris to bude schopen cítit stejně.

Otřesy se tunelem hrnuly jako tsunami, mrštily Parisem o stěnu a ramena mu zasypaly úlomky kamene. Téměř poslepu hrábl po zábradlí schodiště - jako kdyby se ho mohl udržet a ono mu dokázalo zabránit v pádu.

Místo toho se mu starobylý materiál rozpadl pod rukama jako pískovec a Paris věděl, že se vzpěra vyrve z ukotvení, ještě než Chakotayův hlas odněkud zdola zakřičel zlostnou indiánskou kletbu. Sevřel zábradlí ještě pevněji a sjel až na spodní část, kde se snažil najít jeho spojení s provlhlou jeskynní zemí. Bez dechu si usilovně přál, aby ta hroutící se věc vydržela ještě chvíli. Zábradlí se mu pod prsty proměnilo v prach. Pak otřesy zničehonic ustaly.

Paris zašmátral po svítilně a téměř se bál podívat. Avšak pravidelné skřípání a třískání houpajícího se kovu o skálu naznačovalo, že alespoň část schodiště stále visí v prostoru a pokud měl mít nějakou šanci to všechno zdárně vyřešit, musel si být jistý. Po kolenou dolezl na okraj převisu a zamířil světlo tam, kde mělo být schodiště.

Propadlo se přes půl metru a prvních pět schodů zmizelo úplně. Zbylo však dost, aby bylo jasné, že zatím drží na úchytech, i když děsivě vratce. Paris neměl ani potuchy, na čem vlastně visí, když se většina vzpěr ze stěn vytrhla.

Chakotay zamžoural do světla, zamračil se na Parise a nadále se zoufale držel schodu pod sebou. "Vypadni, Parisi, než to celé spadne."

"To taky mám v úmyslu." Bylo to jenom půl metru. Tomu se ani nedalo říkat skok, i když se všude kolem pohupovaly rozlámané vzpěry. "Hned jak vás dostanu nahoru." Je to stejně snadné jako spadnout z kladiny.

Natáhl nohy k prvnímu z rozhoupaných schodů a zašklebil se sám na sebe. Tomášku, to teď není zrovna vhodná představa.

"Když stoupneš na ty schody - " Chakotay ztuhl, protože Parisův dopad schody opravdu rozdováděl. "Zřítí se! Umřeme tu oba!"

Paris pokrčil rameny. "Asi jo," připustil. Zatímco pomalu přenášel váhu, všechny vnitřnosti se v něm chvěly strachy. "Na druhou stranu, když vám zachráním krk, váš život bude patřit mně." Vrhl po něm ten nejprotivnější úsměv, jaký uměl. "Není to indiánský zvyk?"

Bolest v jeho výrazu Chakotaye jen přiměla zamračit se ještě víc. "To je jiný kmen."

"Nevěřím vám." Paris zvedl nohu, pevně odhodlán makistu zachránit. Zoufalý hlásek kdesi v hlavě ho začal pobízet ke spěchu. Snažil se jej přehlušit sarkasmem. "Myslím, že byste raději zemřel, než abyste se nechal zachránit ode mě."

Ve stěně u Parisova kolena cosi hlasitě zapraskalo a schody náhle popojely dolů. Nejistě se zastavily, jako by je zachytila jakási neviditelná ruka. Paris se ze všech sil přidržoval stěny a strnule se vydal k Chakotayovi.

"Skvěle. Udělej ze sebe blbce." Avšak Chakotayův hlas byl tak nakřáplý bolestí, že to slyšel i Paris. "Jestli musím umřít, aspoň budu mít tu nádhernou možnost dívat se, jak jdeš se mnou."

A jestli umřu já, napadlo jej, když si opatrně stoupal vedle mohutného makisty, bude to s tím nádherným vědomím, že konečně dělám něco správného. Co nejpevněji se zapřel o roztřesenou konstrukci a s přehnaným hekáním si zvedl Chakotaye na ramena. Indiánův bolestný křik byl však skutečný, to věděl. Znenadání jej zalil pocit viny, že neměl příležitost být opatrnější.

Pomalu se otočil, že začne lézt vzhůru, a nenuceně se otázal: "Myslel jsem, že existuje nějaký indiánský fígl, kterým se můžete proměnit v ptáka a oba nás vynést odsud."

"Jsi moc těžký."

No, zeptat se musel.

Snažil se nevnímat skřípavé nářky schodiště a nevšímal si dlouhé, prázdné černé hlubiny, která se táhla nekonečně daleko a od níž jej dělil jen jediný špatný krok. Pouze zvedal nohy, pokládal je, klidně se vytáhl o stupínek výš, a znovu zvedal nohy. Z nějakého důvodu si hýčkal bláhovou představu, že když to schodiště nerozkymácí a nebude dělat prudké pohyby, dohrabe se až na vrchol - jako by každým zesláblým krokem nezatěžoval konstrukci vahou dvou lidských mužů. A tak když se dotáhl až téměř na konec rozkomíhaného schodiště, s úlekem tam nalezl Janewayovou, která se skláněla a podávala mu ruku, aby mu pomohla přes poslední, závrať vyvolávající průrvu. Tvář mu planula rozpaky. Ať jde do háje, pomyslel si, vyhýbaje se jejím očím. Určitě si mě neoblíbí, když si tu kvůli svý pitomý pýše budu hrát na hrdinu. V poslušném mlčení se od ní ale nechal vytáhnout do bezpečí, a když za sebou zaslechl, jak se schodiště řítí do hlubin a mění se ve šrot, dokonce předstíral, že to s ním vůbec nic nedělá.

Protože jej držela za loket celou cestu k povrchu, Parisovi se téměř zdálo, že v jejích odhodlaných rysech vidí sobeckou úlevu. Možná si to ale jen představoval.

KAPITOLA 19

Neexistovala žádná Rozhodovací dráha, která by mu pomohla z potíží, když nepoškozený personál lodi nevhodně přeplňoval zdravotnické zařízení. Od návratu výsadku na loď vyzkoušelo holografické zdravotnické rozhraní 7837 různých drah a docházelo ke stále stejnému závěru. Obvody Kontroly primárních funkcí to zapsaly jako pro programování nepřijatelnou eventualitu a Podprogram pro vlastní údržbu stanovil novou prioritu pro restrukturalizační frontu. Před příchodem zítřejší osmé hodiny ranní bude vytvořena rozhodovací posloupnost, která zdravotnickému programu umožní přístup k činnostem, jež jsou navrženy k obcházení organického ovládacího zařízení lodi v případech, kdy jde o zdraví a bezpečnost posádky. Až bude tato sbírka Rozhodovacích drah nainstalována, holografické rozhraní bude schopné vykázat všechny plně funkční organické formy života ze své ošetřovny, aby mohlo provádět účinnější opravy poškozených členů posádky. Uložilo si automatickou upomínku, aby všem v ní přítomným přikázalo odejít hned, jak to systém umožní.

Senzory indikovaly přijatelné snížení onkologického dělení v buněčných strukturách pacientů č. 2 a č. 4. U pacienta č. l - matrice vizuálního poznávání 521, "poručík Tuvok" - úspěšně skončila rekonstrukce cév a proces obnovy kůže, a byl vyřazen z procesu léčby. Na vyšetřovacím lůžku, v současné době situovaném před primární projekcí holografického rozhraní, se pacient č. 3 nadále pohyboval nevypočitatelně a bránil tak snaze dokončit základní regeneraci dlouhých kostí. Rozhodovací dráha 333 vyžadovala, aby byl pacient připoután, dokud jej neznehybní bezvědomí; Rozhodovací dráha 1700 předchozí anulovala a holografické rozhraní místo toho vytvořilo výraz trpké nevole, který měl zajistit spolupráci pacienta při jeho vlastním léčení. Pacient č. 3 na tento výraz nijak viditelně nereagoval.

Do senzorového prostoru zdravotnické jednotky vtrhl neřízený komunikační signál a původem organický hlas řekl: "Můstek Janewayové."

Nepacient č. l - MVP 547, "Janewayová, kapitán Kathryn M." - zareagoval tím, že s použitím osobního komunikačního zařízení, připevněným na uniformě, otevřel kanál k odpovědi. "Mluvte."

"Kapitáne, ke Komplexu se blíží dvě kazonské lodě." Janewayová, kapitán Kathryn M., se vydala k hlavnímu východu, následovaná nepacientem č. 2 - MVP 870, "Paris, Thomas E." - nepacientem č. 3 a nepacientem č. 4 - původně pacientem č. l, dočasná MVP l, "okampská žena: Kes."

"Nastavit kurz," přikázala neurčitému posluchači. "Jsem na cestě." Nepacienti č. l až č. 4 prošli dveřmi a opustili bezprostřední dosah senzorů. Podprogram pro identifikaci dočasně přítomných forem života smazal příslušná označení ze svého adresáře.

Pacient č. 3 se zničehonic ohnul, natáhl pravou nohu a vydal neartikulovaný zvuk, jenž zřejmě naznačoval více spokojenost než bolest. Nicméně diagnostické databáze signalizovaly, že prudká aktivita se tak brzy po úspěšné regeneraci dlouhých kostí nedoporučuje. Než mohla být spuštěna vhodná Rozhodovací dráha, pacient č. 3 vstal z vyšetřovacího lůžka a luskl prsty na pacientku č. 4. "Musíme se dostat na naši loď."

Pacientka č. 4 vstala z postele a položila obě nohy na zem; v podprogramu pro jednání s pacienty se spustil poplach třetího stupně. Jelikož Hodnocení fyzického stavu pacientky č. 4 bylo na Stupnici optimální funkčnosti humanoidů o šest jednotek výše než u pacienta č. 3, hlasový podprogram směroval své prohlášení ke sluchu pacientky č. 4. "Důrazně vám doporučuji, abyste zůstala v klidu."

Pacientka č. 4 opustila ošetřovnu v doprovodu pacienta č. 3. Podprogram pro identifikaci dočasně přítomných forem života si prošel údaje o jejich zdravotním stavu z doby, kdy se sami propustili, a označil jejich záznamy za určené k vymazání. Systém nebyl uvědomen o žádném trvalém označení těchto pacientů, a tak nemohl ihned porovnat jejich dočasné soubory s větší databází personálu Voyageru.

Zatímco sekundární systémy stále ještě zpracovávaly předběžné údaje, pacient č. l vstal z vyšetřovacího lůžka a vydal se stejným směrem jako pacienti č. 3 a č. 4.

Varovná dráha číslo pět vyslovila při síle patnácti decibelů: "Nebudu zodpovědný za následky - "

Hlasový podprogram se automaticky ukončil, jelikož pacient č. l odešel z bezprostřední blízkosti.

Pacient č. 2 - MVP 566, "Kim, praporčík Harry" - byl jediným exemplářem vyšší formy života, který na ošetřovně zbyl. Holografické rozhraní se přesunulo do pozice dvacet sedm centimetrů od základny lůžka pacienta č. 2. "Je s posádkou

vždycky tolik práce?" dotázal se v zájmu Systému správy informací Podprogram pro hovor s pacientem.
Pacient zvedl ramena v lidském gestu nejistoty. "To nevím, doktore. Tohle je má první mise." Pacient č. 2 pak bez další interakce odešel za pacienty č. l, č. 3 a č. 4.
Protože byly odstraněny všechny vnější podněty, holografické rozhraní znehybnělo. Hlasový podprogram upravil svou implicitní hlasitost o +118 decibelů a vznesl dotaz: "To tu nikdo neví, jak vypnout můj program, když odchází?"
Nikdo z nepřítomných pacientů se nevrátil, aby mu poskytl odpověď.

Když se za nimi zavřely dveře ošetřovny, Janewayová mávla na Parise, aby ji doběhl. Můstek jí připadal rozčilujícím způsobem vzdálený a nelibě nesla, že dostat se tam bude trvat dlouho. Občas si přála, aby použití transportního paprsku na lodi nebylo tak riskantní a nevhodné.
"Poslat vás na planetu je teď příliš nebezpečné," prohodila přes rameno k Neelixovi a Kes. Museli utíkat, aby se vyrovnali jejímu svižnému klusu, Janewayová však nehodlala upravit tempo - ani když k nim zezadu doběhli Tuvok s Kimem. "Doporučuji, abyste se odebrali do kajuty."
Neelix si u ní trochu šplhal, neboť se okamžitě zastavil a chytil Kes za ruku, aby zůstala s ním. Kdyby nic jiného, alespoň věděl, jak nepřekážet.
"Počkej, až uvidíš, jak si tu žijí!" slyšela jej Janewayová šeptat milence, zatímco se s posádkou skládala do čekajícího turbovýtahu.
Předpokládáš, že nás udržím naživu dost dlouho, aby si to mohla užít, odpověděla mu v myšlenkách a povzdychla si. Neměla by se v tom pitvat. Silou vůle se přestala ošívat a mlčky přetrpěla dlouhatánskou jízdu turbovýtahem na můstek, příliš zaměstnaná vymýšlením rozkazů, které by za něco stály.
Jakmile je turbovýtah vypustil do rušného lomozu na můstku, neztrácela čas. "Aktivovat zbraňové systémy," přikázala Tuvokovi, který mířil na stanoviště. "Poplach."
Chakotay s makisty byli před Voyagerem a zatímco se v dálce rýsoval mohutný, tmavý Komplex, řítili se pod první kazonskou loď. Nechoďte moc blízko! varovala velitele makistů. Jako by nebylo už tak dost zlé, že Ochránce v nepravidelných intervalech stále chrlil k planetě tučné chuchvalce světla - zatím toho nevěděli o kazonských zbraních tolik, aby se mohli spolehnout, že je štíty ochrání. Kromě toho neměla pocit, že by Chakotayova loď byla po průletu rázovou vlnou v nějak výrazně lepším stavu než Voyager. Vklouzla do velitelského křesla a nedokázala odtrhnout oči od elegantních cizích lodí, které se právě obracely, aby provedly první oblet kolem Komplexu. Paris jí stále postával po levici.
Tuvok vzhlédl od panelu. "Volá nás vedoucí kazonská loď, kapitáne."
Janewayová přikývla, ale nepodívala se na něho. "Na obraz."
Z nějakého důvodu ji ani to, že ten rozkaz vydala, tak úplně nepřipravilo na fakt, že zničehonic zmizí okno, ze kterého bylo vidět, co se děje venku. Na obrazovku se vedral Jabinův popraskaný, ušmudlaný obličej a ještě se ani nezačal usmívat, aby odhalil sbírku krásně polámaných zubů, a už ji pěkně štval.
"Vy jste taky přišli prozkoumat podivné chování té bytosti, kapitáne?" zeptal se s předstíranou bodrostí.
Janewayovou ty jeho chlapácké řeči vůbec nezajímaly. "Chceme se jen dostat domů, Jabine. Máme v úmyslu se transportovat na Komplex a zjistit, jestli to můžeme zařídit."
Vůdce Kazonů propukl v neotesaný smích. "Obávám se, že vám to nemůžu dovolit."
"Nic proti vám přece nemáme."
"My máme něco proti každému, kdo by nás mohl ohrozit," namítl Jabin. Janewayová si všimla, že tentokrát se ani nenamáhal usmát.
Spolkla nutkání začít na něho křičet a omezila se na: "To je směšné. Nehodláme vás ohrozit." Nehodláme tu ani být tak dlouho, aby nás byť jen zajímalo, co se s vámi stane!
Jabin už však zlostně popoháněl kohosi, koho nebylo na obrazovce vidět. "A já nehodlám dovolit komukoliv s vašimi technologickými znalostmi vstoupit na palubu Komplexu."
"Jabine, můžeme to projednat jako dva civilizovaní - "
Zaprskal, přerušil spojení a ještě než Janewayová svou prosbu dopověděla, spatřila záblesk kazonských zbraní. "Tak asi ne."
Hřmot dávek energie, které vybuchovaly na štítech, byl spíše hlučný a divoký než ničivý, Janewayová však nesměla zapomínat, jaký účel ten nevyprovokovaný útok má.
"Štíty drží," ohlásil Tuvok.
Přikývla a sevřela opěrky křesla. "Palte z fázerů. Úhybný vzor delta čtyři."
Připsali si přímý zásah, provětrali kazonskou loď od přídě po záď a elegantně se přetočili na pravobok, aby se vyhnuli nezbytné odvetné palbě. Přála si, aby o té hrstce kazonských lodí - a o posádkách - věděla víc a dokázala poznat, jestli je Jabinův kajícný ústup známkou poškození nebo jen přípravou na další, zuřivější útok. Zatímco makistická loď svou jedinou fázerovou bankou drásala nechráněný spodek druhé kazonské lodi, Janewayová impulzivně otevřela komunikační kanál, aniž by s tím obtěžovala Kima u operačního stanoviště. "Janewayová Chakotayovi." Musela se krutě usmát, protože Kazoni udělali tu chybu, že se pokusili otočit a bojovat; Chakotay se na ně totiž přilepil a bušil do nich opakovanými výstřely z fázerů. "S Tuvokem se přeneseme do Komplexu," informovala jej a nijak se nesnažila skrýt obdiv v hlase. "Můžete Kazony zaměstnat?"
Když Chakotay odpovídal, neznělo to tak sebejistě jako její hlas. "Snad ano, kapitáne."
"Výborně." Nechala jej bojovat a pokynula Rollinsovi od kormidla k Tuvokovu stanovišti. "Pane Parisi, máte velení."
Snad vteřinu zaváhal, jako by si nebyl jistý, že mluví opravdu na něho. Pak se vrhl ke kormidlu, aby mu to nemusela přikazovat dvakrát nebo aby si to snad ještě nerozmyslela. "Ano, madam!"

Zase tak velká krize to nebyla, Janewayová mu ale odpustila. Přidala se k Tuvokovi u turbovýtahu a podržela mu otevřené dveře tak, že se vyklonila na můstek. "Mějte nás pořád zaměřené, praporčíku," zavolala na Rollinse a počkala, dokud nepřikývl, že pochopil. "Režim nouzového transportu." Protože jestli se odtud budeme muset dostat rychle, nebudeme mít druhou možnost. Nikdo. A jestli s Tuvokem neuspějí, tak se nikdo nepodívá domů zrovna brzy.

Vkročila do turbovýtahu a zatímco se řítil k transportní místnosti, strašně se snažila nezadržovat dech.

KAPITOLA 20

Holografická stodola v Komplexu vypadala jaksi nejasnější, byla méně skutečná a zřetelná. Přes umělý obraz se roztěkaly stíny, zastřené a mdlé jako blednoucí inkoust, a nezabránily jim v tom ani starožitné lucerny, rozvěšené po čtyřhranném sloupku uprostřed budovy. Když se ale Janewayová doopravdy na ty kalné skvrny kolem sloupku podívala, uvědomila si, že lucerny jsou ve skutečnosti pouze naznačeny světelnými obrysy - nebyly tam žádné skutečné předměty a ani stopy po háčcích.

Ze tmy, z nevelké dálky se roztrhanými tóny připomínalo opuštěné banjo.

Tuvokův trikordér přizvukoval v ubohém kontrapunktu k už tak se rozkládající melodii. "Systém na zpracování údajů je za touto stěnou, kapitáne." Ukázal hlouběji do stodoly, aniž by vzhlédl od přístroje.

"Víte, co máte dělat."

Vzhlédl, obočí tázavě zvednuté, což by u všech ostatních humanoidů prozrazovalo překvapení, a kývl, jako by až nyní zaslechl banjo. Janewayová pohodila hlavou do míst, odkud se ozývaly falešné akordy, a potěšilo ji, že Tuvok její rozhodnutí bez poznámek přijal a pokračoval ve zkoumání údajů bez ní. Věděla, že s hledáním přemisťovacího zařízení Komplexu mu nijak nepomůže. Zcela jistě by mu nepomohla ani s určením jeho funkce. Ale Ochránce... Ochránce zjevně někoho nebo něco potřeboval a Janewayová nikdy nebyla schopna odejít, když znala odpovědi jen na polovinu otázek. Zatoužila mít jednu ze svítilen, které používali v okampských tunelech, a opatrně vkročila do houstnoucí tmy.

Starého muže ani tak neviděla, jako spíše vycítila; choulil se v rohu mezi nedotaženě vypadajícími sedly a balíky sena. Banjo, které měl položené na klíně, se mu nejasně houpalo v rukou - stejně nejistě a prchavě, jak zněla jeho hudba. S teskným úsměvem vzhlédl k Janewayové. "Že jste ale vytrvalí."

Zastavila se půl metru od konce domnělého balíku sena - nechtěla narušit projekci. "Potřebujeme, abyste nás poslal zpátky tam, odkud jsme přišli," požádala jej a překvapilo ji, že mluví tím odhodlaně mírným hlasem, který lékaři užívají při hovoru se smrtelně nemocnými pacienty.

Hologram si povzdychl. "To není možné." Propadl se do stínů, ale znovu se zhmotnil, tentokrát bez banja. "Mám sotva dost síly, abych završil své dílo."

Janewayové bylo jasné, že to dílo nijak nesouvisí s tím, že se jí tu teď ukazuje. "Před smrtí uzavíráte vedení energie."

"Když to neudělám, Kazoni jim ukradnou vodu. Ale za pár let, až Okampům dojde energie..." Zdálo se, že se z éterického těla vydral další povzdech. Janewayová si uvědomila, že sleduje pouze proces, jak ta bytost ztrácí kontrolu nad vlastními systémy. "Nebude na tom záležet. Budou muset vyjít na povrch, kde nebudou schopni přežít. Beze mě jsou bezmocní. Zklamal jsem je." Otočil se k ní a oči měl tak tmavé, až ji napadlo, že hlavou projekce možná vidí stěny stodoly. "Jednou jste mi pověděla o vaší odpovědnosti k posádce. Za Okampy jsem nesl odpovědnost zase já."

Určitým smutným, skličujícím způsobem to všechno dávalo smysl.

"Udělal jste něco, co jejich planetu změnilo v poušť," zariskovala zlehka. "Nebo ne?"

Projekce na ni zaměřila trochu více pozornosti a téměř se tím vyjasnila. Janewayové se zdálo, že v ní kdesi daleko problesklo velice lidské překvapení.

"Víme, že přibližně v době, kdy jste přišel, došlo k přírodní katastrofě," osvětlila mu. Pak zkusila znovu hádat: "To je ten dluh, který nelze splatit, že?"

"Jsme průzkumníci z jiné galaxie." Hlas teď zněl trochu podivně - kapitánovi to připadalo spíše jako když někdo uvažuje nahlas. "Neměli jsme tušení, že naše technologie bude mít na jejich atmosféru tak ničivé účinky. Dva jsme byli vybráni, abychom tu zůstali a ochraňovali je."

Pomyslela na Tuvoka, který teď úplně sám zkoumá Komplex, a srdce se jí poplašeně rozbušilo. "Je tu ještě někdo jako vy?"

Bytost však zavrtěla hlavou a zvedla mdlou, vyzáblou ruku, aby tu otázku mávnutím smetla ze stolu. "Už ne. Odešla hledat zajímavější místa. Nebyla s to pochopit, proč Okampové potřebují takovou péči." Obrátil své hluboké oči ven, nepochybně k obléhané planetě. "Neuvědomovala si, jak jsou zranitelní..."

"Proč jste unášel lodi? A infikoval lidi smrtelnou chorobou?"

Na tváři mu vytanuly hrůza a úzkost. "Nikdy jsem jim nechtěl ublížit. Nezemřeli na tu nemoc - zemřeli, protože nebyli kompatibilní."

Zamračila se. "Kompatibilní?"

"Copak tomu nerozumíte?" Nečekal, až odpoví, klekl si (Janewayové ten pohyb připadal jen jako rozmazaná šmouha) a předklonil se přes okraj balíku sena, jenž byl nyní téměř neviditelný. "Hledal jsem v Galaxii kompatibilní biomolekulární vzorek. V některých jedincích jsem nalezl buněčné struktury, které byly podobné, ale..."

Janewayová jen v ohromené nevíře vyvalila oči. "Snažil jste se rozmnožovat?"

Projekce se ve zlomku vteřiny scvrkla a opět se schoulila do stínů. Ve stavbě tváře už zbylo sotva pár rysů, jen náznak lidství, možnosti života. "Potřeboval jsem někoho, kdo by mě nahradil," vzdychl hlasem tak tenkým, že se mohl každou chvíli přetrhnout. "Kdo by chápal ohromnou odpovědnost, kterou představuje starost o Okampy. Takový by mohl být

jedině můj potomek."

Avšak jak dlouho tak dlouhověkému stvoření trvalo, aby mělo mladé? A kdo by se o to maličké do dospělosti staral, až by Ochránce zemřel? "Napadlo vás někdy, že byste Okampy nechal, aby se starali sami o sebe?"

Zdálo se, že jej ten návrh vyděsil. "Jsou to děti."

Stejně jako by byl váš potomek. To ale Janewayová neřekla a raději jej oběhla ve snaze přimět ho, aby hleděl na ni a ne do prázdna. "Děti musejí vyrůst."

Zbytek rysů sevřel výraz, který vypovídal o očividné trýzni. Janewayová se naklonila ve snaze vzít jej za ruku, avšak odtáhla se, protože na nic nenarazila a jen prošla obrazem. "I my jsme průzkumníci," podotkla. "Většina druhů, se kterými jsme se setkali, překonala všechna možná protivenství bez jakéhokoliv ochránce. Ve vývoji jim pomáhá podnět, že musejí přežít sami." Znovu si přála, aby se ho mohla dotknout. "Možná si vaše děti povedou lépe, než myslíte."

"Jsou zaostalí," vzdychl naříkavě. "Nesamostatní dvounožci..."

"Tak je před smrtí vychovejte. Dejte jim znalosti, které potřebují k přežití."

Zavrtěl hlavou a propadl se sám do sebe. "Vy byste dala svou nejnebezpečnější technologii do rukou vlastních dětí? Poskytl bych jim tím způsob, jak zničit sami sebe."

"Sám jste řekl, že za pár let zahynou tak jako tak." Janewayová nesledovala zrovna ráda, jakou bolest mu zřetelně působí, nemohla si ale s čistým svědomím zabránit říci pravdu. "Máme i jiné přísloví - Když dáš někomu rybu, bude mít jídlo na jeden den. Když ho naučíš, jak je chytat, bude mít jídlo na celý život."

Sledovala, jak projekce vstřebává informace a připomnělo jí to Tuvoka, když si do dlouhodobé paměti ukládá řetězec proměnných. Ani u jednoho z nich si nikdy nebyla jistá, co na základě těch údajů udělají, až z nich vymáčknou každičký byte informací, naučila se však, že když jsou dobré vstupní údaje, budou dobré i ty výstupní, a na zařízení, které je zpracovává, vůbec nezáleží.

Přerušilo je naléhavé zapípání komunikačního odznaku. "Voyager Janewayové."

Chvilku uvažovala, co se stalo s Rollinsem, a pak si vzpomněla, že už se vrátil Kim. "Mluvte."

"Máme tu potíže," odpověděl jí Kimův hlas a jeho slova děsivě podpořilo třeštění a ječení sirén na pozadí. "Kazonům přišly posily!"

Senzory o nově dorazivším kazonském křižníku tvrdily, že je osmkrát větší a mohutnější než letouny, které se snažili udolat už dobrých deset minut. Na informace o jeho energii a výkonu motorů obrazovka nestačila a Chakotay nevěděl, proč by měl ztrácet čas přenastavováním senzorů, aby získal přesné údaje. Domníval se, že za předpokladu, že bude mít velký křižník dost rozumu, aby proměnil v páru nejdříve Voyager a až poté obrátil pozornost k jeho titěrné loďce, zbývá mu asi čtyřicet vteřin života, za které si musí vyřídit všechny osobní záležitosti. Připadalo mu jako dobrá věc, že životní styl makistů vám moc osobních záležitostí nedopřával.

Jeden z fázerů Torresové vypálil dlouhou jizvu do přídě menšího kázeňského letounu a Chakotay se s trochou zlého uspokojení pousmál. Kdyby měl v těchhle neckách fotonová torpéda, společně s Voyagerem by oba ty hromotluky odeslali do věčných lovišť. Kazoni měli skvělé štíty, přiznal si, zatímco se mu do přídi zakousl další z jejich polarizovaných výbojů plazmy, ale kam se jejich zbraně hrabaly na cardassijské disruptory. Navíc byli neschopnější než chrobák na zádech. Několik dobrých velitelů na několika funkčních lodích by se výrazně zapsalo do kazonské historie a nato by se odebralo na vlastní stranu vesmíru.

Chakotay se nicméně obával, že jediný zápis, který se jej bude týkat, bude zpráva o novém poli suti z ledu a uhlíku. A ani to pole nebude stát za moc.

Přes otevřený subprostorový kanál neochvějně přicházelo a odcházelo na Voyager tiché brebentění. "Stav makistické lodi?" ptala se Janewayová.

"Drží se, kapitáne," bryskně odpověděl mladý důstojník.

Zkus si držet tohle, ty malej vašiču! Další náraz, který tentokrát přišel zezadu, mrštil Chakotayem o panel. Vrhl pohled po Torresové, která zavrtěla hlavou. To znamenalo, že nedošlo k nijak neobvyklému poškození - tedy ne že by s tím mohli něco dělat.

"Potřebujeme víc času," hovořila Janewayová dál ke své posádce. Na obrazovce bylo vidět, že se zrůdná loď už napůl prořezala přední částí trupu federační lodi a pronásleduje ji jako pes kus masa. "Můžete je ještě na pár minut zdržet?"

"Budeme se snažit. Kim konec." Když se mladý důstojník Hvězdné flotily rozloučil, Torresová vzhlédla, Chakotay však výrazu její tváře nerozuměl.

"Mají potíže," připustil zbytečně. Torresová se obrátila zpátky k panelu. "Ani oni ani my nemáme dostatečnou palebnou sílu, abychom tu loď zastavili."

K čertu, pomyslel si Chakotay, už ani tu loď skoro nemáme! Prošel si údaje na konzole a už snad pomilionté si ověřil, že je nepotkala žádná porucha warp jádra ani nedošlo k porušení kontejnerů na antihmotu. Zdálo se mu nedůstojné, že přemýšlí o tom, že vybouchne jako malá hvězda a o jeho úsilí, až se odebere do říše duchů, nebude vypovídat nic než dobrý příběh.

Očima sklouzl k obrazovce a sledoval nejisté pokusy Voyageru odchýlit vyboulený trup od útočícího křižníku. Nedokázal si pomoci a uvažoval, k čemu by vůbec bylo pilotovat malou antihmotovou bombu, kdybyste ji nechtěli alespoň jednou v životě odpálit. Vložil do počítače souřadnice Kazonů - pečlivě vzal ohled na jejich rychlost a velikost - , a zjistil, že se téměř s nadějí usmívá.

"Nastavuji kolizní kurz," upozornil Torresovou, stále pohroužen do práce. "Ale naváděcí systém nefunguje - budu muset řídit loď ručně." Mávl na ni, zarazil tak všechny námitky, které mohla vyslovit, a přikázal: "Připrav posádku k přenosu na Voyager."

Je to hezká představa, přiznal si, zatímco Torresová křičela na zbytek osazenstva můstku, aby se připravilo na

evakuaci. Zachrání plavidlo Hvězdné flotily a obsadí je, a to všechno v jednom velkolepém gestu. Kolika makistům se kdy podařilo něco takového?

Otevřel subprostorový kanál a nasadil nejlepší impulz, který mu ten hynoucí veterán mohl dát. "Parisi!" vykřikl do ječeni motorů. "Moje posádka jde k vám. Řekni jednomu z tvých prvotřídních transportních náčelníků, aby mě měl zaměřeného." Jedna z menších kazonských lodí mu divoce uhnula z cesty a zuřivě pálila všemi fázery, ale minula cíl. "Zkusím vám trochu ulevit."

Kdesi za ním se vzduchem prořízl první transportní paprsek. Chakotay pocítil jakýsi klid, že se jeho posádka přesouvá na místo, kde je alespoň relativně bezpečno. "Beru na vědomí," odvětil Paris, ale Chakotay si nebyl jistý, jestli odpovídal na jeho požadavky, nebo na zprávu o příchodu prvních přenesených. Makista sledoval, jak Voyager nakrátko přešel na warp a znovu se vrátil do normálního prostoru. "Ale ani na chvíli si nemyslete, že tím splácíte dluh. Váš život patří mně, Poocuh. Paris konec."

Chakotay zaťal zuby a sevřel konzoli, protože se k němu ten ohromný cizí křižník začal líně otáčet. Zachránit život chytrákovi, na tom bylo cosi nesporně nepříjemného. Možná, že až se dostane na palubu Voyageru, naučí Parise něco o počítání ran pěstí. Nebo jestli to jejich transportní eso nebude nakonec zas tak úžasné, může jako duch strašit Parise na věky věků a úplně mu otrávit život. Na to by se jeden dokonce mohl těšit.

Když prolétl kolem Voyageru a zamířil na tu kazonskou obludu, zjistil, že si přeje, aby se mu bývalo podařilo přiblížit se zezadu, jak si původně představoval. Něco jako štíty už skoro neměl, a i ty zbytky byly sklopené, aby bylo možné evakuovat posádku. Musíš se dostat dost blízko, musíš se dostat dost blízko - když si hraješ s antihmotou, počítá se i "skoro"...

Kazoni vyslali chuchvalec žhnoucí plazmy, která zasáhla předek lodi s takovou silou, až trup praštěl a sténal.

Chakotay vstal ze sedadla a naklonil se k operační konzoli, aby uzavřel spojení se spodními palubami, dokud mu ještě neutekl všechen vzduch a může dýchat. Na pozadí skučících sirén zaslechl Parisův hlas. "Transportuji vás, Chakotayi - "

"Ještě ne." Plácnutím odpojil podporu života na všech palubách kromě vlastní, zvedl štíty a o třetinu snížil rychlost. Další kazonská rána zničila panel na zádi můstku, přes štíty se ale nedostala.

"Vaše loď se rozpadá! Připravte se k transportu!"

Kdyby jej Voyager transportoval teď, Kazoni by malou loďku proměnili ve velice jemný kosmický prach a nepřátelskou palbu by pak "za odměnu" poutal o jeden cíl méně.

"Čekejte!" Už měl té jejich časomíry dost. Upřeně hleděl na tříštící se obrazovku, počkal, dokud neuvidí šachty v přední části lodi oranžově žhnout, a vrhl se s chromou lodí prudce dolů; už bylo příliš pozdě, aby Kazoni změnili zaměření. Výstřel prosvištěl nad ním. To mu poskytlo dobrých šest vteřin, než znovu nabijí ten kanón, ze kterého pálí. Poslední zbytky energie vrhl do skoku, který pravděpodobně rozerve jeho věrné motory, a s lodí roztočenou kolem osy si to šinul k nechráněnému spodku křižníku. Čekal, dokud na obrazovce nebylo nic než ta hvězdná loď, dokud jeho plavidlo nepohánělo nic než jen setrvačnost.

"Teď!"

Zachvátil jej jas destrukce, který přemohl i hrubý řev při nárazu a ponižující realitu bolesti. Pak jej obklopil válec jiskřivého, jásavého světla, závan srdečného, vítaného zvuku, a odnesl jej do nicoty.

KAPITOLA 21

Temnou stodolou zadunělo burácení, jako by se schylovalo k letní bouřce, a Janewayová si uvědomila, že instinktivně vzhlíží k nebi. Přemýšlela, jak se asi vyvíjí bitva ve vesmíru.

Holografická projekce upřela oči bez bělma na místo kdesi za kapitánovým ramenem. Otočila se a spatřila, že se k ní tmou tiše blíží Tuvok a v ruce drží nyní zavřený trikordér. "Mohu se dostat do systému a poslat nás zpět do prostoru Federace," ohlásil a přidřepl vedle ní, "aktivace však potrvá několik hodin."

Kazoni jim nejspíše několik hodin nedají. Janewayová se s napřaženou rukou obrátila k bytosti. "Pokud nám ovšem nepomůžete..."

Odvrátil zrak, tvář na rozdíl od okolí naprosto zřetelnou. "Kéž bych mohl. Zbývá mi ale velice málo času."

Nevidomě hleděl do nicoty a rty se mu několik vteřin pohybovaly naprázdno. Nato se mu zničehonic hlas vrátil. "Uposlechl jsem vaší rady. Začal jsem Okampům odesílat obsah mých databank." Zamrkal a najednou na ně soustředil všechnu pozornost. "Také jsem spustil autodestrukční program."

Janewayové vyskočilo srdce až do krku. "Jestli Komplex zničíte, nedostaneme se domů!"

"Nepřátelé Okampů nesmějí ovládnout toto zařízení," zašeptala bytost. Nevěděla, zda slyší jeho hlas, nebo mu jen odečítá slova z mizejících rtů. "Za několik okamžiků bude zničeno." Jeho tvář se přiblížila a hlas tentokrát nepocházel z žádného místa, které by byla Janewayová schopna přesně určit. *Už musíte jít *

Nejprve ji napadlo, že je ta bytost vypudila fyzicky, že je vrhla kamsi daleko od Komplexu; stejnou silou, jakou se zmocnila jejich lodí a jíž jim ukradla těla. Cítila se zbitá, řítila se do prázdnoty, a dopadla na tvrdý povrch, který se pod ní nakláněl a vzdouval jako paluba potápějící se lodi. Pak se znovu zhmotnila tmavá stodola, pro změnu zmizela, a opět se objevila. Janewayová se zvedla na lokty a rozhlížela se po Tuvokovi. S konečnou platností zavládlo chmurné, kouřem tlumené světlo, a kapitán zaregistrovala Tuvoka, jak se několik metrů od ní pokouší vstát. Zároveň poznala, že ohromná, otevřená místnost, jež se kolem nich nyní rozkládá, se do nejmenších detailů shoduje s nekonečnou síní, kterou při první návštěvě Komplexu objevili Kim s Parisem. Ať se stalo cokoliv, vyřadilo to z provozu systém

holografické projekce. Nevěděla, jestli je to dobře nebo špatně.

Obrátila se na záda a udeřila do komunikačního odznaku. "Voyagere, hlášení!"

"Do Komplexu právě narazilo kazonské plavidlo, kapitáne..." Parisův hlas zapraskal a na chvíli zmizel. Na pozadí slyšela zvuky výprasku, který musel Voyager snášet. "Jste v pořádku?"

"Potvrzuji." Přijala ruku, kterou k ní Tuvok natáhl, a postavila se. "Čekejte."

Tam, kde se ještě před chvilkou choulila holografická projekce cizí bytosti, se nyní dmulo a úpělo mohutné, kypré stvoření. *Program pro ukončení... byl... poškozen...* Ucuklo, neboť k němu instinktivně přistoupila. *Kazoni... nesmějí...* Vypadalo to, že hluboko uvnitř křehkého těla se cosi rozteklo a odplynulo. *ovládnout... toto zařízení...* Pak se s těžkým výdechem začal propadat sám do sebe, byl stále menší a menší, tmavší a tmavší, až poslední náznak jeho fyzické formy úplně vyprchal. U nohou jí zůstal ležet znetvořený žmolek čehosi, co vypadalo jako nějaká cizí ruda, slabě zazářil, a propadl se v naprostou temnotu. Kapitán si přála, aby jí bylo dopřáno alespoň dát mu důstojné sbohem, když už neměla přímo představu, co by Ochránce považoval za vhodné. Místo toho měli jen tak tak dost času, aby zachránili sami sebe.

Tuvok stál vedle ní. "Mám spustit program, který nás vezme domů?" zeptal se tiše.

Janewayová nedokázala odtrhnout zrak od ubohých ostatků Ochránce. "A co se stane s Okampy, až budeme pryč?"

Téměř cítila, jak Vulkáncovým tělem prolétlo znepokojení. "Kapitáne..." Formálně se jí postavil do zorného pole, což posloužilo jako nejvhodnější dostupný prostředek, jak upoutat celou její pozornost. "Pokud učiníme cokoli na ochranu Okampů, naruší to rovnováhu sil této soustavy. Podle mého úsudku zde platí Základní směrnice," zdůraznil.

"Skutečně?" Kdyby byl Tuvok člověkem, Janewayová by jej podezřívala, že se Základní směrnice dovolává ve snaze manipulovat jejím rozhodnutím. On byl ale Vulkáncem a navíc jedním z nejpoctivějších příslušníků této rasy, se kterými kdy měla tu čest se setkat. Nikdy by nevyslovil nic, o čem by nebyl přesvědčen, že je pravda.

"Nikoho jsme se neprosili, aby se nás to týkalo, Tuvoku," namítla. "Ono se nás to ale týká." Vzdychla s pohledem ke zkroucené kovové hroudě. "Velice se nás to týká."

A odpovědí na to není útěk, stejně jako jim Základní směrnice nepomůže předstírat, že jejich přítomnost už nevedla k hrůzným následkům.

S nevyslovenou omluvou se smutně usmála. "Obávám se, že si na vás bude muset rodina počkat o něco déle."

Nedozví se nikdy, jestli se pod Vulkáncovým neměnným zevnějškem mihly pochyby. Tuvok zdvořile přikývl a ladně se sklonil, aby zvedl ostatky bytosti, která se tak dlouho svědomitě starala o tuto soustavu.

Nezklameme je, slíbila Janewayová. Zařídíme, že uspějete. Stiskla komunikační odznak a Tuvok se postavil vedle ní. "Výsadek Voyageru. Dva k přenosu."

V době, kdy dorazili Janewayová s Tuvokem, můstek úplně praskal ve švech. Když vyšli z turbovýtahu, musela se po cestě protlačit kolem Torresové a Chakotaye, a inženýrka na ni dokonce odmítavě zavrčela. Chakotay páchl jako spálené zbytky benzínové pumpy a šaty a vlasy mu pokrývala vrstva sazí tak tlustá, až připomínala pyl na květině. Janewayová se mohla jen domýšlet, kde byl před chvílí.

Seběhla schody k velitelskému křeslu a snažila se nevnímat paprsky energie, které se jako blesky neustále tříštily o jejich selhávající štíty.

"Pane Tuvoku, připravte trikobaltovou střelu."

"Ano, kapitáne."

Paris se trhnutím otočil od kormidla, Janewayová ale neměla čas cokoli vysvětlovat. "Otevřít kanál ke Kazonům," přikázala Kimovi.

Bez řečí se obrátil ke svému stanovišti. "Kanál otevřen."

Obrazovka se zavlnila a obraz poškozeného Komplexu nahradila Jabinova počasím poznamenaná tvář. Vůdce Kazonů neztrácel čas prázdnými zdvořilostmi. "Dejte si pozor, kapitáne - přivolal jsem další lodě."

Janewayová si nemohla pomoci a usmála se nesmyslnosti té hrozby. "Volám, abych vás varovala a abyste přesunul svá plavidla do bezpečné vzdálenosti. Mám v úmyslu zničit Komplex."

Jabinův obličej šokem zkameněl. "To nemůžete udělat."

"Můžu," prohodila Janewayová, "a udělám." Ne že by tedy k něčemu potřebovala jeho svolení. Kývla na Kima. "Konec přenosu."

Téměř v tutéž chvíli se loď otřásla dopadem dalšího torpéda. Janewayová se vztekle držela křesla a Kim zbytečně ohlásil: "Stupňují palbu, kapitáne. Štíty drží." Alespoň něco pracovalo v jejich prospěch.

"Vezměte nás čtyři sta kilometrů od Komplexu, pane Parisi."

"Ano, madam."

"Co to děláte?" Torresová prudce přeskočila zábradlí a téměř přistála Janewayové na klíně. "Ten Komplex je naše jediná šance, jak se dostat domů!"

Není dost času, řekl jim Ochránce. To varování bylo s každou vteřinou pravdivější. "Vím, že všichni máte doma rodiny a blízké a chcete se k nim vrátit," prohlásila Janewayová co nejklidněji a nejupřímněji. "Já také. Nehodlám ale vyměnit životy Okampů za naše... pohodlí."

Sakra, zasloužili si něco lepšího - všichni si zasloužili něco lepšího. "Budeme muset najít jinou cestu domů."

Torresová se rozčileně uchechtla. "Jakou jinou cestu domů?" Když se už už chystala vyrazit a zastoupit výhled na hlavní obrazovku, Chakotay ji zadržel. Janewayová mu za ten zásah mlčky poděkovala, Torresová se ale otočila a vyjela na něho: "Kdo si myslí, že je, že dělá takováhle rozhodnutí za nás všechny?"

"Ona je kapitán." Odtáhl ji na zadní plošinu můstku a dopřál posádce volný prostor k plnění povinností.

Janewayovou napadlo, že když byl ještě ve Hvězdné flotile, musel to být znamenitý důstojník. Federace hodně ztratila.

Tuvok vzhlédl od taktického stanoviště. "Trikobaltová střela je připravena."

"Na místě," ozval se od kormidla Paris.

A tak zbývala jen jedna věc, kterou bylo třeba udělat, kterou bylo třeba říci; pak už nebude cesty k návratu od toho, co uvedli do pohybu. Janewayová se zhluboka nadechla a strnule kývla. "Pal."

Voyager se slabě otřásl a trikobaltová střela vylétla do prostoru. Ten záchvěv byl v porovnání s bušením kazonských letounů jen sotva postřehnutelný. Od přídě hvězdné lodi se řítila rotující jasná energie, zářila jako třpytivý diamant, a cestou ke Komplexu prolétla žhnoucím mořem trosek. Jedna z kazonských lodí přerušila útok. Janewayová se domnívala, že zřejmě s nadějí, že tu střelu zastaví a odvrátí tak nevyhnutelné. Na tom, co si Kazoni myslí, nezáleželo. Když smrtonosný balíček zmizel ve spletité konstrukci Komplexu, Janewayová pocítila, jak se v ní s téměř bolestivou lítostí uvolňuje ohromné napětí a jak vzápětí odplývá. Konec, pozdravila květ zkázy, který vykvetl z místa prvotní detonace. Všechno už skončilo, nedá se nic dělat. Všechno skončilo. Pro Ochránce, pro Okampy, pro ně všechny. Úleva, která přišla s tím, že už nemusí čelit žádnému rozhodnutí, ji překvapila, i když by možná neměla.

Velice dlouho všichni mlčeli. Janewayová slyšela, že v zadní části můstku kdosi velice tiše vzlyká. Poskytla té osobě soukromí tím, že se neotočila, aby zjistila, o koho se jedná.

"Vedoucí kazonská loď nás volá," oznámil Kim poté, co dlouho jen poslouchal pípání příchozího signálu.

Doufat, že je Jabin jednoduše nechá na pokoji, by bylo příliš naivní. "Na obraz."

Přesně jak si myslela. Nenávist, která žhnula v očích kazonského vůdce, téměř propálila loď skrznaskrz. "Dnes jste si udělali nepřátele." Pak spojení přerušil, aniž by jí dal příležitost odpovědět.

Ne že by měla co říct.

Tuvok, jediná klidná postava na můstku, vzhlédl od konzole. "Ustupují, kapitáne." To byla dobrá zpráva jak pro ni, tak pro všechny ostatní, jak se domnívala.

Na obrazovce tiše mohutněl oblak plazmy, který býval Komplexem, až nakonec vyplnil noc - zakryl, alespoň na chvíli, všechno pomyšlení na život za ním, všechnu naději na cokoliv jiného než na záchranu, kterou už nemohl poskytnout.

KAPITOLA 22

Paris vstoupil do kapitánovy pracovny a nebyl si jistý, co má očekávat. Možná, že jej protáhne pod kýlem. Nebo že mu alespoň dá co pro to za všechny jeho prohřešky.

Vzrušení z bitvy se přes něho převalilo s děsivou vervou. S makisty to nikdy takové nebylo - nikdy jej nezasáhl takový smysl pro povinnost a cíl, aby říkal a dělal věci, na které má právo jen člen posádky hvězdné lodi. A největší hřích ze všech byl, že úmyslně neinformoval kapitána Janewayovou: "Hele, já jsem trestanec. Vzpomínáte?" když se zdálo, že na to i ona sama ve víru událostí zapomíná. Prostě bylo tak skvělé zase někam patřit. A být užitečný.

Když se dveře za Parisem zavřely, Janewayová se odvrátila od okna. Zahlédl jí v očích lehké překvapení, jako by jej neočekávala tak brzy; pak elegantně odkráčela k monitoru na dlouhém stolu mezi nimi a vypnula ho, aniž by na něj pohlédla. Náznak osamělosti - usměvavá tvář jakéhosi muže a velký, chundelatý pes - zmizel, ještě než měl Paris příležitost zrudnout, že jí narušil soukromí.

"Chtěla jste mě vidět, kapitáne?" pobídl ji, jen aby odvedl pozornost jinam.

Přikývla a založila si ruce na prsou. "Máte problém, pane Parisi."

Napadlo jej, že když mu tohle řekla nějaká žena poprvé, byl nejspíš tak v páté třídě.

"Vyzvala jsem Chakotaye a ostatní makisty, aby se stali součástí této posádky," pokračovala. "Zdálo se, že za daných okolností je to jediné rozumné řešení."

Paris zadusil šílené nutkání rozchechtat se. "Dáte mi bodyguarda, kapitáne?" Z nějakého důvodu mu připadalo hrozně nefér, že by ho někdo zavraždil ve spánku, když přežil všechno, co se kolem nich v poslední době stalo.

Janewayová se podivně usmála. "Zdá se, že jednoho už máte."

"Opravdu?"

"Pan Chakotay říkal něco o tom, že jeho život patří vám?" Zavrtěla hlavou, zjevně neměla potuchy, jak to prohlášení chápat, a Paris si dopřál skrznaskrz hříšný úsměv. "Převezme odpovědnost za vaše bezpečí."

"Myslím, že se mi to začíná líbit," připustil Paris.

Janewayová se zamyšleně napřímila. "Nebuďte si tak jistý. Také z něho bude můj první důstojník. Všichni na této lodi se mu budou zodpovídat." Střetla se s Parisovým pohledem. "Včetně poručíka přiděleného ke kormidlu."

Nejprve si chtěl odfrknout a zeptat se, co to má k čertu společného s ním. Ale než z něj vyšel jakýkoliv zvuk, v hrdle se mu cosi sevřelo a o chvilku později se probral i mozek. "To jako mě?"

"V posledním záznamu do lodního deníku jsem zapsala, že Thomasi Eugenu Parisovi uděluji polní hodnost poručíka." Naklonila se přes stůl, podala mu ruku a obdařila jej vřelým úsměvem. "Gratuluji."

Paris ji sevřel a potřásl oběma rukama s vděčností, na niž se jeho srdce necítilo být připravené. "Poprvé v životě... nevím, co říct!"

Nemyslel to jako žert, ale Janewayová se přesto usmála a obešla stůl, aby jej doprovodila ke dveřím. "Zasloužil jste si to, Tome. Jen mě mrzí, že se to nedozví váš otec."

To bylo poprvé, kdy promluvila s něčím, co se blížilo pochybám. Ta drobná změna v přístupu Parise polekala tak, až promluvil s upřímností, jíž by nikdy úmyslně nedosáhl. "Dozví se to," slíbil jí. "Až se vrátíme." Protože jestli tu teď stojím, vy mě uznáváte a já mám znovu hodnost, pak musím uvěřit, že je možné všechno. Všechno.

Občas Janewayovou udivovalo, jak moc dokáže trocha chvály podpořit sebedůvěru mladého člověka. Napadlo ji, že to možná není tak očividné pro rodiče, jejichž životy bývají často až příliš propleteny s životy dětí, aby mohli mít vůbec

nějaký objektivní náhled na to, co se děje. Jistá si byla jen tím, že Tom Paris za těch několik posledních dnů vyrostl z nezodpovědného dítěte v mladého dospělého, kterého by s hrdostí vychovával každý otec. A v rozporu s tím, čeho se všichni u Parise báli, kdykoli mu na mladá ramena někdo naložil důvěru, posunulo ho to ještě o krok blíž ke skutečnému mužství. Janewayová se těšila na to, jaký bude, až toho dosáhne.

"Ach, kapitáne..." Doposud otevřenými dveřmi proletěl Neelixův veselý hlas a o chvilku později se objevil i sám jeho majitel s Kes po boku. "Právě jdeme za vámi."

Janewayová znovu s úsměvem vstala a mladý pár se užasle rozhlížel po prázdné pracovně, jako by ji plnily nekonečné zázraky. Možná, že pohled na tak čistou, výstavní techniku jim zázračný připadal. "Naložili jsme vám loď vodou, Neelixi," poznamenala. "Je připravena k odletu." Zdálo se to jako to nejmenší, co lze udělat, když jim oba pomohli najít ztracené členy posádky.

Neelix nervózně trhl holou hlavou a křečovitě držel Kes za ruku.

"No, víte... o tom jsme si právě chtěli promluvit..." Zhluboka se nadechl a odhodlal se. "Chtěli bychom letět s vámi."

Janewayová zamrkala. A to si myslela, že ji ten cizinec už nemá čím překvapit. "Je mi líto - tohle není loď pro pasažéry - "

"Samozřejmě, že ne!" skočila jí do řeči Kes. "Nebudeme pasažéři - "

" - ale cenní spolupracovníci," dokončil Neelix.

"Spolupracovníci?" Pravděpodobně neměla odpovídat - jako by jej tím povzbudila a dobila novou energií.

"Nabízím vám cokoliv," prohlásil Neelix s šarmem lázeňského šviháka, "čeho máte zapotřebí. Potřebujete průvodce? Jsem tady. Potřebujete zásoby? Vím, kde je obstarat - mám přátele mezi lidmi, o kterých se vám ani nesnilo. Potřebujete kuchaře? Nepoznáte život, dokud neochutnáte mou angla´bosque."

Janewayová si nebyla jistá, zda bude vůbec možné přidat do replikátorů něco tak exotického, ale raději se o tom nezmiňovala. "Mým úkolem bude předvídat vaše potřeby, ještě než si je sama uvědomíte," naléhal Neelix. V očích se mu darebácky zablesklo. "A předpokládám, že vaší první potřebou bude -Neelix!"

Byl dobrý. To mu musela přiznat.

"A kam jdu já -" majetnicky si přitáhl Kes. " - tam jde i ona."

"Sama za sebe," dodala Kes, jako by se chtěla ujistit, že Janewayová pochopí, že je to i její rozhodnutí. "Jsem průzkumnice, kapitáne. Když jsem chtěla na mém světě zkoumat, musela jste se vzepřít Ochránci už jen tím, že jste vyšla na povrch. Udělala jsem to, protože jsem musela. Otec mě učil, že to největší, co může Okampa vykonat, je otevřít mysl všem zážitkům a překážkám, které život nabízí." Rozhlédla se po místnosti, jež Janewayové připadala tak známá a neromantická, a pohled plný čirého úžasu v jejích očích kapitánovi rval srdce. "Nedokážu si ani představit, kam nás tahle loď může zanést! Vím, že domov už nikdy neuvidím. Velice se ale chci zúčastnit vaší cesty."

Janewayová si ji s lehkým ohromením prohlížela. Jak by mohl někdo říci ne osobě, která instinktivně tak dobře chápe podstatu Hvězdné flotily? Souhlasně kývla a hned věděla, že učinila správně.

Neelix vzdychl, přitiskl si k sobě Kes ještě silněji a s přeupřímným blahem se na Janewayovou usmál. "No není úžasná?"

Ano, pomyslela si Janewayová zamyšleně. A nejsme snad my všichni také?

Můstek byl stále plný, avšak klidnějším, méně klaustrofobickým způsobem. Většina trosek z bitvy s Kazony byla odstraněna a přinejmenším polovina panelů opět fungovala. Ostatní byly zaslepené kryty. Janewayová ani nepomyslela na to, kde seženou náhradní díly nebo třeba jen dostatek opravářů a protože vše svědčilo o faktu, že si s tím bude muset brzy poradit, rozbolela ji hlava.

Do čeho jsem nás to dostala?

Chakotay čekal u stanoviště prvního důstojníka; na sobě měl novou uniformu Hvězdné flotily, jako by ji nikdy neodložil. Torresová v zlatočerné variantě téhož stejnokroje vypadala u inženýrské konzole trochu nesvá, Janewayová ale stále považovala za nejlepší, když všemi možnými způsoby posílí jednotu posádky, obzvláště teď, na začátku. Jestli to znamená nacpat makisty do uniforem, které se jim nenosí snadno, tak je to jen jedno z mnoha přizpůsobení, která budou muset přijmout všichni.

Sešla k velitelskému křeslu a snažila se uklidňujícím kývnutím odpovědět na každý napjatý pohled. Na obrazovce líně plul Kesin domovský svět, neměnná kulička matného jantaru.

"Jsme sami v nezmapované části Galaxie." Zdálo se nejlepší začít s věcmi, kterých si byli všichni vědomi - očividnými pravdami, se kterými se už všichni napůl smířili. "Už jsme si tu udělali přátele," pokračovala a kývla ke Kes a Neelixovi u turbovýtahu, "ale i nepřátele." Zkáza, jež stále sužovala většinu palub lodi, o tom vypovídala dost výmluvně. "Nemáme představu, jakým nebezpečím budeme muset čelit. Jedna věc je však jistá - jestli máme přežít, budou muset obě posádky pracovat společně. Proto jsme se s komandérem Chakotayem dohodli, že vytvoříme jednu posádku. Posádku Hvězdné flotily."

Všimla si, že se Torresová se zjevnou nechutí zatahala za předek uniformy, dělala ale, jako by si toho nevšimla. Žehlit vrásky na chování posádky může později.

"A jako jediné plavidlo Hvězdné flotily přidělené do kvadrantu Delta budeme pokračovat v našich instrukcích, budeme tedy hledat nové světy a zkoumat vesmír."

Přešla do přední části můstku, aby mohla hledět na všechny, aniž by se musela otáčet. Měla vůbec nějaký opravdový důvod věřit, že se tahle nesourodá banda někdy spojí a stane se skutečným pracovním týmem? A co bude moci dělat, pokud se to nepodaří? Jejich společná budoucnost bude pravděpodobně delší, než by se komukoliv z nich líbilo.

Podobné myšlenky pro tuto chvíli zahnala a místo toho se soustředila na současnou situaci. "Náš hlavní cíl je jasný. I při nejvyšší rychlosti trvá cesta do Federace sedmdesát pět let." Na zděšené pohledy odpověděla zavrtěním hlavou. "S tím se nespokojím. Někde existuje další bytost jako Ochránce a ta nás tam může dostat mnohem rychleji. Budeme ji

hledat. A budeme hledat červí díry, prostorové zlomy a nové technologie, které nám snad pomohou. Někde po cestě," slíbila vším, co v ní bylo, "najdeme způsob, jak se dostat domů."
Otočila se, rukama se opřela o opěradlo Parisova křesla a zahleděla se mu přes hlavu na nekonečné možnosti, které na ně čekají za každou planetou, za každou hvězdou.
"Pane Parisi, zadejte kurz -" pokusila se to říct s dostatkem přesvědčení a víry za ně všechny, "- domů."
Nejspíše to bude velice dlouhé putování. Jestli je ale může vést srdce, naděje a odvaha, věděla, že to dokáží. Budou potřebovat jenom čas.

O autorkách

L. A. Graf je umělecké jméno, které od roku 1992 použily spisovatelky Julia Ecklar a Karen Rose Cercone zatím u šesti knih, mezi kterými byl například román z projektu Star Trek: Ztracená léta jménem Dech zrady (Star Trek: The Lost Years - Traitor Winds) a nový román ze série Alien Nation jménem Extrémní předsudky (Extréme Prejudice).

Julia Ecklar je oceňovaná spisovatelka science-fiction, jejíž poslední román, ReGenesis, vyšel u nakladatelství Ace Science Fiction v červnu 1995. Tento román, založený na oblíbených povídkách o Rahelu Tovinovi, které vycházely v časopise Analog, pojednává o otázkách vyhynutí a genetickém znovustvoření v daleké budoucnosti. Za tyto a další povídky vyhrála cenu Johna W. Campbella pro nejlepšího spisovatele science fiction roku 1991. Jako tvrdá, atletická polovina páru je zodpovědná za většinu výbuchů a bojů muže proti muži.

Karen Rose Cercone představuje univerzitního vědce. Má doktorát z geochemie a působí jako profesorka na Indiana University of Pennsylvania, kde vyučuje přetváření životního prostředí v oboru půdotvorby a science fiction. Na starosti má práci týkající se přírody a pro všechny knihy L. A. Graf tvoří podivná planetární prostředí.

Obě autorky se chtějí dál rozvíjet jako L. A. Graf na poli původní science fiction, ale v současné době doufají, že ve své další spolupráci vnesou trochu zmatku na DS9.